

Fénysugarak

2020. 1. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

2020. év jeligéje:

„Hiszek, segíts a hitetlenségemen!”

(Mk 9,24 UFO)

Bevezető

„Hiszek, segíts a hitetlenségemen!” (Mk 9,24 UFO)

Nézzük meg először a teljes igeverset. *„A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”* (Károli) *„A fiú apja sírva felkiáltott: „Igen, hiszek! De segíts, hogy ne maradjon bennem semmi kételkedés!”* (EFO)

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban, akiket drága áron vásárolt meg az Örökkévaló! Fontos ebben az évben tudatosan gondolkodnunk arról, amit a mi Urunk üzen ezen a kijelentésen keresztül. Önvizsgálat és hadi-terv legyen ez egyben!

A szöveggörnyezet arról ad hírt, hogy egy családnak van egy gyógyíthatatlan beteg fia. Sok mindenről nincs információnk, de a tények: gonosz szellem gyötri a testét, környezete szenved és nincs emberi megoldás. De vannak tanítványok, akik segíteni akarnak, de nem tudnak. JÉZUS ott van, aki világosságra hozza a megoldást és a valóságos gyógyulás kulcsát. Ezt az édesapa megérti és azonnal megragadja.

Isten népének is van egy betege, amelyet birtokba vett e világ démoni hatalma. Gyötrődnek és szenvednek azok, akik szeretik, és egészségéért felelősek. A fiú a család jövőjét jelképezi. Ez a kép gyülekezeteink és szövetségünk jövőjét is mutatja. Mit teszünk mi? Az apa viszi fiát a tehetetlen tanítványokhoz, akik nem tudnak segíteni. Mi hová futunk?

Fontos az önvizsgálat és a haditerv megértése! Önvizsgálat, amit Jézus szava örökérvényűen kijelent: *„Milyen hitetlen és romlott ez a nemzedék!”* Jézus szava fényében az apában a tanítványok tehetetlensége miatti vád megszűnt, de megmaradt a személyes felelősség: az én hitetlenségem az akadály a fiam gyógyulásának! Tudott sírni, kiáltani, bűnt vallani és könyörögni magáért: *„A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”*

Nekünk is csak ez a megoldás marad Jézus visszatérése előtt! Önvizsgálat: Fáj-e nekem közösségünk állapota? Kész vagyok-e mindent feláldozni érte? Jézus szava ma is igaz: *„Milyen hitetlen és romlott ez a nemzedék!”* Igazat adok-e a kijelentésnek? Vagy vannak olyan személyek, akiket hibáztatok a tragikus helyzet miatt? Vegyünk példát a történetből! A Szentlélek vezessen minket, hogy ne másokat vádoljunk, hanem lássuk meg a mi bűneinket. Ha nem ezt tesszük, akkor nincs gyógyulás a közösségben és nem jöhet el a felüdülés az Úr színétől! *„Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.”* (ApCsel 3,19–21)

A 2020. évben az önvizsgálat és a haditerv szerinti életmódra szólít fel bennünket az Örökkévaló.

Javasolt olvasmány: 2Thessz 1,7; Zsid 4,1–11]

Gyurkó József főtitkár

1. hét

“Minden emberi kezet lefog, hadd tudja meg minden ember, hogy most ő cselekszik!” (Jób 37,7)

Újév, tiszta lap, új tapasztalások és új élethelyzetek. Egy, ami biztos számomra, az Atya szeretete, és feltétel nélküli odaadása.

Drága Uram, Édesatyám, köszönöm, hogy ismersz és úgy szeretsz, ahogyan vagyok, és támogatsz abban, ahol éppen tartok. Köszönöm a felismerést, hogy nem támasztasz irányomba elvárásokat és hogy úgy bánsz velem, mint egy értékes, érzékeny egyedi személlyel. Tudod, hogy milyen páratartalomban, fényviszonyok közt kell tartanod. Tudod, hogy hol sérültem, hol van a gyenge pontom. Tudod, mikor vagyok vezethető és mikor kell, hogy kivedd a kezemből az irányítást.

Van, amikor az ember nem tud aktív és befogadó lenni egy élethelyzetben, nyomorult beszűkült és sebzett. A Vigasztaló ekkor sem tétlen, nem elvárást támaszt, megfedd, hanem gyengéden a kezébe veszi gyermekét és biztosítja szeretetéről. Bár a héten Urunk vezetéséről olvasunk majd, tudhatjuk, hogy adódhat olyan élethelyzet is, amikor lefog minden emberi kezet, és Ő cselekszik.

Tóth Kriszti

“Megőrzi az ÚR a te ki- és bemeneteledet mostantól fogva mindörökké!” (8. v.)

Utravaló szeretetmorzsa az év első napjára. Tedd el a tarisznyádba kedves vándortársam! Zarándokének ez, amit őseink időközönként elővettek. Ezt csomagolta az édesanya lánya kelengyéjébe, mikor elindult a szülői házból. A zarándokok is ezt énekelték hosszú kimerítő útjuk során. Bizonyságként az utódoknak, fogódzót adva az élet viharaihoz.

Temérdek dolog jut eszembe, amivel útnak indítanám a lányomat – tárgyi javak, jó tanácsok, pénz – ,de legkevésbé sem egy cetli, rajta egy zsoltárral. „Segítő, őriző, oltalmazó” – pont erre van szüksége a ma emberének. Segítő lehet egy coach, őriző egy apa, oltalmazó pedig egy jó barát. Isten azonban amit kínál az mind a három az egyben: várakozáson felüli védelem!

Mindannyiunk életében működik, jelen van, a kérdés csak az, hogy élek-e vele, észreveszem-e? Az adókészülékében nincs hiba, az adás folyamatos és zavartalan. Egyedül a vevő lehet elhangolódva, téves hullámhosszon és bizony ez gyakran megeshet.

Életünk során gyakran megyünk „KI” és „BE”, egyik élethelyzetből, kapcsolatból a másikba, egyik szerepkörből a következőbe. Egy azonban biztos: az Oltalmazó, aki megőrzi jártunkban, keltünkben.

“Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” (3b. v.)

Folyton tevékenykedünk, mindig van valami dolgunk. Rákészülünk, felkészülünk és elkészülünk. Vajon mi motivál ilyenkor és hová visz az aktivitás, amibe energiát és időt ölünk? Elgondolkodtam, hogyan lehetek az Úr munkása, aki egyengeti az ösvényét.

Ma kiránduni voltunk a gyerekekkel, a „kék” jelzést kellett követnünk, hogy elérjük célunkat. A jelzések nem voltak egyértelműen kihelyezve, sem pedig jól látható helyen. Végül nem értük el az áhított célt, nem volt részünk a csúcstárgyban. A hiba pedig nem a mi „készülékünkben” volt, mert a visszafelé vezető úton nagyokat derültünk, amikor láttuk, hogy mások is megteszik a kitérőket, melyeket mi is megtettünk. Kirándultunk egy jót, de a megérkezés „extázisa” nem adatott meg.

Nem sokon múlt a siker, csupán egyértelmű irányjelzés kellett volna a jó helyen. Ehhez azonban munkások kellenek, akik elhelyezik azokat. „Pásztor-lelkű bölcsé a jövő” – ahogyan Jókai Anna mondja – “akik úgy tudnak lelkükben szeretettel megmaradni, hogy az nem lesz ellentétben azzal, amit az eszükkel tanulnak meg. Ugyanazt kell a szívünkől kivirágoztatni, mint amit az agyunkból.”

Ajánlott igeszakasz: Ézs 40.

“A Lélek pedig azonnal kivitte őt a pusztába.” (12. v.)

Öt érzékszervünk segítségével tájékozódunk a világban, és érzékelünk: Szemünkkel látunk, fülünkkel hallunk, nyelvünkkel ízlelünk... De van egy sokkal kifinomultabb érzékelésünk, ha tetszik egy adótevőnk, a belső hang – ki minek nevezi – amelyen keresztül egyértelmű útmutatást kaphatunk. A LÉLEK, aki indította Jézust, és téged, engem is vezet. „Az ember mindent tud, ha befelé hallgat.” – mondja Szabó Magda. Ez egy lelkiállapot, vagy cselekvés? Számomra sokkal inkább egy hozzáállás, amiben nagy szerepe van a tudatosságának. Lecsupaszítani magam, levetkőzni a megszokást, az elvárást – magamét és másokét – és meghallani a halk és szelíd hangot.

Majd mikor ez megtörtént, jön a következő lépés: harc az ördöggel. Nem elég meghallani a Lélek vezetését, bele kell állni a harcba. Egy azonban bizonyos: nem vagyunk magunkra hagyva a küzdelemben, mint ahogy Jézus mellett is ott voltak a segítő szellemi lények. „*Vadállatok között élt, és angyalok szolgáltak neki.*” (13b. v.) Tudatosítani kell magunkban, azt a tényt, miszerint angyali küldöttek vesznek körül, isteni megbízást teljesítve. Tudd és éldd!!

Ajánlott igeszakasz: Jn 14.

“Erre azok a hálókat otthagyva azonnal követték őt.”
(18. v.)

Benne vagyunk a napi mókuserékben, sodornak az események, úgy érezzük, egy lélegzetvételnyi időnk sincs. Tökéletes terep ez a gonosznak, hisz így el tudja tompítani azt a bizonyos - 5 érzékszervünkön felüli 6.-at: A Lélek hangját. Simon és András érzékeny volt, és meghallotta a hívást.

Mindennapi tevékenységük közben hangzik el a hívás, miközben a munkájukat végzik. Urunk egyszerűen a napi rutinfeladatok végzése közben jelenik meg, tárja fel magát. Nincs ünnepi dicsfény, különleges körülmény, csupán egy újabb megszokott hétköznapi.

Ennek a testvérpárnak volt füle a hallásra! Nagyszerű példa ez, de felmerül a kérdés: ezt hogyan lehet megélni? Saját életembe adoptálni?

Legyen ez házi feladat, mindannyiunknak erre az évre, hogy tanuljuk meg használni a 6. érzékünket, és minél többször halljuk meg a halk és szelíd hangot. Ez is egy folyamat, ami egy döntéssel kezdődik, majd pedig gyakorlás, elbukás, gyakorlás...

2. hét

„Ez pedig a jel számotokra: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.” (Lk 2,12)

Karácsonykor mindig elolvasom az evangéliumokból Jézus születésének történetét, s általában ez a vers fénylik ki legjobban a többi közül számomra. Különösen azóta, mióta feltárta előttem az Úr Jézus, az Ő Szentlelke által az Ige titkát.

Az idézett félmondat tartalma attól válik JELLÉ a pásztorok számára, s abból tudják meg kit kell pontosan keresniük, hogy a „jászol” az egyik állatoknak vájt barlangban található Bethlehem közelében – a kornak megfelelően. Ezeket temetkezési célra is használták, ha nem tudták rögtön végső nyughelyére helyezni a testet (pl. háború, időjárási viszonyok). A „pólya” pedig olyan lencsíkokat jelöl, amely a barlang falában volt elhelyezve, s temetési „lepelnek” használták, amelybe belecsavarták a testet! Ugyanilyenbe csavarták Jézust utolsó napján is (Jn 19,40), mint amilyenbe az elsőt!

Míg te és én azért születünk, hogy éljünk, Jézus Krisztus azért született, hogy másokért meghaljon! Ebben az évben is ezt szem előtt tartva „fussuk meg a pályánkat” (1Kor 9,24)!

Vankó István

„Ha nyomorúságban vergődöm, te megelevenítesz.”

(7a. v.)

Dávid az egyik legkedvesebb hálaadó zsoltárában, melyet a meghallgatott imádságokért írt, egy nagyon fontos dologra hívja fel a figyelmünket.

A hívő ember is kerülhet bajba, „nyomorúságba”! Dávid pedig nem az OKÁT keresi, hanem a MEGOLDÁSÁT mutatja be. A mai „siker üzeneteket” közvetítő és/vagy karizmatikus gyülekezetekben az ok a fontos! „Ez vagy az a bűnöd lehet a nyomorúságod kiváltó oka.” Mintha Isten nem engedhetné meg az övéinek a bajt, a próbát, a nyomorúságot.

Ezek a „tanítók” Pál apostolt is kikezdték volna minden ilyen megpróbáltatásáért, márpedig elég hosszú a listája (vö. 2Kor 11,23–30). Pál ellenben „dicsekszik” is ezekkel.

A hegyi beszéd végén Jézus kifejezetten tanítja, hogy a vallásos és élő hitű embereket az különbözteti meg, hogy mi az „alap”, kire építkeztek. Ez pedig a próbák, nyomorúságok, nehézségek révén válik nyilvánvalóvá (Mt 7,24–27). S figyeld meg: a kősziklára épült házat nem egyszer éri a megpróbáltatás! Folyamatosan, egészen addig, amíg áll/állnia kell! Nem önmagától, hanem az „alaptól” függ „tartóssága”!

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,24–27; 2Kor 11,23–30

„Mindnyájan elálmélkodtak, annyira, hogy egymás között kérdezték: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmeskednek neki?” (27. v.)

Ennek a történetnek a párhuzamos helyét is érdemes elolvasni Lukács evangéliumából (Lk 4, 31–37).

Jézus híre terjedt, az emberekben kérdések fogalmazódtak meg. A hallgatóit ledöbbentette tanítása, s miközben lassan-lassan ismerték csak fel hatalmát, a démonvilág azonnal felismerte Őt. El is hallgattatta őket, mert nem lehetnek hiteles tanúk.

S a kapernaumi zsinagógában, egy szombati napon, az ott lakók ismét tanúi lehettek valami rendkívülinek: Jézusnak hatalma van a démonok felett is! Minden külső mozdulatsor, liturgikus cselekedet nélkül – amit a zsidó ördögűzőktől korábban megszok(hat)tak – egyszerűen szavával kiűzte a démont, aki egy utolsó görcsrohammal a földre terítette áldozatát (Lk 4,35), de kárt már nem mert tenni benne. Ez további álmélkodást szült, s Jézus híre, mint a futótűz tovább terjedt.

Ez a történet nemcsak előre vetíti az Úr Jézus Krisztus (végső) diadalát a Sátán és angyalai felett, de számunkra is erőt ad minden napra hitbeli harcainkhoz, hiszen *„Ha Isten velünk, ki ellenünk?”* (Róm 8,31b)

Ajánlott igeszakasz: Lk 4,31–37

„Ő odament, megfogta a kezét, és talpra állította, mire azonnal elhagyta a láz, és szolgált nekik.” (31. v.)

A szombat (sabbat) a végéhez közeledik (21. v.), de a sabbati vacsora elfogyasztása még hátra van. – Ezért jön később a betegek nagy sokasága (32. v.). Itt megjegyezném ez az egyik konkrét igeszakasz, amely megkülönbözteti a fizikai betegséget a démoni megszállottságtól, vagyis nem minden testi bajt okoznak démonok.

Jézus Péter otthonába készül, hogy a hagyományoknak Ő is eleget tegyen.

Sabbatkor a nők nemcsak az előkészületekben segédkeztek, de a ház legidősebb nőtagja gyújtotta meg a vacsora mécseseit egy áldás kíséretében. Ezzel a szolgálattal nyitotta meg a vacsorát és hozta el az ünnep fényét.

Itt Péter anyósának a feladata lett volna meggyújtani a mécseseket, de ő lázasan az ágyban feküdt. A görög szövegből kiderül az is, hogy néhányszor gyötörte már őt ez a kór korábban. Azonnal szólnak Jézusnak, és a *„világ világossága”* (Jn 8,12) ezen *„a pislogó gyertyabélen”* (Ézs 42,3) keresztül belevilágít Kapernaum sötét éjszakájába.

Akit Jézus „megfogott”, nemcsak meggyógyul, hanem szolgál(ni kész).

„Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg!” (41. v.)

Az ószövetségi időkben a lepra gyógyíthatatlan betegség volt (Lukács, mint orvos, evangéliumában utal itt arra, hogy végstádiumban volt vö. Lk 5,12), amit a mózesi törvény ráadásul tisztátalannak is nyilvánított (3Móz 13. és 14.). Ezáltal a betegség hordozója a társadalomból kirekesztett volt: „érinthetetlen”.

Mivel a mózesi törvényadás óta nem gyógyult meg egyetlen izraelita leprás sem (Mirjám a törvényadás előtt gyógyult meg vö. 4Móz 12, 9-15, Naamán pedig szír volt vö. 2Kir 5.), ezért a rabbik azt tartották, hogy ezt a betegséget majd csak a Messiás tudja majd meggyógyítani. Ezt erősíti meg az a tény is, hogy a leprát egy isteni ítéletnek tekintették akkoriban, mert az Ószövetség lapjain csak ilyen vonatkozásban olvassuk: vö. Mirjám; Géházi (2Kir 5, 27); Uzziás (2Kir 15, 5).

Itt azért hangsúlyos, hogy érintéssel gyógyította meg a beteget, mert Jézus Krisztus azért jött, hogy a te, az én, és mindenki bűnévé váljon (vö. 2Kor 5,21), mert azt akarja, hogy megtisztuljunk, s Neki van hatalma rá, hogy tisztává tegyen! De oda kell menni hittel Hozzá!

Ajánlott igeszakasz: 3Móz 13. és 14.

„...*Miért tanakodtok így magatokban?*” (8b. v.)

A leprás ember meggyógyítása Jézusra vont a vezetők figyelmét. A 3 napra lévő Jeruzsálemből is eljöttek (Lk 5,17) nemcsak a környékről. Mi volt az oka? Nyilvánvalóan: egy olyan csoda történt, amit csak a Messiás képes megtenni. Ezt ki kell vizsgálni.

Miközben Jézus tanít egy béna embert eresztenek le elé a tetőn keresztül, mivel a vallási vezetők „elállják” a Jézushoz vezető utat (2 v.) – elég beszédes kép. S ekkor valami szokatlan dolog történik, Jézus kijelenti, hogy „megbocsáttattak a bűnei”. Nem a beteg fizikai gyógyítását teszi első helyre – látszólag azzal nem is foglalkozik. Ezt pedig a jelenlevő megfigyelők miatt teszi!

Az elhangzott kijelentés szenvedő igealakban van, ami az Ószövetségben csak a 3Móz 4–6-ban található. Itt az engesztelő áldozatok bemutatásáról olvasunk.

A megfigyelők logikája helyes: csak Isten bocsáthat meg bűnt, s csak az emberré lett Isten, vagyis a Messiás teheti ezt meg.

Jézus pedig isteni mivoltát, nemcsak csodáival bizonyítja, hanem már azzal, hogy belelát a megfigyelők gondolataiba. Leplezetlen előtte mindenki: te is, én is.

Ajánlott igeszakasz: Mt 9,1–8; Lk 5,17–26

„...sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és tanítványai mellé, mert sokan voltak, akik követték őt.” (15b. v.)

Lévi, akit Mátéként (= ajándék Jahvének) is ismerünk, olyan foglalkozást űzött, ami tiltott volt a zsidók számára a farizeusi törvények értelmében. Olyannyira, hogy lehetetlennek tartották ezeknek az embereknek a megtérését. Kirekesztették őket a társadalomból, nem lehettek szemtanúk, megbízhatatlannak tartották őket. Hasonló foglalkozást űzőkkel és prostituáltakkal (ebben a részben a „bűnös” is ezt takarja!) tudtak csak közösségekben együtt lenni.

Lévi megtérését az bizonyítja, hogy felismeri: a Messiás hatalma sokkal jobb Róma hatalmánál, érdemes érte mindent „kárnak és szemétnak ítélni” (Fil 3,8). S ő írja majd az evangéliumot. Újjászületését egy vacsorával ünnepli meg, amelyen Jézus és hat tanítványán kívül az egykori baráti társasága is jelen van.

Habár a vele történt esemény megünneplésére gyűltek össze, még sem ő volt a középpontban a vendégei számára, hanem az Úr Jézus, Aki őt elhívta, és Aki az ő életüket is megváltoztat(hat)ja.

Feladatunk Krisztus jóillatát árasztani úgy, hogy az valóban élet illata legyen minden ember felé (2Kor 2,14–16).

Ajánlott igeszakasz: Mt 9,9–13; Lk 5,27–32

„Senki sem varr új posztóból foltot régi ruhára...

És senki sem tölt újbort régi tömlőkbe...” (21a, 22a. v.)

Ez a rövid tanítás nem kizárólag a bűjről, hanem sokkal inkább a farizeusi judaizmusról, és hagyományairól szól. Hogy Mózes 613 parancsolata biztosan betartható legyen, még többszáz és többezer szabályt és rendelést hoztak. Ezt nevezik Misnának, ami az Újszövetségben „vének” vagy „régiek hagyománya”, „rendelése” néven szerepel. Pl. a farizeusoknak hetente kétszer kellett böjtölniük (vö. Lk 18,12) hétfőn és csütörtökön.

Ők meg voltak győződve róla, hogy amikor a Messiás eljön – mint farizeus – majd igazolja hagyományait és aláveti Magát azoknak. Ehelyett Jézus, aki már a korábbiakban Messiásként lépett fel, egyértelműen elutasítja ezeket. Sőt két hétköznapi, könnyen érthető példával szemléltetve kijelenti: Nem azért jött, hogy további „foltoztatásokat” tegyen a farizeusi judaizmusra, vagy hogy tanításaival „megtöltse” azt. Ugyanis nem keverhető össze a kettő! Ő egészen újat hirdet: a Benne, mint Messiásban való hitet és a kegyelemből való megigazulást.

Óvakodjunk olyan szabály(oka)t hozni egyéni és gyülekezeti életünkben, mely nem egyezik az Övével!

Ajánlott igeszakasz: Mt 15,1–9

3. hét

„Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.” (Zsolt 139,5)

Csodálatosan sütött a nap 1972 egyik kora nyári délutánján. Bent hűsöltünk a szülői házban. A nap besütött az ablakon. Isten kegyelmének és szeretetének napsugarai is reám hullottak. „Megyek a teológiára” – mondtam. Nagy volt az öröm, mert a politechnikára készültem.

Azóta egyre inkább érzem Isten szeretetteljes ölelését, amikor elöl és hátul körülzár. Oltalmaz, véd, gondot visel rám és családomra. Fölöttem tartod kezedet – ez azt jelenti rám nézve is, hogy az Övé vagyok és engem is megáldott és áld folyamatosan. Dicsőség legyen neki.

Csomay Árpád lp.

*„Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké!
Nemzetségről nemzetségre hirdetem a te hűséges voltodat
az én számmal!” (2. v. Károli)*

Az Úr kegyelméről és hűségéről énekel a zsoltáros. Te miről, kiről énekelsz? Egyáltalán énekre nyitjuk-e meg az ajkunkat? Azt tapasztalom, hogy leginkább panaszkodunk és zsörtölődünk. Igen, mert sok a problémánk és nem mindegyiket tudjuk megoldani. Sajnos, csak akkor fordulunk Istenhez segítségért, amikor mi már tehetetlenek vagyunk. Isten irgalmas és hűséges. Nem fordul el tőlünk és megsegít, ha bűnbánattal és alázattal megyünk hozzá. Ilyenkor a hálás ember ajka megnyílik és énekben magasztalja a kegyelmes Istent, aki minden körülmények között megmutatja hatalmát és azt, hogy Ő mindenható.

Olyan jó volt megtapasztalnom, hogy hozzám is hűséges maradt Isten és kegyelmével ölelt át az autóbalesetek alkalmával, vagy amikor kétszer is műtőasztalon feküdtem. Kegyelmes volt hozzám és meggyógyított. Engedi, hogy szolgáljak az Ő dicsőségére. Sőt, egyre több feladattal bíz meg engem és családom tagjait. Mindnyájunkat örömmel tölt el ez a tudat.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 105.

*„Ímé, miért művelik azt szombatnapon, amit nem szabad?”
(24. v.)*

A farizeusok kérdezik ezt. Ugyanis Jézus tanítványai szombatnapon a búzatáblán áthaladva kalászsokat tépnek és a búzaszemeket megeszik. Istenem, hát éhesek! Egyébként is szabad volt ezt tenni a megéhezett embernek. Ez törvényes volt. Hát akkor mi a baj? A farizeusság! Az, amikor a törvény betűjét látjuk csak, és a Lélek elmarad. A farizeusok ezt tették. Annyit láttak csak, hogy a tanítványok kalászsokat szaggattak és a búzaszemeket ették. Ez az ő szemükben aratásnak minősült, és szombatnapon nem volt szabad munkát végezni. Hol marad a törvény betűje mögötti (vagy előtte levő) Lélek? Jézus meg is magyarázza nekik: Dávid is evett a szent kenyerekből, amit csak a papoknak volt szabad megenniük. És adott a társainak is. Aztán folytatja: *„A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért. Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura.”* (27–28.v.)

Hogyan olvassuk az igét? Értjük is annak lényegét? Vagy megakadunk annak betűjénél? Ne legyünk farizeusok, akik örökké akadékoskodunk, hanem értsük meg az ige lényegét.

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,1–6

„Állj elő a középren!” (3b. v.)

Jézus a zsinagógába megy, mert szombatnap van. Ott van egy száradt kezű (bena) ember. Az emberek most is akadékoskodni akartak, mint ahogy a tegnapi igében olvastuk. Lesik, hogy gyógyít-e szombaton. Jézus megszólítja: „Állj elő a középren!” Meggyógyíthatta volna titokban, de Ő nyilvánosan prédikált és gyógyított. Nem a sötétség leple alatt, vagy rejtetten, hiszen Ő a világosság. Ő maga a világ Világossága!

A beteg a középren áll. Tudunk-e mi is engedelmeskedni Jézusunknak, amikor bennünket is előhív? Vagy ott akarunk maradni elrejtettségnknben? Inkább a sötétségbe begubózunk? Jézus bennünket is szólít. Igen, mert mi is olyanok vagyunk, mint ez a bena ember. Lehet, hogy kezünk ép, de lelki kezeink sokszor bénák. Ezért van az, hogy nem tudunk ölelni. Sokszor még szeretteinket sem. Ezért van az, hogy nem tudunk segíteni és adakozni.

Jézus azonban így szól hozzánk is: „Nyújtsd ki a kezedet!” Hallod testvérem? Nyújtsd ki a kezedet! Először is Jézus felé. S ha merjük kinyújtani, ha vesszük a fáradságot, akkor Jézus meggyógyítja és akkor már tudunk ölelni, imádkozni, adakozni.

„A tisztátalan lelkek is, mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltának, mondván: Te vagy az Istennek a Fia.” (11.v.)

Jézus elvonult a tenger mellé. Az igében azt olvassuk, hogy nagy sokaság követte Őt. Mentek az emberek északról és délről. Mindenki vele akart találkozni, hiszen betegek voltak. Meg akartak gyógyulni. Azt szoktuk mondani, hogy ez a világ beteg. S ez valóban így van! Akkor vajon miért nem akarnak az emberek Hozzá menni? Miért üresek a templomi padok? Miért nem jönnek a fiatalok Jézushoz az ifjúsági alkalmakra? A konfirmáció után miért nem vágyakoznak Jézushoz?.

Való igaz, hogy a világ elvonja az embereket az istentiszteletekről. Felnőtteket és ifjakat egyaránt. Ez a világ sok mindent ígér, de csak mulandó örömökkal tud szolgálni. Lassan belebetegszenek az emberek a szórakozásba, az élvezetekbe, vagy túlhajszolják magukat a munkával. Nem jól van ez így! Az a baj, hogy egyre kevesebben ismerik az Úr Jézust. Egyre kevesebben tudják, hogy neki hatalma van mennyen és földön egyaránt. Ő tud békességet, gyógyulást adni. Még a tisztátalan lelkek is ismerték Őt: *„Te vagy az Istennek a Fia!”*

Te ismered Őt?

Ajánlott igeszakasz: Jn 10,1–15

„És választá tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni.” (14. v.)

Jézus felment a hegyre és magához hívta azokat, akiket akart. Máshol mondja is: *”Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket...”* (Jn 15,16) Manapság is így van: Jézus magához hívja azokat, akiket akar. Most már csak az a kérdés, hogy meghalljuk-e Jézus hívását. Ő szelíden szól: *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”* (Mt 11,28) Téged is, engem is hív Jézus. Meg e világ minden gyermekét. Milyen kevesen hallják meg az ő hívását. Mert aki a világban él, az nem hallja. A világban nagy a zshivaj és nagy a lárma. S ez a zshivaj, ez a világi lárma nagyon is elnyomja Jézus hívó szavát. Ám, aki meghallja és megy Jézushoz, az békére lel. Aki Jézus hívó szavának engedelmeskedik, az örömmel szolgál Isten dicsőségére.

Jézus tizenkét embert választott, hogy vele legyenek és kiküldte őket, hogy prédikáljanak. Milyen boldog ember az, aki a tizenkettőhöz tartozik, vagyis aki tanítvány! A tanítvány Jézussal együtt van. Tőle tanul. Hallja szavát, bizonyágtételét Isten országáról és látja cselekedeteit is. Az ilyen ember úgy él, mint maga Jézus.

„Bizony mondom néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, amelyekkel káromolnak: De aki a Szent Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó.”
(28–29. v.)

Milyen szépen kezdődik ez az ige: *„Minden bűn megbocsáttatik...”* Áldott legyen az Úr, aki ilyen jó, aki ilyen kegyelmes hozzánk. Igen ám, de van folytatása. A Szentlélek elleni káromlás nem bocsáttatik meg. Az meg mi? Azt olvassuk az előzményekből, hogy az írástudók, mai nyelven: a teológusok, akik értik és magyarázzák a Szentírást, azt mondják, hogy Jézus Belzebubbal, az ördögök fejedelmének az erejével és hatalmával úzi ki az ördögöket. Micsoda káromlás ez! Ezzel a Szentlelket káromolják, mert elvitatják az Úr Jézuastól az ő isteni erejét és hatalmát. Hiszen a napokban olvastuk, hogy a tisztátalan lelkek is felismerték, hogy Jézus az Isten Fia. Az írástudók azonban tévúton járnak. Ők meg vannak győződve, hogy mindent tudnak, Isten előtt tiszták. Úgy gondolják: Soha nem kell aggodalmaskodnia annak, aki nem engedelmeskedett Isten Lelkének. S ez nem igaz, sőt egyenesen a Szentlélek elleni káromlás. Ugyanis Isten Szentlelke az, Aki képessé tehet bennünket arra, hogy Jézus istenségét felismerjük, hozzá menjünk és vele szolgáljunk.

„Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem, nőtestvérem és anyám.” (35. v.)

Jézus tanítja a sokaságot. A testvérei és az anyja üzennek neki, hogy szeretnének beszélni vele. Jézus erre megmagyarázza a jelenlévőknek, hogy kik az ő rokonai.

Sok-sok ember tévedésben él. Sokan, akik templomba járnak, azt gondolják, hogy ők már Jézuséi. Sokan, akiknek az apja, nagyapja presbiter volt, vagy talán gondnok, azt gondolják, hogy ők is Jézuséi. Templomba járó, igét hallgató emberek elvéthetik életüket, ha nem jutnak bűnismeretre, bűnbánatra, nem kérik az Úr Jézustól bűneik bocsánatát és nem adják át magukat teljesen Jézus számára. Ugyanis még a templomból is el lehet kárhozni. Nem elég testileg jelen lenni vasárnaponként az istentiszteleten s közben a hétköznapiok alkalmával élni a magunk életét. Meg kell, hogy látszódjék az életünkön, a szolgálatunkon, hogy mi valóban Jézuséi vagyunk. Jézus ezt így mondja: Isten akaratát kell cselekedni. Igen, mert valóban csak az Jézus tanítványa, aki már nemcsak élvezi az ige szépségét, hanem aszerint is él, szolgál, vagyis az Isten akaratát cselekszi.

4. hét

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pt 5,7)

Nem tudom, kedves testvérem, érezted-e már, hogy rád szakadt a magány? Amikor azt érezted, hogy teljesen egyedül vagy, nincs, akivel megoszod gondolataidat? Nekem volt ilyen időszakom. Mikor ezek az érzések elkezdtek bennem kavarni, az fogalmazódott meg bennem, hogy milyen jó lenne valaki, akinek számítok. Viszont a következő gondolat volt az, ami valódi vágygá nőtt a lelkemben: „Uram, arra vágyom, hogy a Te szereteted töltsön be. Nem akarok Rajtad kívül senki másba kapaszkodni.” Pár óra elteltével arra eszméltem, hogy Isten teljes mértékben megszabadított a magány lehúzó érzésétől, emlékeztetve arra, hogy a kezében tart. Nem ez volt az első alkalom, hogy megélhettem azt a csodát, hogy Isten bármilyen mélységből ki tud ragadni, ezért mindenkit arra biztatok, hogy merje elhinni Isten ígéreteit.

Kovács Andrea

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” (1. v.)

Olvastam valahol egy nagyon frappáns mondatot arról, hogy mi jellemezhet egy megbeszélést: „Ha mindenki azonosan gondolkodik, akkor valaki nem gondolkodik.” Noha ez egy munkahelyi közegre vonatkozik, mégis elgondolkodtató. Tehát mi is a testvéri egyetértés? Az, hogy mindenki mindenben azonosan gondolkodik? Ideális esetben ilyen is előfordulhat, de az esetek többségében nem ezt tapasztaljuk. Vannak nézeteltérések, viták, ami teljesen rendben van mindaddig, amíg hajlandóak vagyunk kompromisszumot kötni. Ha nem tudok engedni a saját igazamból és mindig meggyőződéssel vallom, hogy csak én látom tisztán a dolgokat, akkor érdemes önvizsgálatot tartanom. Az alkalmazkodóképesség hiánya nagymértékben rombolhat egy közösséget, viszont az egységre való törekvés előremutató és az Úr áldása is ezen keresztül tapasztalható meg. Érdemes tehát feltenni magunknak a kérdést: Én a saját közösségemben mennyire vagyok előmozdítója, vagy gátja az egységnek?

Ajánlott igeszakasz: Róm 15,5

„Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben.” (5. v.)

Ma az emberek gondolata tapasztalatom szerint egy dolog körül forog: gazdagok akarnak lenni. Ez a legfőbb motiváció sokak számára, ezen jár az agyuk, ezért kelnek fel nap mint nap. Ezt a földi gazdagságot pedig hogyan érik el? Többnyire úgy, hogy mástól elvesznek, mást megkárosítanak. Ezen felül, azok, akiknek az anyagi gazdagságra törekvés a mozgatórugójuk, látszólag soha nem tudnak megelégedni azzal, amijük van, hanem még többet és többet akarnak. Isten országában viszont, ahogy ezt már megszoktuk, minden ellenkező előjellel működik. A lelki gazdagsághoz egy dolog kell: Krisztust megismerni és Vele közösségben maradni. Ha pedig valaki ennek tudatában van, akkor idővel az lesz a legfőbb motivációja, hogy a másik embernek is adjon, mást is gazdaggá tegyen. Kívánom mindannyiunknak, hogy ez a lelkiület munkáljon bennünk napról napra, és juttassunk el minél többeket a gazdagság kiapadhatatlan forrásához.

Ajánlott igeszakasz: Lk 12,33–34

„Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.” (12. v.)

Mikor nagynevű igehirdetők tartanak istentiszteletet vagy evangelizációs alkalmat valahol, megtelnek a templomok, és távoli településekről sem sajnálják a fáradságot az emberek, hogy elmenjenek az adott helyre. Ez engem, megvallom, sok esetben megijeszt. Minden tiszteletem azoké a lelkipásztoroké, akik Isten eszközeként százakat, sőt ezreket tudnak megszólítani. Viszont sokakat a hallgatóságból valóban az visz-e egy ilyen alkalomra, hogy Isten igéjét hallják, hogy Krisztussal találkozzanak, vagy valamiféle vallási programmá degradálódik egy fontos esemény, aminek a fókusza az Igéről az igehirdetőre tolódik?

Érdemes feltenni magunknak is a kérdést, ha legközelebb egy népszerű lelkipásztor által tartott istentiszteletre megyünk: Mi is visz engem valójában erre az alkalomra? Kinek a szavát akarom én tulajdonképpen hallani? Ki irányába vagyok elköteleződve?

Ajánlott igeszakasz: Jn 14,6

„És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége.” (22–24. v.)

Ha nem hívő emberekkel beszélgetünk és Istenre terelődik a szó, gyakran találkozunk két olyan felvétellel, ami miatt sokan kétségbe vonják Isten létét. Az egyik indok, hogy ha Ő valóban létezne, akkor nem lenne annyi természeti katasztrófa, betegség, emberi tragédia. A másik, hogy a tudomány állítása szerint a Föld egy ősrobbanásnak köszönhetően alakult ki, az ember léte pedig az evolúció következménye. Röviden: az emberek ma is, mint 2000 éve, vagy jelt kívánnak, vagy bölcselkedéssel közelítenek a Teremtőhöz. Pedig a jel megadott, mégpedig a legegyszerűbb ember számára is érthető módon: Isten szeret, mert Fiát halálra adta és feltámasztotta értünk. Ezt bárki megértheti, aki hajlandó levetni előítéleteit és hagyja, hogy Isten fölfedje magát előtte. Ez pedig olyan változást idézhet elő az adott emberben, hogy ő maga válik jellé a bölcselkedők számára.

Adjuk Isten, hogy tudjunk mi is az Ő bennünk végzett munkájának eredményeképp tanúságtevői lenni a hitetlen világban.

„...hogy amint meg van írva: Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.” (31. v.)

Számtalanszor megtapasztaltam, hogy mikor egy nálunk szolgáló vendég igehirdetőhöz odamentem az istentisztelet végén és megköszöntem a szolgálatát, ő csak ennyit mondott szerényen: „Istené a dicsőség.” Minden esetben érezhető volt az is, hogy nem csak egy üres szófordulatként használja ezt az illető, hanem komolyan is gondolja. Jó tudatosítanunk azt, hogy ezt nem csak egy lelkész mondhatja az igehirdetést követően, hanem mi mindannyian az élet bármely területén végzett szolgálatunk során. Gondoljunk csak bele: A világmindenség Ura és Teremtője arra méltat, hogy eszközéül választ egy adott feladatra, melynek elvégzéséhez még a képességet is megadja. Hol van ebben a folyamatban olyan mozzanat, amelyre visszanézve én a saját vállamat megveregethetném? Csak hálával gondolhatok arra, hogy megszólított és hiányosságomat kipótolva eszközévé tett. Dicsőség Istennek!

„Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítetttről.” (2. v.)

Ami 2000 éve a botránkozás köve volt, az ma a hitetlenség forrása: Krisztus kereszthalála. Jézust sokan el tudják fogadni, mint olyas valakit, aki követendő példát adott a másik emberhez való viszonyuláshoz, a mindennapokban elvárható erkölcsös magaviselethez, de az, hogy értünk meghalt és föltámadt, az már sokaknál a nem hihető kategóriába tartozik. Én ezt meg is tudom érteni, hiszen ez valóban hihetetlen.

Ugyanakkor gondoljunk csak bele: Istenről beszélünk! Ő éppen azért Isten, mert nem a mi korlátok között mozgó emberi felfogásunk szerint működik. Számára semmi sem lehetetlen. Ezért is annyira csodálatos és felfoghatatlan, hogy nekünk szabad utunk van a világ-mindenség Urához Krisztus kereszthalálának köszönhetően. Sok mindent megtudhatunk még az Atyáról és a Fiúról a Bibliát olvasva, de Róluk alkotott ismeretünknek és személyes megtapasztalásunknak középpontjában mégiscsak a kereszt áll, hiszen ez ad minden egyébnek értelmet.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53,5

„Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.” (12. v.)

„Nem visz rá a lélek”, „lelkiismeret furdalásom van”, „lelketlenül bánt velem”. Nagyon kifejezőek ezek a szófordulatok és jól mutatják, hogy a lélek mennyire érzékeny „műszer”.

Az a Lélek pedig, akit Krisztus küldött, csodálatosan működik. Nem egyszerűen erkölcsi iránytű, hanem Az, aki vezet, ha merünk ráhagyatkozni, és Ő az, akivel közösségben lehetünk, melynek során egyre jobban megismerhetjük önmagunkat és Istent. Ő a mi Jézustól kapott Ajándékunk, akinek a vezetésére bátran rábízhatjuk magunkat, hogy tudjunk azon az úton járni, amit Isten gondolt ki számunkra. Minél több teret engedünk neki, annál jobban meg tudja tisztítani az elménket, a látásunkat, a hallásunkat. Viszont nem érzi jól magát a társaságunkban, ha a bűnnek szabad utat adunk az életünk valamely területén. Nagyon törékeny tehát a Lélekkel való kapcsolat, és hiányát úgy élheti meg az ember, mintha látását és hallását veszítené el.

Törekedjünk tehát arra, hogy ne gátoljuk a Lélek bennünk és általunk végzett munkáját.

5. hét

„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,9)

Isten szava a Szentíráson keresztül többféle meg tapasztalást éreztet velünk. A fenti igében kétféle érzékszervünkről beszél az érzésről és a látásról: „Érezzétek és lássátok...”

Az elmúlt hetekben két közeli családtagom súlyos egészségi állapotba került. Az első reakció az imádság, a fohászkodás, utána imasegítség kérés. Kétségek, aggodalmak és kérdések kísértése vett körül. Harc, imaharc, minden gond, aggodalom és lelki fájdalmak Isten kezébe helyezése voltak a következő lépések. Egyik esetben egy napi várakozás és vizsgálatok után megszületett a diagnózis, a másik esetben kétheti várakozás után múlt el az életveszély. Most műtétre várakozunk és lassú erősödésre lelki és testi téren egyaránt. Jó volt olvasni a napi igében a biztatást, amely közben meg tapasztalássá vált: „Érezzétek és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” Több fordításban a második rész a következőképpen hangzik: „Boldog az az ember, aki **ŐBENNE BÍZIK.**”

Most tele van a szívem hálával, hogy a MINDENT KEZÉBEN TARTÓ, HATALMAS ISTEN A MENNYEI ATYÁM, aki segíteni tud a legreménytelenebb helyzetben is. Őhöz menekülhetek, benne bízhatok. Megéreztem és szemeimmel láttam, amit Ő cselekszik.

„Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!” (10. v.)

Ez a zsoltár és a kiemelt igevers csodálatosan kapcsolódik a bizonyásgtélelemhez. „Isten a nagy rendező” – sokszor hallottam ezt a mondatot, és most szó szerint így történt. Az események nem csak úgy történnek véletlenül, ahogyan sokan megállapítják, hanem Isten, aki kezében tartja az egész világot, a történelmet, és a mi kis porszem életünket is, határozott céllal vezet bennünket olyan úton, ahol átélhetjük a Dávid által megfogalmazott bizonyásgtélet: **”NAGY VAGY TE, CSODÁKAT TESZEL, TE VAGY ISTEN EGYEDÜL!”**

A zsoltár címe: „Üldözött ember imádsága.” Menekülnie kell, mint ma is sok embernek. El kell hagynia otthonát, háború vagy rossz megélhetés miatt, ellenségek támadása miatt. Milyen aktuális minden korban és helyzetben Isten ígéje! A zsoltár tele van Isten iránti hálával és bizalommal. *„Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak. ...A nyomorúság idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem.”* (Zsolt 86,5.7)

Bátran kiáltunk minden helyzetben Istenünkhöz, és átéljük, hogy valóban nagy Istenünk van, ma is csodákat tesz, és nincs hozzá hasonló. Ő a **MINDENHATÓ ÉS MINDENÜTT JELENLÉVŐ ISTEN, NINCΣ MÅS ISTEN RAJTA KÍVÜL.**

„Én ültettem, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést. Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.” (6.–7. v.)

Pál apostol szomorú megállapítással kezdi a 3. fejezetet. Lelki kiskorúságban látja a gyülekezetet, akiket még most is könnyű eledellel kell táplálni, mert mint a kicsi baba nem bírják a kemény eledelt. Az irigység és a viszálykodás azt bizonyítja, hogy nem fejlődtek lelki értelemben, megmaradtak a testies gondolkodásnál. Voltak, akik Pált részesítették előnyben, voltak, akiknek csak Apollós volt a példaképük.

Nagyon tévúton járunk, ha csak emberekre nézünk. CSAK SZOLGÁK mind az igehirdetők és lelkészek, akik által hívókké lettünk, de Isten Lelke adja az új életet, az igaz megtérést. Lehet, hogy minket sok minden befolyásol. Az igehirdető modora, műveltsége, külső megjelenése, felkészültsége és még sok tényező. De nagy a probléma, ha csak az embert látjuk és nem a NÖVEKEDÉST ADÓ ISTENT.

Pál isteni bölcsességgel teszi helyére a dolgokat: egyformák vagyunk, egyik sem különb vagy kiválóbb a másiknál.

Néha talán minket is megkísért hasonló gondolat. Álljunk ellene, NÉZZÜNK JÉZUSRA A MI HITÜNK FEJEDELMÉRE! Csak Ő adhat nekünk lelki nagykorúságot. Figyeljünk az Igére!

„Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, aki Jézus Krisztus.” (11. v.)

Pál apostol a neki adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester lerakta a korinthusi gyülekezet alapjait. Ezután a gyülekezet szolgálóin és tagjain múlik, hogy mit építenek rá: aranyat, ezüstöt, drágakövet vagy fát, szénát és szalmát. Az első három építőanyag marandó, a tűz sem pusztítja el, a másik három hamar elég a tűzben. Mivel minden a tűz próbájának lesz alávetve, csak az kap jutalmat, akinek a munkája megmarad.

Mivel októberben írom ezt az áhítatot, a reformáció jut eszembe: „EGYEDÜL JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL.” Számunkra más alap nem lehet, csak Jézus Krisztus. A mi felelősségünk pedig az építés. Csak az lehet értékes, ami Jézus Krisztus által az Ő indításából és az Ő DICSŐSÉGÉRE ÉPÜL. Így válhatunk Isten templomává együtt bármely keresztyén egyházban élőkkel, akikben Isten Szentlelke lakik.

Óriási a felelősségünk, ezért vegyük nagyon komolyan az örök élet bizonyosságát, saját életünk napi cselekedeteit és életvitelét, mert Isten alapos vizsgálatnak fogja alávetni.

„Azért senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tietek...” (21. v.)

A bölcsességről olvasunk a fejezet utolsó soraiban. Milyen és mennyit ér a világi bölcsesség? Isten előtt semmit sem ér, sőt bolondság, mert büszkeségből táplálkozik. Azért nem helyes a vezetők személyével büszkélkedni, mert mindent és mindenkit Isten ajándékozik az embereknek.

Az apostol egy átfogó érvet hoz fel: akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: *„minden a tietek”*.

Isten a mi mennyei Atyánk pazarló bőkezűséggel ajándékozik meg mindennel bennünket. Ezeket kegyelmi ajándékként fogadjuk el. A legfontosabb, hogy mi valaki máshoz tartozunk, mégpedig KRISZTUSHOZ, aki vérével megváltott és Isten gyermekeivé fogadott minket.

Véssük szívünkbe Pál apostol tanítását, és mint lelki emberek ne testi, világi bölcsességgel gondolkozzunk és vélekedjünk, hanem az ISTENTŐL KÉRT ÉS KAPOTT BÖLCSESSÉGGEL. Hiszen biztat bennünket az ige: *“Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen Istentől...”* (Jak 1,5a)

Ajánlott igeszakasz: Jak 1,5–8

„Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon.” (2. v.)

Milyen nagy kiváltság Krisztus szolgájának és Isten titkainak sáfára lenni. A szolga és a sáfár nem társainak, hanem Urának tartozik felelősséggel. Ugyanakkor Urával egy különleges közeli kapcsolatban van, akire rábízhat titkokat, kijelentéseket és másokat taníthat a teremtmény és mindenható Isten megismerésére.

A sáfárnak a hűség az egyik legfontosabb tulajdonsága. A hűség a Szentlélek gyümölcse, tehát a hűséges ember Istennel szoros kapcsolatban van, ezért tud hű maradni. Hűtlen emberre nem szeretünk értékeket bízni, sem vele titkokat megosztani.

Pál apostol óvja a korinthusiakat, de minket is, hogy ne ítélezzünk Isten sáfárai felett, mert mindenkit az Úr fog megítélni. A korabeli filozófusok – de a maiak is – azt tanítják, hogy lelkiismeretünk mondja ki a végső ítéletet (például Platón, Seneca stb.). Pál viszont világosan tanítja, hogy az ítélet egyedül Istené. Tiszta lelkiismeretünk Jézus Krisztus érdeméért van, „...aki megigazítja az istentelent” (Róm 4,5).

Mi hűséges sáfárok vagyunk?

Ajánlott igeszakasz: Lk 12,41-48 és 16,10-13

„Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (7. v.)

Jakab apostol jutott eszembe, amikor olvastam a mai igeszakaszunkat: *„minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.”* (Jak 1,17)

Azt gondolom, hogyha elgondolkozunk a fenti igéken, lelohad bennünk a dicsekedés és a versengés is, hiszen minden a mi Atyánktól van. Ha szívünkbe vessük ezt az üzenetet, minden a helyére kerül.

A korinthusi gyülekezetben sok lelki ajándék, Istentől kapott karizma volt. Valószínű, emiatt elbízták magukat. Olvasunk a két ellentétes hozzáállásról. Pál alázatosan bevallja, hogy megvetett lett sok ember előtt, sokat nélkülözött, sokan gyalázattal illették, mert elkötelezte magát teljesen Krisztus szolgálatára. A korinthusi gyülekezet viszont híres lett, meggazdagodott, „uralomra” jutott Pál szolgálata nyomán.

Jézus tanít minket az evangéliumokban, hogyha az Ő szolgálatába állunk, Őt követjük hasonló nehézségekkel kell szembenéznünk. De – IMMÁNUEL – velünk az Isten, dicsőség és hála legyen neki örökké!

Ajánlott igeszakasz: Mt 16,24–28

„Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.”
(20. v.)

Pár évvel ezelőtt egy pedagógusok számára írt könyv került a kezembe, nagyon sok jó tanácsot olvastam belőle. Többek között, hogy minden tanár a viselkedésével, az életvitelével tanít a legtöbbet, amit szóban elmond, annak csak kevés százaléka marad meg. Mennyire igaz ez a szülő-gyermek kapcsolatra is. A gyermek már kicsi korban teljesen tudja utánozni a szülőket.

Pál szeretett gyermekeinek nevezi a korinthusiakat, azért írja távollétében a levelet számukra, tanítja őket, felhívja figyelmüket a hitélet hibáira. Újból Krisztushoz irányítja őket, hogy ne távolodjanak el a tőle hallott, de Istentől kapott tanítástól. Az evangélium által atyjuk Jézus Krisztusban. Erővel, mégpedig a SZENTLÉLEK ÚJJÁSZÜLŐ EREJÉVEL hirdette közöttük az igét, ez által lettek Jézus követői.

Arra tanít bennünket, hogy ne feledkezzünk el elődeinkről, szüleinkről, lelkészeinkről, szolgálóinkról, akik által hitre jutottunk és fogadjuk el helyreigazításukat.

A Szentlélek erejére van szükségünk ahhoz, hogy Isten beszéde megmaradjon bennünk és aszerint éljünk.

6. hét

„...szemeimmel tanácsollak téged.” (Zsolt 32,8b; Károli)

Az én gazdám az utóbbi időben alaposan kezébe vett. Eközben sokat imádkoztam szövetségünk jövőjéért is. Mi a szövetségünk Istentől való jövőképe, víziója, álma? Miközben Jézus kezei között formálódtam, beleíródott a szívembe a zsoltárnak ez a mondata: „*Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.*”(UFO)

Az események arról tanítottak, hogy valóság: „...rajtad lesz a szemem.” Ha ez így van - gondoltam -, akkor ez azt a lehetőséget akarja adni, hogy nekem is esélyt ad, hogy belenézhetek a szemébe. Megerősödött bennem, hogy amik velem történnek, azokban benne van az Ő engedélyező tekintete. Ha elfogadom az Ő kezéből, akkor van lehetőség meglátni azt, hogy ő hogyan lát engem. Hálás vagyok, hogy bizonyosságot tehetek róla, hogy az ő ígéretei állnak. Az életem ebben a szakaszában most ez az ígérete lett valóság. Erőforrásommá lett az ígéretén túl ez az ének:

„Rád tekintek, hogyha sivatag / Vesz körül, nincs víz /
Hogyha szívem vár egy zivatart, / Rád tekint mindig /
Rád tekintek, hogyha viharon / Kell is átmennem /
Eltakarhat felhő utamon / Mégis látsz engem / Refrén:
Rajtam tartod szemedet / Figyelmed a bajban kéz /
Benne érzem szeretetedet / Mint a hajnalfényt /
//: Egy szavadtól elevenedek / Ott, az út végén ://

„Mert igazságot szolgáltat népének az ÚR, és megkönyörül szolgálín.” (14. v.)

Az Örökkévaló dicséretére felszólító zsoltár. Istent azért kell dicsérni, mert kiválasztotta népét. A kiválasztás Isten szuverén, szabad cselekedete – tanítja az Írás több helyen is. A kiválasztás célja az volt, hogy Izráel az Úr tulajdonává legyen, egyedül Benne bízzék, és Neki engedelmeskedjék.

A dicséretre felszólítja elsősorban a közösséget és nem a papokat! A felszólításban benne van a megigazítás, a figyelmeztetés arra, hogy sok bukásnak gyökere lehet az, amikor elmarad a dicsőítés. Példát ad a zsoltár arra, mi a helyes „dicsőítés”, amikor felsorolja az Örökkévaló nagy tetteit, amit népével tett kiválasztásától a mai napig. Engedjük magunkat megítélni ezen a héten az ige világossága által, hogy kegyelemből bűnismeretre, bűnbánatra, bűnvallásra és bűnbocsánatra jussunk. Kezdjük el felsorolni, mit tett velünk az Örökkévaló eddigi életünkben. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását. (Zsolt 50,23) Csak ez hozhatja el a felüdülést személyes, családi és közösségi életünkben.

„Áldott az ÚR a Sionon, aki Jeruzsálemben lakik. Dicsérjétek az Urat!” (21. v.)

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 7,7; Zsolt 33,12; 65,5; 78,68;
132,13; 2Móz 19,5k.; 5Móz 14,2; 26,18

„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek...” (7a. v.)

Ami az első versben olvasható azzal mi is naponként szembesülünk. Kérdés, mit teszünk ezekkel a hírekkel? Milyen hírem van nekem vagy a közösségemnek? „Egy hét sem telik el úgy – fakadt ki az egyik lelkipásztor – , hogy ne hallanánk feleségüket elhagyó, a titkárnőjükkel elillanó, homoszexualitásba tévedt, vagy a gyülekezetünkben valami erkölcsi válságba került keresztyén vezetőről.” – írja 1900 évek elején egy igemagyarázó Kaliforniában. Európában ma már ezek nem is hírek! Mindennapi tények!

„Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megszorodtatok volna...” (2a. v.). Az apostol szívét nem az erkölcs brutális áthágása szomorítja meg, hanem a közösségben eluralkodó tolarencia. Ez a tagokban lassú, de biztos lelki halálhoz vezető út. A közösségeket, leghatékonyabban gyilkolja belülről, – amely ma is felismerhető „korinthusi kór” néven – a góg, a megalkuvás, az aktív bűnpártolás, stb. Csak a krisztusi természet képes, a bűnt bűnnek nevezni félelem nélkül, hogy az elnyerje méltó ítéletét, és az ember lelkét menteni élő és hiteles bizonyoságtétel által az üdvösségre.

Segíts Urunk, hogy a mi életünk kész legyen minden régi kovászt kivetni!

„...*Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!*” (13b. v.)

Az eklézsiát az elszigetelődés vagy az elegyedés fenyegeti! E versekben félreértést tisztáz az apostol. Az intés a közösség tagjainak szól és nem a kívülvalóknak. Pál jól tudja, hogy a gyülekezetnek a világban kell élnie. A lélekmentést – „*menjetek...*” – a világban kell végeznie. Milyen bűnösökre gondolt, akiket a gyülekezetnek a kiközösítés és velük való érintkezés korlátozásával kell sújtania? A bűnkatalógusban többek közt arra mutat rá, hogy milyen az ember Krisztus nélkül. Mindnyájan ilyen voltunk, amíg meg nem ismertük Krisztust.

Pál a bűnösöket sorolja föl a versekben és nem – elvontan – a bűnöket. Világos és félreérthetetlen elvet vall: „szigorú fegyelem belül, és teljes szabadság kívül”! Az apostol öt területet érint – nemiség, pénz, javak, ivás és a beszéd – ahol a keresztyén normák állandó megszegése miatt fegyelmezésre van szükség. Ezek belülről végzik romboló munkájukat.

Az intelem azzal zárul, hogy a gyülekezetnek a maga soraira kell vigyáznia, azt kell megtisztítania, mert a kívülvalókat majd Isten fogja megítélni. Küldetésünk nem erkölcsöszi feladat, hanem önmagunk szigorú erkölcsi mértékének érvényesítése.

„Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát?...” (9a. v.)

Az apostol ismerte, hogy a pogány gondolkozásban természetes a pereskedés. A hitben élő hajlandó lehetne arra is, hogy zokszó nélkül elviselje a neki okozott kárt. De ehhez az igazságosztó Isten iránti bizalom és az anyagiaktól való belső függetlenség lelkére lenne szükség. *„Hát nincs köztetek egyetlen bölcs ember sem, aki a vitában igazságos ítéletet tudna hozni?”* (5. v.) A 9. versben túlmutat a láthatókon a láthatatlan mércére, Isten országára. Ne csapjátok be magatokat!

Pál nem csak azért szomorú, hogy a közösség semmivel sem volt különb a kívülvalóknál, hanem azért, mert elnézők voltak a szabados gondolkodású közösségi tagokkal szemben. A gyülekezet jel, amely megmutatja, milyen is valójában Isten országa. Az ige határozott mércét ad, kik számára lesz zárva ez az ország. (Jel 22,15)! *„Ne tévelyegjetek...”* Hajlamosak vagyunk letérni az útról a hamis viselkedés aknamezejére. Szellemi sérülés vagy biztos halál a következménye. Azt gondoljuk, hogy Isten az ő törvényeit megváltoztatja a mi nemzedékünk miatt, csak azért, mert mi ebbe az elfajult nemzedékbe születtünk bele? Biztosan nem, mert a szabadulás mindenki számára kész lehetőség hit által. Az Örökkévalóban nincs változásnak még az árnyéka sem.

Ajánlott igeszakasz: Dán 7,21–22,26; Mt 19,28; Ef 5,5;

„Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztus tagja?...”
(15a. v.)

Az apostol ebben a szakaszban szembeszáll a szabadságszeretettel fonákjával. A 12. versben olvassuk, hogy a „szabadság”, ürügy lehet a testi kívánságok kiélésére! A test Isten számára teremtetett nem a kívánságokra. Az apostol első érve: ha Isten Jézust feltámasztotta, akkor vele együtt a mi testünk is feltámadt. A test, méltóságát az adja, hogy Krisztus „fő”-sége alá tartozik! A test ezért ilyen értékes Isten szemében, bár még megváltásra vár! Aki paráználkodik, kiszakítja testét a Krisztussal való közösségből. Nem lehetünk közömbösek azokkal szemben, akik ezt cselekszik és ezzel a Krisztus-test szakadását munkálják. Ettől „menekülni kell”, mint József Potifárnétól!

Pál másik érve, hogy a keresztyének teste, (itt a test, az egész személyiséggel kapcsolatos) a Szentlélek temploma. Aki ezt nem veszi komolyan, az a maga teste ellen vét. A tulajdonjog ára: Jézus vére! Isten vásárolta meg a maga számára minden ember testét. Ezért a testünk nem a miénk, hiszen egész egzisztenciánk az Istené. Kötelességünk az, hogy ne csak a lelkünkben, de a testünkben és testünkkel is Őt dicsőítsük. A templom feladata, hogy a benne lakó istenség dicsőítésére legyen.

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 10,23; 1Móz 2,24.kk.;

1Móz 39,12. kk.

„A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt.” (3. v.)

Közösségek szenvednek a „tabu-témáktól”! Pál ezekre ad világos választ. Felülről való bölcsességgel és világossággal válaszol a családon belüli szexualitikai kérdésekre. Nem feddi a zabolátlanul élőket, inkább az önmegtartóztatásra ad tanácsot. A mai etikai válságban szenvedőknek csak ez nyújthat biztos gyógyulást! Pál Istentől kapta, mint kegyelmi ajándékot, nem parancsot, hogy számára a szüzesség jó, de Isten rendelése szerint a házasság szükséges, és a paráznaság bűn. Tudja, hogy az emberek többsége csak „égne” a beteljesítetlen vágyaktól a házasságon kívül. Tanácsaival a házasságban lévőket akarja bátorítani.

A házasfelek jogai és kötelességei azonosak, egyik sem ura a maga testének, de adósai egymásnak. Ez a nők megbecsülését jelenti egy olyan korban, amelyben a közfelfogás a nőt rabszolgának tekintette. Voltak azonban, akik a házasfelek közti kapcsolatban is önmegtartóztatást tartottak szükségesnek. Ezt csak kölcsönös megegyezéssel az imádkozás céljából gyakorolhatják. Aki ennél többet akar, előbb-utóbb a Sátán csapdájában találja magát, mert nem ismeri önuralmának korlátait. Van tehát keresztyén házasság, házaselet, amelyben az egymás megbecsülése és az egymás iránti hűség az irányadó!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 1,27; Mt 19,12; 1Tim 5,14

„Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek.” (14. v.)

Ez a szakasz két kisebb részből áll. A válásról és a vegyes házasságról szól. Pál az Úrtól veszi és adja tovább: az Isten a házasság pártján áll, de nem minden áron. Küldetés az élet minden területén, Jézus parancsainak érvényesítése minden korban. Itt nem „a házasságkötés feltételei” a kérdés. A házasság az Úrtól van, ezért szent hit nélkül is! Ha megtér, bármelyik fél megszentelő erővé válik a másik félre is. Tanács, hogy aki hitre jutott, az ne kezdeményezze a válást. Bízsa a döntést a másik félre. Két biztató gondolatot közöl az apostol. Az egyik, hogy „meg van szentelve” a hitetlen fél attól, aki már hitet kapott, sőt a gyermekeik is „szentek”, azaz Isten elkülönített tulajdonai. A másik biztatás, hogy „Mit tudod, te?” Hátha a másik fél vállalásával fogod azt „megmenteni”, az üdvösséghez hozzásegíteni. Pál tanácsában nem a keresztyén félnek ad szabadságot, hogy ő döntse el: a közös úton együtt haladjanak-e tovább. Kényszerrel sem párkapcsolatot, sem megértést nem lehet előmozdítani. A házasság mindig missziói lehetőség. A házasság a Krisztus szerinti élet bemutatásának elsődleges gyakorló pályája és a szeretet által munkálkodó hit elméletének gyakorlatban való kivitelezése.

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 6,14–17; 1Pt 3,1; Róm 11,16

7. hét

„Azért, szeretett testvéreim, legyetek eltökéltek, rendíthetetlenek, mindenkor buzgólkodva az Úr dolgában, hiszen tudjátok, hogy munkátok nem hiábavaló az Úrban. (1Kor 15,58)

1987. évi megtérésemtől fogva égett a vágy a szívemben, hogy minél többet szolgálhassak hálából az én Uramnak, Megváltómnak, Jézus Krisztusnak azért a nagy jóért, amit kegyelméből megkaphattam. Tudtam, teljesen méltatlan voltomat, ismertem az Igéből az idevágó részt, és megértettem: *„Azért azt mondom neked: Neki sok bűne bocsáttatott meg, mert nagyon szeretett, akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.”* (Lk 7,47) A mozgássérültek gyülekezetbe juttatásában kezdtem a szolgálatot, majd a Gedeon Társaság és a Keresztyén Vezetők és Üzletemberek Társasága volt további szolgálati területem. 1994. szeptemberében indított útba az Úr egy számomra új missziós tevékenység irányába, – ez volt a börtönmisszió. Azóta is hálás szívvel végzem, alkalmanként hetente többször is, és olyan híre ment ennek, hogy már 5 ember is jár a börtönbe környezetemből, ezt a szolgálatot végezve. Öröm, hogy sokan hallhatták az örömhírt, és megváltozott az életük – lett életük – mindannyiunk örömére. Ebben az örömben telnek napjaink feleségemmel, és a nehézségek leküzdésében is találunk örömet.

Egyedül Istené a dicsőség!

„A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet teremtette.” (8. v.)

Sokan vannak, akik ellentmondásokat keresnek a Bibliában, és találnak is a maguk ismerete szerint. Isten Szentlelke szerint azonban mindig kiderül az ilyen igehelyekről, hogy korántsem állnak ellentmondásban. Az ÚR neve itt a zsoltárban: JHWH. Ez látszólag más alap, mint amit a Filippi levélben olvashatunk: *„Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és a föld alattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”* (Fil 2,9 – 11) Mivel Jézus a mi Megváltónk, ezért bizalmunk, reménységünk alapja számunkra az Ő neve. A látszólagos ellentétet Isten a János evangéliumában oldja fel Jézus következő mondataiban: *„Én már nem vagyok többé a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!”* (Jn 17,11) Jézus és az Atya egysége tehát a mi reménységünk, megváltatásunk és üdvösségünk mellett a hétköznapi, jelenvaló földi életünkben is segítség. Megtartatunk tehát az Ő nevükben, mint Isten nevében. Jó ebben a gyermeki bizalomban élni életünket.

„Áron vétettetek meg, ne legyetek emberek szolgálai.”
(23. v.)

A megváltás által Jézus Krisztus a tulajdonaivá tett bennünket. Valóban drága árat – emberré lételét, szenvedését, vérét, halálát adta – fizetett értünk. Megfizette a megfizethetetlen, ezzel kiváltott a kárhozatból, kimentett az Isten eljövendő haragja elől. Ha ezt tudjuk szívünkkel és értelmünkkel, akkor valóban nem leszünk emberek szolgálai. Sem gazdasági, sem politikai, sem vallási értelemben vett úgynevezett uralkodóknak nem leszünk szekértolói. De engedelmesek leszünk a felsőbbségnek, ahogyan erre rendeltettünk. Hálánkat ekképpen is kimutatva feleljünk meg az isteni rendelkezésnek, és engedelmisségünkkel Urunkra mutatva, némelyeket talán megnyerhetünk az örök élet számára: Mindenki engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, csak Istentől, a meglévő felsőbbbségeket Isten rendelte. Azért, aki szembeszáll a felsőbbbséggel, az Isten rendelkezése ellen szegül, az ellenszegülők pedig ítéletet vonnak magukra. (Róm 13,1 – 2) A felsőbbbségnek való engedelmisség határa pedig, a tőlük kapott utasításnak Isten Igéjével való egyezése.

Imádkozzunk hitben járó vezetőikért, és tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy legyenek ilyen vezetőink!

„és aki él a világgal, mint aki nem élne vele, mert elmúlik e világ ábrázata.” (31. v.)

A világban élünk, és hat ránk, akár akarjuk, akár nem. Ha azonban úgy tudjuk élni az életünket, hogy ez nem a mi világunk, hanem egy pusztulásra ítélt világ – akár mennyire is gyönyörű, - amelyből az Úr Jézus Krisztus kimenekített bennünket, akkor más lehetőségünk is van, mint a láthatóban mindent elérni, megszerezni, akarni. Jézus Krisztus kereszttáldozata kettéhasította a kárpitot, ezzel lehetővé tette, hogy az eljövendő világban Istennel élhetünk majd együtt örök boldogságban, és már itt is, most is. Persze amennyire rajtunk múlik, Isten e teremtetett világát szemlélve, lássuk meg az ő felmérhetetlen nagyságát, hatalmát, és tegyünk meg mindent, hogy minél élhetőbb, szebb környezetben végezhessük a lélekmentés, a tanítvánnyátétel szolgálatát, ezzel dicsőítve Őt.

A házasság ebben a világban a legkomolyabb kötelék ember és ember között. Még erre nézve is tanít minket Pál apostol, hogy *„...az idő rövidre van szabva. Ezentúl azért, akinek van felesége, úgy tegyen, mintha nem volna”* (29. v.). Vajon az Isten szeretete erősebb-e bennünk a társ irántinál? Ha valakinek megadatik a társ, akkor éljen vele, ha pedig úgy látja, hogy egyedül jobban tudja Istent szolgálni, - maradjon úgy.

„Tehát ami a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy.” (4. v.)

Ma már itt a „keresztény” Európában nem fenyeget az a veszély, hogy bálványáldozat lenne, és az ott áldozott hús evése miatt némelyeknek lelkiismereti gondja lenne. Van azonban helyette sok más „bálvány”, amelyeknek áldoznak sokan, nem is tudva, hogy mit tesznek.

Egy alkalommal telefonon beszéltem valakivel, és egyszer csak azt mondta: „Jaj, kezdődik a sorozatom a tv-ben, majd hívj egy óra múlva és megbeszéljük!” Emellett rengeteg szórakozási lehetőség, egészséggel, testtel való foglalkozás, kulturális időtöltés, élvezetek keresése, utazás, számtalan hobby – a bélyeggyűjtéstől a Forma 1-ig – kínálják a bálványáldozat lehetőségét, igényt tartva időnkre, erőnkre, anyagiakra. Jó lenne átgondolni, mennyi időt szánunk Istenre, igéjére, akaratának cselekvésére, imádságra, elcsendesedésre, magasztalására.

Ismerjük az igét: *„Gyönyörködj az Úrban”* (Zsolt 37,4a), de tudjuk-e mit jelent ez? Így a hét közepe felé nézzünk fel egyre többet Megváltónkra, lássuk meg tervét, cselekedeteit a hétköznapiakban, és dicsőítsük Őt az észrevett dolgokért. Kérjük, hogy láttassa meg velünk, mik a bálványaink, és kérjük a segítségét a szabaduláshoz!

„Az étel nem tesz minket kedvessé Isten előtt, mert ha nem eszünk, nem veszítünk semmit, és ha eszünk, nem nyerünk semmit.” (8. v.)

Jól ismer minket az Úr. Már akkor liturgikus cselekedetekkel próbálták némelyek hitbeli hátrányaikat pótolni, és ugyanakkor szabadosságba csapott át alkalmanként a Krisztusban kapott szabadság. Sajnos azóta sincs ez másképpen.

Még magamon is észreveszem néha, hogy elvárásaim vannak, és bele szeretnék kényszeríteni némelyeket a magam által elképzelt rendbe, és elvenném az Úr kínálta szabadságot. Az is előfordul, hogy túl sokat engedek meg magamnak, ami szintén megbotránkozathat némelyeket. Bizony nehéz megtalálni a határokat. Igyekezzünk nem okozni botránkozást, és másokat is védjünk meg ettől! Ehhez a legjobb út az igaz szeretet, az Úrtól kapott bölcsesség és belátás képessége szelídséggel és határozottsággal.

Segítsen meg az Úr ma is bennünket, hogy megfeleljünk akarátának és megnyerjünk lelkeket az ő országa számára, hordva és húzva az ő igáját: *„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és lelketek nyugalmat talál. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”* (Mt 11,29–30)

„Ha mi nektek lelkieket vetettünk, nagy dolog az, ha testi javaitokat aratjuk? Ha másoknak joguk van ehhez, mennyivel inkább nekünk? De mi nem éltünk ezzel a jogunkkal, hanem mindent eltűrünk, hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé.” (11–12. v.)

Nehéz téma az adakozás, az anyagiak. Egy pénz-ügyekkel magas szinten foglalkozó hívő testvér előadásában hallottam, hogy az imádság témakörével mintegy 600 körüli igehely foglalkozik, az anyagiakkal pedig több, mint hatezer. A világban is talán ezt a vádat halljuk a legtöbbször említeni az egyházzal kapcsolatban, hogy az anyagiakról szól. Krisztusban azonban ez is könnyűvé válik. Egész egyszerűen rábízhatjuk a megoldást. Sok történetet hallottam templom vagy gyülekezeti terem, parókia építésével, bővítésével kapcsolatban, hogy belevágtak, pedig az anyagi források nem álltak rendelkezésre, és csodálatos módon minden számlát éppen időben ki tudtak fizetni, és a végére elkészült a beruházás Isten dicsőségére. Hatvani Margit megírta a neszmeilyi árvaház történetét – Istentől lett ez hit által címmel – a hívők gazdálkodásának mintapéldájaként, hogy mennyire rábízhatjuk magunkat, – még egy egész árvaházat is – az Úrra. A lényeg a mai ige utolsó néhány szava, hogy ne gördítsünk akadályt a Krisztus evangéliuma elé! Tudjunk adni Isten indítására, és tudjunk elfogadni is az Ő dicsőségére!

„Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mert belső kényszer hajt. Jaj ugyanis nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem!” (16. v.)

Valóban, az evangélium hirdetése egy lehetőség, amelyért hálás lehet az, aki teheti. A hála a motor, ami hajtja az embert, mert hiszen megbocsáttattak a bűnei, és ezért egész életét örömmel szánja oda erre a szolgálatra. Mindenki a maga képességei szerint. Az üzenetanyag a motorban pedig a szeretet, hogy meg akarja menteni Isten az embereket az Ő haragja elől, a még meg nem térteket, még a mi közreműködésünkkel is.

Persze tudjuk, hogy az Úr küld, és már az akarást is Ő munkálja. Ő jár előttünk, mindent elkészítve évre, hónapra hétre, napra, órára, percre. Mégis meghagyja azt a szabadságérzést, hogy mi cselekedhetünk, és mi végezhetjük alkalmanként a vetést, az aratást beleilleszkedve az Úr akaratába. Csodálatos készítés ez! Remélem, kedves Olvasóm, veled is így van, és megtapasztaltad már annak örömét, hogy amikor valakinek mondd éppen az evangéliumot, akkor csak úgy jönnek a jobbnál jobb gondolatok, példázatok, érvek, szavak, és hozzá a megfelelő igék. Csak ámul az ember, hogy mi is történik, mintegy kívülről csodálkozik rá a beszélgetésre.

Kívánok minél több ilyen örömteli alkalmat, és hozzá a megmenekültekkel való együttörvendezést, az Úr Jézus Krisztus dicsőítését!

8. hét

„Mert ahová te mégy, odamegyek...” (Ruth 1,16c)

A kis 4.75 éves Sáránk egy ideje szinte mindenben így viszonyul hozzám: „Apa, veled...” Legyen szó mosakodásról, fogmosásáról, vécézésről, átöltözésről, UNO-ról, mesemondásról, bevásárlásról. Gyakran megölel és azt mondja: „Szeretlek!”

A minap egy filmet nézett a család, amit megbeszéltünk. Egy kisfiúról volt szó benne, aki Jézussal beszélgetett naponként, majd Jézus átölelte és átvitte az örökkévalóságba. Erre Sára: „Én is hiszek Jézusban!”, – amihez a fiúk is csatlakoztak!

R. Szabó István

„Megáld téged az Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idejében;” (5. v., Károli)

Jeruzsálemből kettő van: a földi és a mennyei. Ez utóbbi az eljövendő. A földi pedig a világsajtó kereszt-tüzében van, folyamatosan történik valami ott, amiről tudósítanak. A helyzetelemzéseket a hitbeli és politikai látások sokfélesége határozza meg. De a földi Jeruzsálemről azt írja az ige, hogy Isten kiválasztotta magának neve lakóhelyéül. Nem véletlen az osztatlan figyelem, amellyel követi a világ mindazt, ami ott történik!

Kimagaslóan szép ebben a zsoltárban, hogy az Isten áldását élvező ember látása megváltozik: beleláthat a titkokba és túlláthat a láthatókon! Jézus Jeruzsálem határában győzte le a halált és jegyezte el földi menyasszonyát, akiért az idők végén eljön, hogy örök nászútra vigye!

Spurgeont megkérdezte egyszer egy asszony: Nem értem, hogy Isten hogy mondhatott ilyet, hogy gyűlöli Ézsaut? Erre a nagy igehirdető: „Nekem ez nem okoz gondot, Hölgyem! Én azt nem tudom felfogni, hogy Isten hogy szerethette Jákóbot” (Izráelt)?

Kedves Olvasó, hozzáállásod, véleményalkotásod tükrözi-e az élő hitet?

„...mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket...” (22b. v.)

Közismert személyiségeink között van néhány nagyot alkotó, istenkereső, mégis tragikus sorsú. Ma 22 éve, hogy egyikük, Wass Albert, aki 90 évesen földi útja végéhez ért. Sose heverte ki azt, hogy „elvettétek a hegyeimet. S az életemet elrontottátok ...” Erdélyt, „mint legyőzhetetlen erő”-t szerette. „Az igazság előtt / hajoljon meg a fegyver...” – mondta, mégis önmaga ellen húzta meg a ravaszt.

Pálnál viszont következetesen tetten érhető a hitben átértékelődött élet, amelyben erő van. Isten szeretete mérhetetlenül kárpótol, az Ő igazsága szabaddá tesz! Ez pedig fölülírja a földi jogfosztottság és sérelmek által okozott veszteségérzetet. Aki az Ő örömében él, hirdeti ezt és odaéli kortársai elé. Pál Isten dicsőségére nemzetiségét, sátorkészítői megélhetését és mindenét alárendeli a mások szolgálatának.

Mit teszünk le mi az asztalra? Nem arra kaptál-e te is megbízást, hogy kiábrázolódjon rajtad a Krisztus? Kedves Olvasó, mi tart vissza a szabad szárnyalástól?

Ajánlott igeszakasz: Gal 3.

„... csak egy nyeri el a versenydíjat” (24b. v.)

10 éves Máté fiunk egy új, többnyire kezdőkből álló csapatba került. Ő már egy évet játszott magasabb korosztályban, így némi tapasztalattal és játéktudással bírt. A tétmérkőzéseket sorra elveszítették a náluk sokkal összehozottabb csapatokkal szemben. Ámbár egyáltalán nem sikerült pontot szerezniük, Máté reményteljesen és kíváncsian nekem szegezte a kérdést: „Apa, még lehetünk elsőek?” A sorozatos csapatkudarccal szembe, ő több mérkőzésen gólt vagy gólokat lőtt. Minden meccs után örömmel öleltem magamhoz harciasságáért, odaszánásáért.

Úgy gondolom, hogy az isteni ölelésből élünk mi is. Ezzel viszont együtt jár a hitalapú edzés: a lelkiekben való karbantartás, a közösségi alkalmakon való jelenlét, az önzetlen szolgálat, „a fellegekben lévő sötét hatalmasságok elleni” harc. Isten országában a siker és az eredmény mércéje a hűség, a frontvonalon való jelenlét, a kitartás, az öröm. Nem számokban és rangsorban mérik!

Kedves Olvasó, ott vagy-e a pályán? Él-e benned a végső győzelemért való tűz?

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 17.

„Mindez pedig példaképpen történt velük, és figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időkben élünk.” (11. v.)

A homo simogatikusz egész nap dédelgeti „élet-társát”, a kütyüt, de egy életre szóló kapcsolatra elköteleződni: fényévekre van tőle. Aki pedig házas, az már lassan több időt szán erre a mindenpótlóra, mint családtagjaira. Mi férfiak puhányok, érdektelenek és tompák lettünk, nemde? Fel tud-e csigázni a Teremtő személyre szabott álma, miközben a digitális herkentyűk által kattintásnyira van minden, ami feldob, érdekes, új és élvezetes?

Hol voltak a Pál által említett történetben a vezetésre, felelősségre, Isten iránti hűségre ösztönző igazi férfiak? S a nők!? Tiltakozás nélkül adták át aranyékszereiket, hogy legyen miből bálványt önteni. Igen, *„amikor nincs mennyei vezetés, elvadul a nép!”* (Péld 29,18) Így aztán együtt elszórakoztak, azt híván, hogy a hátsó ajtón csak úgy kiosonhatnak az Isten látóteréből. Majd sokuknak az üdvössége is odalett!

Kedves Olvasó: A nép a Krisztus-kősziklából fakadó életvizet itta, de tekintete lecsúszott az Úrról és trónra ültette az élvezeteket, az ÉN-tömjénezést! És nálad hogy van ez?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 18.

„Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez...”
(15a. v.)

Közvetlenül az 1989-es változások után, egy irodalomtanár arra ösztönözte a diákokat, hogy olvassák a Bibliát, mert „az általános műveltséghez fontos”! (Bizony, sok ilyen tanár elkelne!) Tavaly télen pedig az egyik portálon ilyen cím jelent meg: „Végre miénk a Munkácsy (Krisztus)-trilógia!” Azt, amit még a festőművész sem láthatott együtt, Debrecenben immár meg lehet nézni! Együtt, egy teremben a három hatalmas festmény, amely világszínvonalú művészi tehetséggel és képzelőerővel mutatja be az Úr Jézus Krisztus perét, szenvedését és halálát. Átjön egyben Munkácsy ige-, ember- és szenvedésismerete, valamint alkotói zsenialitása.

De mit jelent számodra ez a bibliai eseménysor? Kapcsolatban vagy-e a főszereplővel, Krisztus Jézussal vagy számodra csupán történelem, kötelező olvasmány, netalán egy kiváló ember és követendő egyéniség, amit látsz Benne?

Kedves Olvasó, látod-e magad a tömegben, amint kiáltod: „Feszítsd meg!” És látod-e arcodat az Ő megbocsátó szeme fényében? Igen, érted is „elvégeztetett!”

Ajánlott igeszakasz: Péld 8.

„...én is mindenben mindenkinek igyekszem kedvére lenni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözljenek.” (33. v.)

Egy iszákos férfi felesége hallott egy szenvedély-betegeknek szóló támogató csoportról, és mielőtt elvált volna, még adott egy utolsó esélyt kapcsolatuknak. Ott azt hallotta, hogy neki is van feladata, nem csak a férje okolható a helyzetért. Attól kezdve elkezdett másként viselkedni: részegen hazajövő férjével kedves volt, segített a levetkőzésben-átöltözésben, mint régvárt vendégnek szolgálta fel az ételt. Kedvessége, gyökeres változása a férjet is megnyerte: előbb Jézusnak, aztán kettőjük mai napig tartó boldog házasságának!

Meddig lehet elmenni a mások kedvében való járásban? Pilátus a nép kedvében járt, mert számára a tét állásának és a császárral való jó kapcsolatának a megőrzése volt. Ezért nem okozott gondot neki a Jézussal való elbánás sem.

Pál viszont a maga hasznáról is lemondott, mert benne az önmagát kiváltságaitól megüresítő Jézus élt, Aki szabaddá tette őt a mások javának munkálására. Ezzel emlékeztet minket is az Úr, hogy Jézusban ilyen örömet és szabadságot kapunk!

Ajánlott igeszakasz: Kol 1,1–14

„Dicsérlek titeket, hogy ...rendeléseimet megtartjátok... Ha pedig valaki vitatkozni akar, nekünk ilyen szokásunk nincs, sem Isten gyülekezeteinek. (2. és 16. v.)

Auschwitzban háborzongató látvány az ablaküveg mögött kiállított tonnányi emberhaj. A gyűlölet törvényerőre emelte a foglyok meg(gy)alázását, s minden méltóságtól való megcsupaszításukat. Mindaz, amit Isten áldásként és szépnak teremtett, amire azt mondta, hogy „íme, minden igen jó”, azt az ősellenség szörnyűséggé és rúttá kívánja tenni.

Pál apostol a házastársak, a férfiak és a nők istentiszteletének, imaéletének rendjéről szól. Minden, amink van, és akik vagyunk a dicsőítés célját hivatott szolgálni. Isten gyermekeiben a Megváltó szépsége és szeretete, a Lélek fuvallata munkálja a hódolatot és a mások felemelésének szolgálatát.

Egy 12 éves kislány rákos lett. A kezelés következtében pedig teljesen kihullott a haja. Édesanyja, valamint a kislány barátai és barátnői önként leborotváltatták a fejüket. A szeretet közösséget vállal, míg a „betű”-tisztelők elméletiek, tétlenek és könnyen ítélkezők!

Kedves Olvasó, jézusi módon kapcsolódik-e egymáshoz imaéleted, igeértelmezésed és szolgálatod?

9. hét

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.” (Ef 5,15–16)

Az utóbbi hónapokban igazán megtanultam ennek az igének a fontosságát. A sok elhalasztott jótett, a számtalan mulasztás, amikor kimutathattam volna a szeretetemet, de nem tettem. Amikor törődni, odafigyelni kellett volna... Rendkívül rám nehezedett. Mindez akkor válik óriási súllyá, amikor már nem lehet bepótolni és nem lehet visszahozni az alkalmat. Nincs mód rá, mert már elmúlt.

Kemény lecke, tudomásul kell venni, hogy az idő halad. Most már igyekszem „kihasználni az alkalmas időt”: nem halasztani, nem mulasztani, hanem cselekvőn szeretni!

Lengyelne Csapkovics Éva

“Kezedbe ajánlom lelkemet, te váltasz meg engem, ó, URam, hűséges Isten.” (6. v.)

Dáviddal együtt tudod-e mondani, hogy Isten kezébe teszed életedet, lelkedet? Mindenedet átadtad már Neki? Nemcsak a gondjaidat, fájdalmaidat, hanem mindent! Az egész életedet, múltadat, jelenedet, és még a jövődet is! Nemcsak a földi életedre vonatkozó eseményeket, hanem azon túl is! Ugyanis a lelked örökké él, de nem mindegy, hogy hol! Aki Isten gyermeke; aki kérte és kapta az Úrtól a kegyelmet, az a személy boldog reménységgel tekinthet a jövőre, mert a mennyben van osztályrésze, amelyet az Úr Jézus készített el számára. (Nem önmagáért, hanem Jézus tetteért kapja.) Neked van üdvbizonyosságod? Tudod hová mész? Merre tartasz?

Amikor Jézus meghalt érted és értem a keresztfán a fent említett szavakkal szólította meg Atyját! Ha még nem tetted, most itt a lehetőség! Szólítsd meg az élet Urát a zsoltárossal: *„Kezedbe ajánlom lelkemet, te váltasz meg engem, ó Uram, hűséges Isten.”*

Ajánlott igeszakasz: Lk 23,46

„Ezt pedig tudtotokra adván, nem dicsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe.” (17. v. Károli)

A gyülekezet igyekezett követni a hagyományt és az úrvacsorával való élést, de éppen a lényeg maradt el, amiért összegyülekeztek. Nem kertel, és nem finomkodik Pál apostol, hanem szembesít. Ugyanis semmi közösségvállalás nincs abban, hogy én dőzsölök, a másiknak meg korog a hasa... Ez nem jellemezheti a krisztusi közösséget. Könnyen felismerjük a régiek hibáját! De vajon a jelenkor gyülekezetei, a tiéd is, hogyan vállal közösséget a szegénnyel, az özvegyel, a beteggel? „Elküldjük a lelkészt, hogy látogassa!” „Adok egy kis aprót!” Ez valós közösség? Hogyan tudnád valóban segíteni a szegényebbet? Lehet, hogy nem anyagilag szegény, lehet, hogy érzelmileg, barátilag, vagy egészségileg van hiánya, szegénysége. Meglátod a nélkülözést, a szükségét? Mozdulsz, teszel érte valamit?

Jézus a példa: Ő mindent, mindent(!) odaadott az ő népéért! Vállalj Isten-szerinti közösséget!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 4,32–37

„És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” (24. v.)

Az úrvacsora szereztetésének igéit olvassuk. Nagyon mély, rendkívül fontos és kibeszélhetetlen jelentőségű! Az Úr Jézus azon az éjszakán, amikor elárul-tatott, rendelkezett, hogyan emlékezzenek az övéi őreá, amikor testben már nem lesz velük.

Ő valósággal meghalt érted, valósággal megtörték a testét, valósággal kifolyt érted a vére! Amilyen valósággal érzed, a szádban a falat kenyeret, amilyen valósággal nyeled a bort, és érzed belsődben, olyan valóságos az, hogy érted meghalt a keresztfán! Az Úr akarata, hogy erre emlékezz! Nemcsak gondolattal, hálaadással, fohász-szal, hanem a kenyér és a bor fogyasztásával a közösség körében.

Jézus legelőször hálát adott. Pedig tudta, hogy mi következik ezután: árulás, ijedelem, félelem, fájdalom, csalódás, megaláztatás, csúfolás, gúnyolás, elhagyás, sírás, szenvedés, szomorúság, elhagyatottság, kiszolgáltatottság... Mindezeket vállalta, mert szeretett! És most is szeret! Tudd, amikor az úrvacsorával élsz, Jézus üzeni: „Érted adtam önmagam, mert szeretlek!”

„Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.” (27. v.)

Milyen lelkülettel, hogyan állsz Isten elé úrvacsora-vételre? Öntelten, önigazultan? Szokást követve, nemtörődve? Vagy figyelmetlenül, lelketlenül, rutinosan? Alázattal, önátadással és hálatelten járulsz-e az Úr asztalához? Van-e bűnlátásod, bűnbánatod és kaptál-e bűnbocsánatot?

Szükséged van elcsendesedésre, és arra, hogy meglásd magad az ige tükrében! Mit láatsz, ha belenézel? Isten szent, tiszta, tökéletes és büntelen. Te hogy „nézel ki” Vele szemben? Belátod, hogy bűnös vagy? Belátod, azt hogy szükséged van Megváltóra?

Nem akkor vagy méltatlan, ha ezt meglátod, hanem akkor, ha mindezek ellenére nem látod be életbevágó szükségedet!

Vizsgáld meg magad, mennyire veszed komolyan az Úr szavát! Nem veheted félvállról, félszívvvel, félhittel! Mennyire meghatározó számodra az ige szava, az Úr akarata? Hányadik helyen áll Isten az életedben? Tényleg Ő az első? Ő a legfontosabb? Nemcsak elméletben, hanem a gyakorlatban is?

Ajánlott igeszakasz: Lk 18,9–14

„...de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben.” (6b. v.)

Minden gyülekezetben megfigyelhető a tagok sokfélesége, különbözősége. Ráadásul többféle területen vizsgálhatunk eltéréseket. Az egyes tagok különböző képességekkel, készségekkel rendelkeznek, mert különféle lelki ajándékokat kaptak az Úrtól. De egy, a legfőbb, az egyezik! Mert mindenki az Úrtól kapta azt a Szentlélek által. Más-más lelki ajándékaink vannak, de az ajándékozó Urunk egy! Nem értékelhetjük feljebb ezt vagy azt az ajándékot, mert mindegyiket Mindenható Urunk adta. Az ő tökéletes döntése, hogy kinek milyen és mennyi ajándékot ad, Továbbá a jó közösség működése érdekében más-más funkciót kell betöltenie a tagoknak, hiszen így működőképes.

„A Lélek ajándékát mindenki azért kapja, hogy használjon vele.” (7. v.) Hasznára vagy-e kegyelmi ajándékkal másnak, testvéreidnek, gyülekezetednek? Amivel az Úr felruházott, azért adta, hogy gyakorold azt az ő dicsőségére! Hidd el, hogy érték, amid van, mert a Leggazdagabbtól kaptad! Ne rejtsd el, hanem használd az Isten dicsőségére!

Ajánlott igeszakasz: Mt 25,14–30

„Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg...” (13a. v.)

Csodálatos, magasztos képet állít elénk az apostol: Van egy test, a Krisztus teste, ahol Jézus a fej, a krisztuskövetők pedig a testrészek, a test tagjai. Ennyire összetartozunk az Úrral és egymással is! Hiszen nem választható el a lábszár a combtól, vagy a kar a válltól! Így összetartozik Krisztus egyháza. Egységben, együtt mozog, együtt érez, együtt gondolkodik, és együtt tervez. Hiszen testünkről sem válhat le a lábunk, vagy a fülünk, hogy más utakon járjon...

Ha valakinek öröme van, vele együtt örülnek és dicsérik az Urat, és ha valamelyik tag fájdalmat, él át, akkor vele együtt szomorkodnak és könnyörögnek a többiek is.

Megélted már ezt? „...*ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi*” (26. v.) Amikor gyászban voltam, az én lelki testvéreim velem együtt gyásztak, velem együtt sírtak, és imádságban hordoztak. Hidd el, kedves olvasóm, hogy valósággal megtapasztaltam közösségvállalásukat fájdalmaimban. Rendkívüli, megható és megrendítő tapasztalat! Dicsőség ezért az Úrnak!

Ajánlott igeszakasz: 1Sám 20,34. 41–42

*„És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszent-
egyházban...” (28a. v.)*

Isten más-más feladatokkal akar megbízni a gyüle-
kezetben az ő terve szerint. Különféle tisztségeket sorol
fel Pál, melyek más-más személyhez köthetők. Ebből az is
következik, hogy nem rendelkezhet mindenki mindegyik
ajándékkal. Ezért is téves az az elmélet, miszerint
némelyik lelki ajándékot minden hívőnek birtokolnia
kell, hiszen itt azt olvassuk: „némelyeket”. Sőt arra
biztat, hogy a hasznosabb ajándékokra igyekezzenek
Isten gyermekei! (31. v.)

Mivel, milyen tevékenységgel lennél hasznos? Ha
nem tudod, kérdezd meg az Urat, meg fogja neked
mutatni! Csak ne zárd be a füled, és engedelmes szívvel
állj elé! Nem biztos, hogy Isten gondolata a te gondolatod
is! Ezért vizsgáljd meg magad. Mivel ajándék, ezért nem
megszerezni, vagy magadból „kipréselni” tudod, hanem
kapod Szentlélek által. És ezután a kapott ajándékkal
rendel téged szolgálatra! Kész vagy Isten különleges
küldetésére?

Ajánlott igeszakasz: Ézs 55,8–13

10. hét

“Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)

A Biblia főszereplője Jézus Krisztus. Ő az, Aki által és Akire nézve teremtetünk, Aki elhozta a szabadítást a bűnbe esett embernek, Aki visszajön ítélni, és Akivel az egyháza mindörökké vele lesz. Őáltala, minden cselekedetében felragyog Isten dicsősége. Ezt mondja el a Biblia, hívogatva a Benne, az uraknak Urában való hitre.

Isten irgalmáról tanúskodik, hogy a szent és igazságos Isten a bűnbeesés után azonnal megígérte a Szabadítót, és Isten az áldozatokkal és a próféták által erősítette hűtlen népét a benne való hitben. Ígérete szerint kivitte népét Egyiptomból Kánaánba, Dávidot királlyá tette, és valóban elküldte Dávid Fiát, a Messiást, a megígért Szabadítót, Jézus Krisztust. Minden eddigi ígérete valóra vált, és nincs kétségünk, hogy a maradék is valóra válik.

Legyünk méltók Istenhez, Krisztushoz, a Bibliához életünkkel, szavainkkal, szolgálatunkkal!

Lupsea György és Éva

“Mivel ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, fölmagasztalom, mert ismeri nevemet!” (14. v.)

Tudjuk a történelemből, és a saját életünkéből is, hogy az ember számtalan fenyegetésnek van kitéve. Egész élete során ezekre készül föl, ezeket próbálja elhárítani, vagy a nyomait eltüntetni. Ennek során keresi a rejtelkedő helyeket, ahova elbújhat, visszavonulhat, ahol megnyugodhat. Hol van ilyen hely? Bízvást mondhatjuk: sehol.

Akárhogyan igyekszik valaki, ki van téve a természet erőinek, a betegségnek, ellenségeinek, sőt, saját vágyai hajszolásának. Nem tud elmenekülni legyőzhetetlen ellensége, a halál elől, és végképp nem tud elbújni a szent Isten haragja elől.

A zsoltáros azzal biztat, hogy mégis talált Valakit. A felsorolt csapások, helyzetek bármikor bekövetkezhetnek, de ő a Felségesnél, a Mindenhatónál mégis biztonságra talál, aki Úr a fenyegetések fölött. Biztat, hogy hozzá bárki menekülhet, mert Ő kegyelmes is, és aki szívből segítségül hívja Őt, nem csalatkozik. Aki viszont visszaél szeretetével, az rosszul jár.

Az Úr szeretetében biztonságra lelünk. Ragaszkodjunk hát szabadításához, keresztdozatához!

“És ezenfelül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.”
(31b. v.)

Istennek a saját képére és hasonlatosságára terem-
tett teremtményein az ő szeretete tükröződik vissza.
Mindent, ami a paradicsomban az ember életét segítette,
ami a kényelmét szolgálta, megteremtett Isten. Amikor
valamiben hiányt szenvedett, megteremtette a hozzá illő
párját. A bűnbeesett emberrel is szeretettel bánt, gondját
viselte. Jogos haragjának az emberre árasztása helyett –
elküldte a Szabadítót, egyszülött Fiát.

Milyen is az a szeretet, amit Isten itt számon kér?
Olyan, ami valamit visszatükröz az ő szeretetéből.
Például azt, hogy ez nem csupán érzés – igaz, az is –
hanem cselekedet. Mégpedig olyan, amit valaki ember-
társaival, a rábízottakkal, lelki testvéreivel közölhet.

A Biblia tükröt tart gyermekei elé: Hol tartanak a
szent életben? Jellemzik-e életüket, cselekedeteiket az itt
felsoroltak? Igen, mindez lehetséges – Isten segítségével.
Hiszen, ami kiábrázolódik egy hívő ember életében, az Őt
dicsőíti, Őt magasztalja.

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 4,7–21

“Mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a prófétálásunk: amikor pedig eljön a tökéletes, a töredékes eltöröltetik.” (9.–10. v.)

Nagy vigasztalás Isten népének, hogy a töredékes elmúlik, de a tökéletes megmarad. Hogy mi a tökéletes? Ami felülről való, hiszen az örök tökéletes mennyei Atyától származik. És a tökéleteset soha el nem érő, bűnbe esett embert ajándékozza meg tökéletes szabaddításával.

A Bibliában Isten teremtményeit tökéletlennek láttatja, az embert is. Pedig nem így kezdődött, hiszen amit Isten teremtett, közte az ember is, igen jó volt. De a bűneset óta bármihez nyúl, az hibádzik az isteni tökéletesség mérlegén. Nem is reménykedhet abban, hogy benne gyönyörködik az Úr. Az ő Fiában viszont gyönyörködik, és érette elfogadja az embert. Aki ezt elismeri, annak minden bűnét megbocsátja, mert a Fia áldozata is tökéletes.

Isten a tökéletes újjáteremtett világgal várja azokat, akik az ő hatalma és szeretete előtt kapitulálnak. Akik elismerik Isten felsőbbségét, hatalmát életük felett, és akik követik az isteni rendet. Akiknek szíve vágya, hogy akárhogy megy is a soruk, Istenhez maradjanak hűek.

“Aki nyelveken szól, önmagát építi, de aki prófétál, a gyülekezetet építi.” (4. v.)

Isten az elhívott szenteiből építi fel Egyházát (ahogyan a HK 54. kérdés-feleltében található). De hogyan tudnak beilleszkedni Isten munkájába? Nem az önmegvalósításról szól a keresztyén élet. Egyháza tagjait Isten gyülekezetekbe építi be, ahol őket feladatokkal látja el, melyek a közösség, építésére szolgálnak. Jó úton jár tehát valaki, ha úgy teszi föl a kérdést, hogy használ-e a közösségnek a szolgálata, építi-e azt? Előrébb viszi-e az evangélium ügyét? Ez a szolgálat lehet bármi, a legegyszerűbbtől elkezdve a lelki munkáig (templom környékének tisztán tartása, szendvics-készítés, gyerekmunka, bibliaóra vezetése, imádság), nincs különbség.

Isten ma is készít minden gyermekének szolgálati helyet, ami a levél írásakor a nyelveken szólás is lehetett, mert a kijelentés még nem volt teljes. Isten mindenkit szeretne használni korától, nemétől, foglalkozásától, tapasztalatától, vagyoni helyzetétől, származásától, egészségi állapotától, társadalomban elfoglalt rangjától függetlenül.

Legyen szívügyünk, hogy hirdettessék a kereszti evangéliuma.

Ajánlott igeszakasz: Mk 2,1–12

“Mert ha a trombita bizonytalan hangot ad, ki készül a harcra?” (8 .v.)

Isten igéje, szava, kijelentése egyértelmű. Nem kiragadva a szövegösszefüggésből, a Bibliát Krisztus-központúan olvasva mindig pontos benne az eligazítás. Hogyan rendelheti alá valaki életét, szolgálatát Isten akaratának?

Amikor Benne bízva olvassuk igéjét, kirajzolódik az ő dicsőséges személye, törekvése, csodálatos terve. Lenyűgöző, ahogyan a teremtéstől az újjáteremtés felé haladva megvalósítja azt, amit örök időnek előtte eltervezett. Sok a kísértés, ami arra késztet valakit, hogy eltérjen ettől az isteni tervtől. Ez lehet félelem, gyengeség a kísértésben, anyagi nehézségek, közösséget ért bírálatok (nem „szolgálja ki” megfelelően az emberek igényeit, nem csatlakozik a trendi mozgalmakhoz, nem követi az amerikai vagy nyugat-európai mintákat, nem építi Isten országát ezen a földön). De aki alázattal fordul Isten szavához, a Bibliához, az világosan megértheti, hogyan haladhat előrébb az ige megértésében, a szent életben.

Legyen kitartásunk megismerni Őt! Ő igéjével erősíti hitünket, tisztogatja, megvilágosítja értelmünket.

“De ha mindnyájan prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy avatatlan, az mindenkitől feddésben és ítéletben részesül, és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, hirdetve, hogy bizonynyal Isten lakik köztetek.” (24–25. v.)

A megértést, az értelemet hangsúlyozza ez a rész is. Megértve Isten tervét, az embernek el kell magát helyeznie ebben. Meg kell értenie, hogy a bűnesetben megromlott indulatai, értelme, cselekedetei, beszéde, gondolatai miatt, amibe minden ember beleszületik, a szent Isten átka alatt van. Bár világosan beszél erről Isten igéjében, mégis nehézséget okoz ennek megértése, és különösen az elfogadása. Isteni csoda, ha valaki megérti és elfogadja, majd alárendeli életét a teremtető, újjáteremtő és mindeneket fenntartó Istennek. Bizony erről, és az ebből való megszabadulás útjáról, Krisztus szabadító keresztáldozatáról kellene szólnia a szolgálatoknak, bizonyosságtételeknek. Erre mindenkinek szüksége van, mert a hétköznapi életben, munkahelyen, interneten, sokszor a családban sem lehet hallani erről. Kell lennie egy helynek, egy csendes saroknak, egy közösségnek, gyülekezetnek, ahol időről-időre a helyükre kerülnek a dolgok.

Kell lennie egy helynek, ahol valóságosan megismerve imádjuk Istent.

“Minden ékesen és jó rendben történjék.” (40.v.)

Belenézve egy csillagászati távcsőbe, mi tárul valaki szeme elé? Vagy belenézve egy messzelátóba, mit lát a szem (ha még az ember nem hagyta ott a kéznyomát)? Mit lát a beavatott egy mikroszkópban? **Isteni rendet, harmóniát.** (Figyelem! Nem jelent mindenben tökéleteset!)

A mindennapokban, ha megadatik belenézni egy boldog család életébe, mit tapasztalunk? (Ma már mondani kell, hogy) férfi és nő házasságát. Hűséget, holtomiglan való elköteleződést. A házasság élet hálószobába való korlátozását. Ajándékba, „kölcson” kapott, – szüleit tisztelő és szerető – gyermekeket. **Isteni rendet, harmóniát.** (Figyelem, nem jelent problémamentes életet!)

A családi, közösségi élet Isten igéjével, Jézus keresztségével a középpontban kell álljon. Mi jellemzze? Testvéri szeretet egymás elfogadásával, egymás meghallgatásával, tiszteletével, intésével. Isten parancsának elfogadása a vezetés, tanítás dolgában. Az evangélium hirdetése, Isten ügyéért a hátratétel, áldozat vállalása. **Isteni rend, harmónia.** (Figyelem! Nem jelent feszült-ségmentes életet!)

11. hét

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.” (Jn 14,1)

Annyi minden miatt aggódunk! Isten ígéje pedig arra figyelmeztet, hogy ne engedd háborogni a szívedet! Mindig nagy öröm számomra, amikor igei szolgálatokat kapok. Nagyon örültem a felkérésnek, de az autómát éppen szervizbe kellett vinnem akkor, amikor szolgálatra kértek. Uram, most hogy fogok eljutni a szolgálat helyére? – kérdeztem Istent. Elkezdtem nézni a menetrendeket. Közben imádkoztam. Másnap a Szentlélek adott egy gondolatot. Hívd fel az egyik testvért! Felhívtam és rajta keresztül Isten gondoskodott nemcsak az Igéről, hanem a szolgálati helyre való eljutásról is. Isten gondoskodik rólunk!

Dr. Ormóshegyi Zoltán

*„Ímé, mint a szolgák szemei uroknak kezére, mint a szolgálány szemei asszonya kezére: úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, mígnem megkönyörül rajtunk!”
(2. v., Károli)*

Egyik nap bejött hozzám az egyik ügyfelem és elkezdett panaszkodni. Bárhová megy intézni a hivatalos ügyeit mindenütt olyan lekezelően beszélnek vele. „Egyszerűen torkig vagyok azzal, ahogyan beszélnek és bánnak velem az emberek! Ki sem szeretek mozdulni a lakásomból.”

A napi ige is valami hasonlóról beszél. Egy gőgös, elnyomó nép megalázó szolgaságban tartja Isten választott népét. Izrael mindig a szabadság népe volt. Most lenézésben, gúnyban van része. Nehezen tudjuk feldolgozni ezeket a helyzeteket. Emberhez nem méltó a kiszolgáltatottság, mégis nagyon sokszor át kell élnünk azt, hogy „igen elteltünk gyalázattal”, „Mit tegyünk ilyen helyzetekben? Azt, amit a zsoltáríró. Nézzünk az Isten kezére! Figyeljük az Isten kezét! Ő ma is csodákat cselekszik. Az ő keze mindent elrendez és mindenkit a „helyére rak.” Nekünk nincs okunk a panaszkodásra, ha Isten elé tárhatjuk imádságban nehézségeinket, „nehéz embereinket” és szorongató helyzeteinket. Hagyjuk meg a panaszkodást, zúgolódást, keserűséget azoknak, akiknek nincs szerető, gondviselő mennyei Édesapjuk!

Hála Istennek nekünk van!!!

„És megcsúfolják őt, és megostorozzák őt, és megköpdösik őt, és megölik őt; de harmadnapon feltámad.” (34. v.)

Nem szeretünk a szenvedésről még hallani sem, nemhogy átélni azt. Menekülünk a nehéz helyzetek elől. Szelektív a hallásunk. Ezt látjuk a tanítványoknál is. Jézus harmadszor jelenti ki nekik, hogy mi lesz a sorsa, mi következik. Amikor mindaz megtörténik, amit Jézus előre megmondott, a tanítványok szétszóródnak, az éltanítvány pedig megtagadja Jézust. Amikor pedig Jézus feltámadásáról hallanak, akkor azt nem akarják elhinni.

Milyen jó lenne Jézus minden szavát komolyan venni, megfogadni, megragadni és beépíteni az életünkbe! Ha ezt tennénk, mennyi nyomorúságtól és szívfájdalomtól megkímélnénk magunkat!

De milyen kegyelmes az Isten! Tudja, hogy kik vagyunk és mi telik tőlünk. Ezért vállalta Ő a nehezebb részt. Elvégezte azt, amire mi soha nem lettünk volna képesek. Vállalta a kint, szenvedést, keresztet, poklot, azért, hogy szenvedéseinkben legyen vigasztalásunk, harcainkban erőnk és a földi életet annak tudatában éljük, hogy az „örök élet már a földön az enyém lett.”

Dicsérjük és imadjuk Jézust, hogy Ő nem választotta a könnyebb utat! Ezzel példát hagyott ránk e mai napra is.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53,1–12

„Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, amelyet én megiszom; és megkeresztelkedhetek-é azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?” (38. v.)

Sokszor vagyunk úgy, mint ezek a tanítványok. Régióta Jézussal járunk, de belül, a szívünk mélyén ott van az érvényesülési vágy, az önmagunk felemelésének a szándéka. A tanítványoknak „fogalmuk sem volt” arról, hogy mit jelent Jézus követése. Azt gondolták, hogy ezért dicséret, tisztesség és emberi elismerés jár. Mennyiszer így vagyunk mi is! A Krisztus követését diadalmenetnek gondoljuk. Jézus éltanítványainak gondoljuk magunkat. Nekünk kijár a hatalom, az elismerés. Egymás között is rivalizálunk, hatalmaskodunk. Aztán olyan dolgokat kérünk Jézustól, amire később rájövünk, hogy balgaság volt. Felfoghatatlan Jézus türelme ezek tanítványai iránt. Nem olvassuk, hogy megharagudott volna. E helyett szelíden, de határozottan megjövendőli a tanítványok jövőjét, elmondva hogy követni fogják mesterüket. A többi tanítvány azonban megharagudott Jakabra és Jánosra(41. v.). Milyen jó lenne egymást különbnek tartani magunknál, jézusi lelkülettel fordulni egymáshoz és azokhoz, akikkel Isten összevezet e mai napon is. Ez a világ sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését. Azokat az embereket, akik csöndesen és alázatosan követik Jézust és szolgálják a körülöttük lévőket. Jézustól tanuljunk szolgálni!

„Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne.” (50. v.)

Bartimeusnak sok akadályt kellett ahhoz leküzdenie, hogy meggyógyuljon az élete. Az első akadály a „nem illik” leküzdése volt. Egy ilyen egyszerű ember hogyan jön ahhoz, hogy megszólítsa Jézust? Bartimeus nem erre a hangra figyelt, hanem még erősebben kiáltott. Kifejezve ezzel azt, hogy csak Jézus tud rajta segíteni. Addig nem nyugodott, míg Jézussal személyesen nem találkozott. Sokan akarták elhallgattatni. Bizonyára Jézus tanítványai között is voltak ilyenek. De ő ezt az akadályt is legyőzte. Nem botránkozott meg a tanítványokon, hanem küzdött azért, hogy Jézussal találkozzon. Nem azonosította a tanítványokat Jézussal. Ennek a küzdelemnek meglett az eredménye. „Bízzál; kelj föl, hív tégedet.”

Még csak Jézus közelében van, de már érzi azt, hogy vannak dolgok, amiket le kell venni ahhoz, hogy Jézussal találkozzon. A felsőruha a biztonságot jelentette. Ezzel takarózhatott a hűvös reggeleken. Most mégis le tud róla mondani. Nincs takargatni valója. Megszabadul mindentől, ami Jézustól elválaszthatná.

Ezen a mai napon neked mitől, vagy kitől kell megválnod? Mi az, ami közted és Jézus között van? Tanuljunk Bartimeustól, aki minden akadályt leküzdve meggyógyult!

„Akik pedig előtte menének, és akik követék, kiáltának, mondván: Hozsánna! Áldott, aki jó az Úrnak nevében!”

(9. v.)

Nemrég egy döbbenetes videót láttam arról, hogy egy ragadozó állat „kifigyelt” egy medvebocsot. Elkezdte üldözni. A medvebocs nagyon ügyesen küzdött az életéért, de a ragadozó csak utolérte. Már úgy tűnt, hogy végez az ártatlan medveboccsal, de egyszer csak meghátrált. A kis bocs nem értette, hogy mi történt. Aztán hátrapillantva meglátta maga mögött az anyamedvét. A ragadozó ezért menekült el.

A virágvasárnapi történet is valami ilyenről szól. A számár egy pillanatig nem gondolhatta, hogy őt ünneplik az emberek. A rajta ülő Jeruzsálembe bevonuló Krisztust ünnepelték.

De jó lenne, ha a mai napon ilyen Krisztust hordozó életet élhetnénk. Ha dicséret és megbecsülés ér, akkor azt „továbbutaljuk” Jézusnak. Ha bántanak és sértenek, azt sem vesszük magunkra, mert ott áll mögöttünk, mellettünk, bennünk, felettünk a minden hatalommal bíró Krisztus, akitől menekül az ördög és minden cimborája.

Ezért a mai napon is félelem nélkül mondhatjuk: „Hozsánna! Áldott, aki jó az Úrnak nevében!”

„És meglátván messziről egy fügefát, amely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem találá; mert nem vala fügeérésnek ideje.” (13. v.)

Jézus gyümölcsöt keres. A fügefa megátkozásához hasonló ún. átokcsoda az ókori csodairodalom ismert jelensége. Az Újszövetségben ez az egyetlen hely. Nem illik bele Jézus csodáiba. Hogyan kell ezt érteni?

Kálvin a következőképpen magyarázza: „Tudjuk..., hogy Krisztus önként vetette alá magát a mi testi gyöngeségeinknek... A nehézség azonban abban van, hogy miként csalódhatott, keresvén gyümölcsöt... a fán, különösen mikor még nem is volt gyümölcsérés ideje? ...Az átkozásra bizonyára nem a heves harag indította, hiszen az ilyen bosszúállás nemcsak igazságtalan, hanem gyerekes és nevetséges lett volna. ... Ő itt is a fáradsággal és az éhséggel küszködött, és... az éhség alkalom volt neki a csodatevésre és övéi tanítására. ... A fával pedig jelt akart adni... arra, hogy minő sors vár végül is a képmutatókra...”

Akik visszaélnék Isten kegyelmes türelmével, vagy készakarva ellene cselekszenek, olyan sorsra juthatnak, mint a terméketlen fügefa: nem kerülhetik el az ítéletet.

Jézus gyümölcsöt keres. Talál-e a te életeden?

„Reggel pedig, amikor mellette menének el, látják vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradott.” (20. v.)

Nem lehetett nagyszerű látvány a gyökerestől kiszáradt fügefa. Hogy történhetett ilyen? „A fügefa volt Izráel népének a szimbóluma. A fügefának az a tulajdonsága, — itt a szomszéd házában is van egy, és megfigyeltem, hogy valóban így van —, hogy előbb jelennek meg rajta tavasszal a kis gyümölcskezdemények, mint a levelek. Ha már levél van egy fügefán, azon lennie kell gyümölcsnek is. És folyamatosan termi a gyümölcsöt, tehát egy fügefán van egészen éretlen gyümölcskezdemény, félérett gyümölcs, egészen érett, vagy akár túlérett is, ha még nem esett le róla. Mindenféle érési fokozat megtalálható egy normális fügefán. „Ha lombos fügefán semmilyen füge nincs, akkor az elveszítette a létjogosultságát.” (Cseri Kálmán)

A gyökereit megtagadó Isten népe pusztulásra van ítélve. A gyógymód számunkra is az, *„hogyan legyen hitetek Istenben!”* (22. v.) Hinni annyi, mint begyökerezni a Krisztusba. Belőle táplálkozni. *„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is Őbenne. Gyökerezetek meg és épüljete fel Őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségebb.”* (Kol 2,6–7)

12. hét

„...világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el titeket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodott Krisztusban, amikor feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is.” (Ef 1,18–21)

Nyáron döbbenetes élményben volt részünk, egészen közelről és szemmel láthatóan tapasztaltuk Krisztus szabadítását valakinek az életében. Felfoghatatlan kegyelem, hogy beállít Krisztus a munkájába, érthetetlen, hogy miért éppen bennünket, de csoda, hogy láthatjuk Őt cselekedni nem csak a saját életünkben, hanem másokéban is.

Parti Ferenc és Judit

„Sokat gyötörtek ifjúságom óta, mégsem bírtak velem.”
(2. v.)

Miről beszél ez a zsoltár? Igen, a babiloni fogságból való szabadulásról. Nem csak az akkori Izraelnek, de itt és most, ma nekünk is jogunk és áldott lehetőségünk vallani a szabadulásról.

Mered-e mondani, mi az, ami téged gyötört ifjúságodtól kezdve? Mi az, ami belédkapaszkodott, mint egy túskeborkor, s szántotta a hátad, az életed? Lehet már világgá kiáltani, hogy Jézus Krisztus megszabadított, vagy még valahol a szégyen újabb és újabb barázdákat metsz a szívedbe, mert nem hozod a világosságra a köteleidet?

Egyetlen hívó sincs, aki ne tudna a disznók vályújáról. Valódi tudás viszont nem fakadhat pusztán elméletből, egy szép festményről vagy grafikáról; a tudás mélységét és hitelét a tapasztalat adja. Van szabadulás, mert van Szabadító!

Nem az a szabadság, amit forradalmi körülmények között vérrel és vassal kivívunk magunknak. *„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.”* (Jn 8,36)

„Ismét bementek Jeruzsálembe...” (27a. v.)

Ízlelgetem ezt a rövidke szócskát: „ismét”. Az imént történt az árusok kiűzése a templomudvarból, a fügefa megátkozása (előrevetítve a zsidóság sorsát), és Jézus arra tanított, hogy mit jelent az Isten-szerinti megbocsátás.

A tanítványok nem értik, s gyanítom, sokszor mi sem értjük azt, amit Ő mond, vagy tesz. Mégis, újra meg újra jön felénk, találkozni akar velünk, Ő akar kiszabadítani a magunk jólnevelt, tudálékos vallásosságából pont úgy, ahogy az akkori vezetőkkel tette. Felismertetni akarja magát velük s velünk, s bár a kérdéseinket mi tesszük fel elsősorban neki, ő a válaszadás előtt csak egyre kíváncsi: Hiszünk-e benne, hiszünk-e neki, mert egyébként csak teologizálni fogunk, de igazi találkozásunk, kapcsolatunk nem lesz vele.

Kedves testvérem az Úrban! Te mit teszel, amikor az Úr feltesz neked egy kérdést? Tanakodsz, mérlegelsz, hogy mit is válaszolj, ami megfelel az ő ízlésének, vagy a konkrét válasz adása helyett őmellette akarsz maradni, figyelve, mit is csinál miközben körbejár a saját „templomában”?

Ajánlott igeszakasz: Jn 7,17–19

„rájöttek ugyanis, hogy róluk mondta a példázatot”
(12b. v.)

A vallási vezetők tegnapi szakasz szerinti reakcióját, miszerint „inkább nem foglalunk állást egy konkrét kérdésben, ha kellemetlenek a következmények” Jézus nem legyintéssel nyugtázza, lemondva róluk: „hogya nem értitek, nem foglalkozom tovább veletek”. Jézus nem ilyen!

Ha elkezd beszélni, akkor addig nem hagyja abba, amíg döntést nem hozol az Ő személyével kapcsolatban! Folytatja a megkezdett beszélgetést, másképpen megvilágítva az alapkérdést, *„példázatokban kezdett szólni hozzájuk”* (1. v.). Egyszerű képet tesz elénk, egy bekerített szőlőskertet, felszerelve mindazzal, ami annak használatához szükséges. Isten kezdetben megteremtette ezt a világot, berendezte, nekünk adta használatra, s közvetlenül nem is jelenik meg benne, mintha *„idegenbe távozott”* volna (1b. v.). Várná a részét a termésből, de csak kirekesztést kap tőlünk, akik nem akarjuk elismerni, hogy az Ő „szőlőskertjében” élünk.

Szembesített már a gondolkodásmódoddal? Mit válaszoltál Neki? Igazat adtál, vagy igyekeztél eltüntetni a köreidből?

„Mester, tudjuk, hogy igaz ember vagy” (14b. v.)

Milyen jó, ha valaki tud már valamit Jézusról. Milyen jó, hogy Jézus MINDENT tud rólunk („...ismerte mindnyájukat...mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben” Jn 2,24.25).

Azt érdemes megjegyeznünk, hogyha valaki a kérdéseivel Jézushoz megy, még ha van is róla valamilyen tudása, önmagában nem jelent az égvilágon semmi ünnepelni valót. De az, hogy Jézus Krisztus mindig mindenkit vár és senkit el nem küld válasz nélkül – az máris ujjongásra ad okot. Ilyen a mi Mesterünk! De lehet-e több, mint pusztán Mester, igaz ember, akiről tudunk valamit? A mai szakaszban az őt keresők közül az egyik csoport a hite tisztaságában, a másik a politikai befolyásában bízik vakon.

Lehet úgy találkozni Jézussal és az ő bölcsességével, hogy nem történik velünk a csodálkozáson túl az égvilágon semmi? Micsoda döbbenetes találkozás ez! Adja meg nekünk az ÚR, hogy velem és veled ma ne ez történjen!

Ajánlott igeszakasz: Jn 3.

„Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké...” (27a. v.)

Micsoda ösztüzet kap Jézus ezekben az órákban! A vallási vezetők, a politikai hatalom képviselői már elkullogtak, most a vallásfilozófusok jönnek, kérdőre vonva, hogy koherens-e Jézus „vallásfilozófiai rendszere”. Emberi gondolkodás alapján teljesen érthető és logikus a kérdésük, értetlenségük, s Jézus türelmesen végighallgatja őket. A válaszában azonban szokatlanul határozott, talán sehol máshol nem olvasunk ennyire kemény, az egész Szentírás tükrében megfogalmazott helyreigazító viszontkérdéseket. Elgondolkodtató, hogy Jézus ilyen határozottan védi meg a Szentírás tekintélyét a félre magyarázásoktól, tévelygésektől. Nem áll bele a kérdés konkrét megválaszolásába, hanem a mögöttes gondolkodásmódot veszi górcső alá, nyilvánvalóvá téve a megtévesztés alapjait: „*nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát!*” (24b. v.)

Tudunk-e a minket körülvevő tévelygésekkel szemben mi is ilyen határozottan fellépni, hivatkozva az ígére, bemutatva Isten nagyságát?

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 3,1–5; 2Móz 3,1–12

„*Nem vagy messze az Isten országától*” (34. v.)

Folyik a vizsgáztatás a mi életünkben ugyanúgy, ahogy Jézus életében is. A tévelygésekre Jézus keményen válaszol, a mai szakaszban a szív szándékára reagál; megválaszolva a fontos kérdést.

Ha van diagnózis, amit nagyon fáj hallani Jézustól, az ez: „*nem vagy messze*”. Mit mondott ezzel? Közel éppen lehetsz, de bent biztosan nem vagy az Isten országában, pedig itt, ahol állsz is beléphetnél, akár most azonnal.

Hát hogyan mondhatja azt, hogy „*nem vagy bent az Isten országában*” ennek a jóra való írástudónak, aki tanúbizonyságot tesz az igeismeretéről és hibátlanul ismétli Jézus szavait is egyszersmind? Nem tudta Jézus, hogyha ilyeneket mond, kiürülhet a templom?

Jobban tudta, mint képzelnénk. Próbáljuk meg ma közel engedni a szívünkhöz azt a féltő szeretetet, amivel a lélekmentés szolgálatának együtt kellene járnia. Te, aki olvasod és én, aki írom; megvan-e bennünk ez a féltő szeretet? Az a valódi, ami nem önmagáért való, hanem egyedül az élő Istentől jöhet? Áradhat-e rajtunk keresztül?

Ajánlott igeszakasz: Mt 3,1–12

„A nagy sokaság szívesen hallgatta őt.” (37b. v.)

Mi is de sokszor szívesen meghallgatjuk, hogy mit mond Jézus, csak megérteni ne kelljen. Beszél itt is valamit Dávidról, meg hogy ura, meg Fia; jelenthet ez sok mindent a teológusoknak, nekünk elég annyi, hogy jó Őt hallgatni. Békességet ad, átmos a szava. Ma is de sokan fényesre üljük a templompadokat; nem kezdődhet nélkülünk sem bűnbánati alkalom, sem bibliaóra – aztán kijövünk a templomból, a gyülekezetből, valódi találkozás nélkül. Fél óra sem telik el és már azt sem tudjuk, miről volt szó az alkalmon. Jó volt, a pap szépen beszélt.

Tudjátok, Jézus itt magáról beszél, az Atyjáról beszél, a Szentlélekről beszél. Minden istentiszteletben, igei alkalmon, ha kinyitod és kinyitom az Igét, elsősorban önmagáról szeretne beszélni Isten – és nem rólunk. Magát szeretné kijelenteni újra és újra Neked és nekem, azzal a vággyal, hogy meg is értsük őt.

Ebből a szívesen hallgató sokaságból aztán nagyon kevesen lesznek ott a keresztt alatt.

Adja Isten, hogy mi ott legyünk!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 9,2–7; Róm 1,3–4

13. hét

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek. (Lk 13,24 Károli)

Évekkel ezelőtt a közösségünkbe járt egy idősödő asszony. Inkább csak hallgatott a bibliaórákon, de igyekezett eljönni, amikor tudott. Egy találkozáskor azt kérdezte: mit tegyen, hogy megtérjen? Röviden elmondtam: fogadja el, hogy őérte is meghalt az Úr Jézus, higgye el, hogy ez elég az üdvösségéhez. Azt válaszolta: ezt már megtette. Akkor már meg tetszett térni, mondtam örömmel. Ő is örömmel búcsúzott el. Néhány hónap múlva váratlanul meghalt. Milyen jó, hogy nem halogatott, időben hazatalált!

Kiss István

„Örvendezem, amikor azt mondják nekem: Menjünk el az ÚR házába! (1. v.)

Boldog várakozás, vagy keserves kötelesség? Esetleg csak megszokás, vagy valamit ki szeretnék érdemelni? Milyen érzéssel indulok, vagy el sem indulok? Végül is, egy keresztyénnek illik – legalább vasárnaponként – templomba járni.

Dávid idejében az ÚR háza (még nem a Salamon által épített) egyetlen hely volt, ahol igazán átélhették Isten jelenlétét, megtapasztalhatták az összetartozás, a közösség erejét. Emlékezhettek az egyiptomi szabadulásra és más csodákra.

Ma már az újszövetségi időben nincs kultikus jelentősége a templomoknak, mégis olyan hely, ahol a közösségben üzenetét várhatjuk és dicsőíthetjük Őt, aki nagyobb a templomnál. (Mt 12,6) Figyeljünk azonban arra is, hogy nem csak mi és más embertársunk megy oda, az ellenség is, aki el akarja terelni a figyelmünket. Méregetjük, ki hogy van öltözve, milyen a frizurája, nem jól takarítottak, számoljuk, hányszor téveszt a lelkész, már századszor mondja el ugyanazt az esetet, stb.

Tudatosan kell figyelniük, hogy mi az üzenet. Nem másnak, nekem!

„Tanításában még azt is mondta: ŐrizkedjeteK ...” (38a. v.)

Velünk született hajlam, hogy szeretnénk többnek, szebbnek, okosabbnak látszani. Dicsérjenek meg, keressék a társaságunkat, kérjék ki a véleményünket. Sokszor mi magunk is elhisszük, megérdemeljük, ha így történik, vagy duzzogunk, felháborodunk, ha mellőznek. Lehet, hogy adunk okot az elismerésre, de akkor is legyen ott az alázat: nem érdemlem, hisz felülről kaptam.

Az öntelt dicsőségvágy pedig az óemberünk vágya, aki szeretné elkerülni a lelepleződést. Nem érdemes megspórolni a színvallást. Aki áztatja magát az ő nagy jóságával, érdemeivel, az nagyot fog „koppanni”, amikor a mennyei trón előtt kiderül, hogy nincs más érdem, csak a Bárány Jézus érdeme. Vagy elfogadja ezt már itt, vagy a saját „érdemeiért” ítélik el.

A farizeusok nagyobbra tartották magukat Jézusnál. Nekem kicsoda Jézus? Életem Ura, vagy valaki más?

Ajánlott igeszakasz: Ef 4,22–24

„Egy szegény özvegyasszony is odajött, és két fillért, azaz egy negyed pénzt dobott bele.” (42. v.)

Egy kedves evangélizátor azt mondta, hogy ez a két fillér szebben ragyog a világ legdrágább ékszerénél. Mennyire másként lát Jézus, mint az emberek. Mi csak a nagyságrendre tudunk figyelni, Ő tisztán látja a háttérrel is.

Ismerős az az érzés, amikor adakozás előtt bele-nézünk a pénztárcánkba és fontolgatjuk, hogy az ezer forintos helyett a kétezrest, vagy az ötezrest kell-e kiven-nünk? Bizonyára sokan sáfárkodunk valamilyen mérték szerint. Nem ez a lényeges, hanem, hogy milyen lelküllettel. Magunkra vállalt kényszerből, vagy hálás örömmel? Észrevevesszük-e, ha valahova soron kívül is kell adni, akkor is, ha ez a betervezett saját beszerzés elhalasztását (elmaradását!) jelenti? Ez nem könnyelműsködés, hanem Isten felé való nyitottság: hinni, hogy tud helyette adni, esetleg többet is. Lehet, hogy a visszatartott értéket egy büntetés, káresemény, vagy betegség miatt veszítjük el.

Előfordulhat az is, mint az özvegyasszonynál: mindent odaadni, ami van. Ebben az esetben is az a fedezet: hiszem, hogy megtart, ahogy eddig is.

„Mondd meg nekünk, mikor fog mindez bekövetkezni, és mi lesz a jele ezek beteljesedésének?” (4. v.)

Mennyire emberi a tanítványok kérdése! Bennünk van, hogy szeretnénk tudni, mi lesz és mikor? Jézus már megmondta mi lesz, eléggé félelmetes dolgokat mondott. Akkor azt is jó lenne tudni: mikor?

A jövőbelátás, a jóslás és más effélék mindig is divatos foglalkozások voltak. Ma már önállóan próbálkoznak sokan a csillagjegyek alapján megtippelni, mit várhatnak. Hiába tiltotta meg Isten (5Móz 18,10–13), mindig voltak, akik próbálkoztak mindenféle jövőbelátással.

A tanítványoknál nem erről van szó, inkább emberi kíváncsiság. Vajon mi is átéljük? A mai igerész precíz leírást ad az előjelekről. Aki könnyelműen nézi, azt mondja, hogy régen is voltak háborúk, földrengések, éhínségek, mégsem jött el a vég. Azonban azt elfelejtik: sokkal ritkábban és kisebb mértékben. Látjuk a fokozódást?

Ne az ijedelem legyen a reakciónk, hanem a felkészülés: készen arra, hogy bármikor, akár ma itt kell hagyni mindent. Ez érvényes arra is, hogy bármikor véget érhet a földi életünk. Gondoljunk erre gyakrabban!

Ajánlott igeszakasz: Mt 24,37–42

„Ti pedig vigyázzatok, mert előre megmondtam nektek mindent.” (23. v.)

MINDENT! Ez azt jelenti, hogy többet ne akarjunk tudni. Bár ezek is, amiket olvasunk eléggé félelmetesek. Nem is minden érthető, de elég ennyit tudni.

A hangsúly azon van, hogy VIGYÁZZATOK! Nem csak a márkás termékeket hamisítják, hamis krisztusok és hamis próféták is vannak. Tudjuk, már most is van, aki hamis tudománnyal csábítja híveit, és sok követője akad. Tudni lehet a múltban és napjainkban is önjelölt prófétákról, akik csalhatatlannak mondták, mondják magukat. Rafinált módszerekkel, agymosásszerűen átprogramozzák követőiket, kárhozattal ijesztgetik őket. Nem olvashatják a Bibliát, vagy csak preparált formában.

A nyomorúságos napok nem ijesztés miatt vannak leírva, hanem mert akkor lesz teljesen nyilvánvaló, mit ért el Isten nélkül az ember. Mégis felragyog a kegyelem: „Megrövidíttetnek azok a napok” – miattunk! Mindenki kiválasztott, aki ezt komolyan veszi!

Ajánlott igeszakasz: Ef 1,3–6

„Akkor meglátják az Emberfiát eljönni felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel,” (26. v.)

Fizikusok, csillagászok számolgatják: meddig tart a naprendszerünk élete, meddig futja a Nap hidrogén-készlete, amíg az összes héliummá nem alakul? A számítások szerint még 10 milliárd évig, aztán lesz belőle vörös óriás, majd fehér törpe. Akkor kényelmesen hátra dőlhetünk? Ez még nagyon sokára lesz. Ki tudja addig lesz-e még élet a Földön? Nem tudjuk, ha az emberen múlik, biztosan nem, sokkal hamarabb tönkre tesszük. Nem is ettől függ, hanem attól: az Atya mikor látja jónak, hogy újra elküldje a Fiát nagy hatalommal és dicsőséggel! Akkor a Nap elsötétedik, akkor is, ha még van elégetni való hidrogénje.

Amik a Bibliában leírtak, Isten ígéreteinek nagy része már beteljesedett. Legnagyobbak ezek közül: a Szabadító megszületése, halála, feltámadása. Amit a mai szakaszban olvasunk: a visszajövele, még nem történt meg. Ki gondolhatja, hogy ez nem fog bekövetkezni? Csak az, aki nem akarja elhinni.

Ajánlott igeszakasz: Jel 19,11–16

„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim soha el nem múlnak.” (31. v.)

Milyen kijózanítóak ezek a szavak. Nincs semmi, ami megmarad, csak az Ige! Megmosolyogtató, amikor öröklakásról, ingatlanról beszélünk. Mennyire tudunk ragaszkodni ezekhez. A mi vidékünkön, a kisebb településeken egyre több az üresen maradt ház. Az idősök kihálnak, a fiatalok a jobb megélhetés reményében elmennek. Leromlik, vagy akár össze is dől az „öröklakás”, hűen mutatja: Mennyire mulandó minden, ami földi érték.

Akkor, ami megmarad, Krisztus beszéde, mennyire ismert? Tudjuk vajon, hogy *„...Isten nem azért küldte az ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa. Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”* (Jn 3, 17-18) ? Vagy azt ismerjük, hogy *„Miért nézed a szálkát a te atyádfia szemében, és nem látod a gerendát a magadéban? ... Képmutató, vedd ki előbb a saját szemedből a gerendát ...”* (Mt 7,3.5) ? Meg a többi sok drága igét?

Tanuljuk, tanuljuk az el nem múltakat!

14. hét

“Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálíig: maradjatok itt, és virasszatok.” (Mk 14,33–34)

Nemrég elutaztam a családomtól, hogy beteg anyukámnak segítsek. Nehéz volt otthagynom őket, még akkor is, ha tudtam, hogy telefonon tudunk majd beszélni.

Jézus földi születése előtt, Istennel szoros szeretetkapcsolatban volt szüntelen (Jn 1,1). Bár egy személyes beszélgetés mindig más, mint egy „telefonhívás”, mégis a szoros kapcsolata megmaradt az Atyával földi ittléte alatt is (Jn 11,42). A Gecsemáné kertben Jézus emberi mivoltában szembesült azzal, milyen lesz Isten szeretete helyett azt érezni, hogy az Atya elfordul tőle (Mt 27,46). Isten szent és bűnre még rá se tud tekinteni (Hab 1,13). El kellett hagynia Jézust, mikor Ő magára vette a mi bűneinket. Hogy ez milyen nehéz volt neki azt mutatják az igeszakaszban megjelenő kifejezések: „rettegni”, „gyötrődni”, „halálosan szomorú az én lelkem”. Üdvösségünk csak nekünk van ingyen, Jézus nagyon drága árat fizetett érte. Élünk ennek fényében, tudatában! (1Kor 6,20).

Bodonyi-Kovács Gábor

“hogy meghallja a foglyok sóhajtását, és megszabadítsa a halálraítélteket.” (21. v.)

Haynau “megkegyelmezett” Dessewffy Arisztid, Lázár Vilmos és Schweidel József lázadó és kötél általi halálra ítélt katonatiszteknek, így nem felakasztották, hanem agyonlőtték őket 1849. október 6-án.

Szorongatott helyzetben levő ember panaszát olvashatjuk ma, akit népe helyzete is nyomaszt. A 14. és a 17. versek arra engednek következtetni, hogy a zsoltáros Jeruzsálem pusztulása után, a babiloni fogságból ír. Istenről elmélkedve (13. v.) arra a következtetésre jut, hogy biztos a segítség Jeruzsálem számára, mert Isten kegyelmes. (18. v.). Mennyire más Isten kegyelme, mint az emberé (pld. Haynau)! Isten nem a halálnemet tette kissé elviselhetőbbé, hanem eltörölte a halálbüntetést és még szabaddá is tette a foglyokat (21. v.). Ahogyan Isten szabaddá tette a halálraítélt jeruzsálemieket, úgy tesz minket is, halált érdemlő lázadókat szabaddá, Jézus váltsága árán.

Urunk, kérlek add, hogy ne feledjük, milyen nagy árat fizettél te, hogy mi szabadok lehessünk!

Ajánlott igeszakasz: Róm 1,29–2,3

“Amikor Betániában a leprás Simon házában volt, és asztalhoz telepedett, odament egy asszony, akinél valódi és drága nárduskenet volt egy alabástrom tartóban: ezt az alabástrom tartót feltörte, és ráöntötte a kenetet Jézus fejére.” (3. v.)

Egy ember egyszer egy szegény dél-amerikai közösségből komoly összeget adományozott a gyülekezetének, de aztán nem volt ott a templomban következő vasárnap. Mikor a lelkész felkereste, kiderült, hogy azért nem ment el, mert nem volt már inge és félmeztelen pedig restellt elmenni.

A nárdus kenet is egy igen drága ajándék volt, körülbelül egy évnyi fizetésnek megfelelő összeg. Mégis ez az asszony úgy találta, hogy Jézus megérdemel egy ilyen nagy ajándékot. A leprából gyógyult Simon az asszonyhoz hasonlóan anyagi áldozatot hozott, mikor vendégül látta Jézust, a gyógyítót és tanítványait. Ezzel szemben mások pocsékolásnak látták a történeteket és nemtetszésüknek adtak hangot. Ezek közé tartozott Júdás is, a tanítványok pénzkezelője, aki lopott a közösségből (Jn 12,4–6). Júdás végül is többre becsülte a pénzt, mint Jézust (11. v.). Jézus megvédi az asszonyt és nem hagyta őt jutalom nélkül, hisz róla olvasunk ma is (6–9. v.) Isten megbecsüli azokat, akik megbecsülik őt. (1Sám 2,30)

“A tanítványok elmentek, és amint megérkeztek a városba, mindent úgy találtak, ahogy mondta nekik, és elkészítették a húsvéti bárányt.” (16. v.)

„Az időtlen időkig” c. 1993-as filmben Bill Murray az a szereplő, aki újra és újra ugyanazt a napot éli át, így például pénzt lop egy pénzszállítóból az örök előtt, mert tudja előre, hogy ki mikor hova néz.

Jézus utolsó vacsorája a tanítványokkal egy Páskavacsora volt. Az első Páskavacsora alkalmával a zsidók az áldozati bárány vérét kenték az ajtófélfára, mert ha ott volt a vér, azt elkerülte a pusztító angyal. Jézus a Páska ünnepét választotta, hogy bevezesse az Újszövetséget. Ő az új áldozati bárány (Jn 1,29), akinek a vére által sokan menekülnek meg (23. v). Jézus már megtette az előkészülteket, mire a tanítványok elkezdtek az ünnepi vacsorára készülni. Urunk nem csak előre készül, hanem előre is lát, ahogy a filmbeli szereplő. Nem jelentett nehézséget számára, hogy tudja, hogy éppen kivel találkoznak majd tanítványai Jeruzsálembe érve (13. v).

Jézus a mi életünk részleteit is ismeri és tudja, hogy mit hoz a holnap, és szeret is minket. Bízunk tehát benne!

„Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja; jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem született volna.”(21.v.)

Tolkien remekművében, „A Gyűrűk Urá”-ban, a gonosz Gollum elárulja esküjét és gazdája, Frodo ellen fordul, hogy megszerezze a gyűrűt, de épp ezzel menti meg Frodot, aki ereje végére érve épp megadta magát a gyűrű gonosz hatalmának. Az, hogy Gollum gonosz cselekedete és árulása jó következményekkel jár Frodo és mások számára, nem jelenti azt, hogy Gollum jutalmat kapna, hanem gonosz árulásának megérdemelt büntetését szenved el.

Bár szükségszerű volt, hogy valaki elárulja a Megváltót, de Jézus nem hálás Júdásnak a „segítségéért” és nem is menti fel a következmények alól. Isten az emberek rossz cselekedeteit is felhasználja arra, hogy előrevigye terveit a világban, de ez nem menti fel az elkövetőket a büntetés alól. Sokszor belezavarodik a fejünk, hogy hogyan is gondolkodjunk Isten előre elrendeléséről és az emberi felelősségről. Bárhogyan is gondolkodunk ezekről a kérdésekről, Jézus itt egyértelművé teszi, hogy felelősek vagyunk döntéseinkért.

Ajánlott igeszakasz: Róm 9,10–21

„Azt mondta nekik Jézus: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.”(27.v.)

Eric Liddell keresztény futó volt. (A „Tűzszekerek” című filmből ismerjük). 1923-ban egy 440 yardos futóversenyen elesett, míg ellenfelei tovább futottak. Felkelt, tovább futott és győzött.

Jézus mindegyik tanítványának megmosta a lábát, még a hamis tanítvány Júdásnak is (Jn 13,4.5. v.). Júdás viszont nem volt már ott az Újszövetség kihirdetésénél, nem úrvacsorázott az igaz tanítványokkal (Mt 26,25; Jn 13,26–27). Jézus a többiek felé is rossz hírrel szolgált, mindegyikük el fog bukni (27. v.). Talán mi is meghallhatjuk ezt a figyelmeztetést, de feltétlen halljuk meg a még jelenlévő, valódi tanítványok felé szóló biztatást: „...*feltámadásom után elöttetek megyek majd Galileába...*” (28–32. v.). Először is Jézus feltámadt, másrésről az „*elöttetek megyek majd*” kifejezés szükségszerűen magába foglalja azt is, hogy az összes többi tanítványnak Urukkal való kapcsolata helyre fog állni.

Köszönjük Urunk, hogy bukásaink után újra talpra állítasz és célba juttatsz, mint a futót, győztesként.

“És azt mondta: Abbá, Atyám! Neked minden lehetséges. Vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.” (36. v.)

Egyik kisfiam nem akarja meghallani a nemet. Mikor alkalmatlan az idő, akkor is megkérdezi, videózhat?

Jézusnak több imádsága van lejegyezve az evangéliumokban, de a legyen meg a te akaratom fordulat csak itt található meg. Lázár sírjánál még Jézus úgy imádkozik, hogy tudja Isten neki nem mond nemet (Jn 11,42). Jézus tudta, hogy azért jött a földre, hogy életét váltságul adja értünk (Mt 20,28). A 25. 27. és 28. versek azt is elárulják, hogy tudta, most jött el ennek az ideje. Ekkor imádkozik úgy, hogy ha lehetséges mindez ne történjen meg. Itt, mikor Jézus tudja, hogy amit kér az nem Isten terve, hozzá teszi, hogy legyen meg a Te akaratom. Jézusnak rettenetes szenvedés volt bűnünket magára vennie, mégis a kisfiamtól eltérően, értett a nemből és háromnál többször nem kérte az atyai tervvel nem egyezőt. Hasonlóan Pál is értett a nemből. Háromszor kérte csupán, hogy a tövist vegye ki testéből az Úr és nem többször (2Kor 12,8–9).

Legyen fülünk a nem meghallására nekünk is.

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 12,8–9

„Árulója pedig jelt adott nekik, mondva: Akit megcsókolok majd, ő az, fogjátok meg, és vezessétek el biztos őrizet alatt!” (44. v.)

Joshua Harris amerikai szerző, egy megagyülekezet lelkipásztora nemrég elvált feleségétől, később megtagadta a hitét és bocsánatot kért azoktól, akiket keresztyén tanításokkal „megbántott”.

Hozzá hasonlóan, Júdás is bizalmi pozícióban volt, mint pénztáros. Mikor Jézus bejelentette, hogy egy tanítvány rövidesen elárulja, senki nem kezdte Júdást gyanúsítani. Júdás nemcsak pénztáros volt, hanem tolvaj is (Jn 12,4–6). A pénz szeretete közel volt a szívéhez, mint sok kortársa azt remélhette, hogy a Messiás elűzi a rómaiakat és helyreállítja Izrael királyságát, és ő így gazdag ember lesz. Ezek az álmok szétfoszlottak, amikor Jézus egyértelművé tette, hogy rövidesen meghal (7. 8. v.). Mikor Júdás felismerte, hogy Jézus követése nem vezeti el az áhított földi célhoz, ő inkább a földi célt és nem Jézust választotta (10 v.).

Urunk segíts, hogy ne azért kövessünk téged, amit ebből a világból remélünk kapni tőled!

15. hét

„Ragyogtok, mint csillagok a világban.” (Fil 2,15b)

Már nekikezdtem a következő hétre kijelölt igékhez kapcsolódó gondolataim leírásához, amikor eszembe ötlött ennek az áhítatos könyvnek a címe: FÉNYSUGARAK! Igen, valahogy így, nagybetűsen, mert megállított: Vigyázz, nehogy a sötétséget áraszd fénysugarak felvillantása helyett!

Bárki, aki olvassa elmélkedéseimet, felfedezhet benne bőven sötétségre, homályra utaló mondatokat, még ha nem is vallomásszerűen. Igen, rólam van szó, ha kétségről, csalódásról, bűnről, hűtlenségről, félelemről írok. Ezért jó nekem, hogy engedjem: előbb ragyogjon rám Krisztus, Isten szeretetének Fénysugara. Fogadják az Olvasók így, szeretettel azt, ami átragyoghatott Krisztus fényéből rajtam, soraimon!

„Ó, lelkem szent napsugara!
Ahol te vagy, nincs éjszaka.
Bár földi köd szakadna fel,
S látás elől ne fedne el!”
(MRÉ 295)

Adorján Kálmán lp.

„Miért taszítasz el engem, Uram, miért rejtet el orcádat előlem?” (15. v.)

Betegség, erőtlenség, kilátástalanság, halálfélelem, elhagyatottság, visszautasítottság, eltaszítottság, megfáradás, rettegés, tanácstalanság, Isten izzó haragjának terhe, barátoktól való elszakítottság – csak felsorolni is nehéz az ezráhi Hémán érzéseit. Hát még átérezni, vagy benne lenni egy ilyen helyzetben! Barátom, testvérem rákos beteg. Megosztja félelmeit, vívódásait. Vajon helyében vigasztalásom lenne-e, amit egészségesen bátran vallok: „akár élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok”?! (Heidelbergi Káté 1.)

Hémán kiált, imádkozik, esedezik, fohászkodik, panaszosan, kezeit kitárva hívja az Urat. Mindezekkel együtt hisz Istenben, akit így szólít: „szabadító Istenem.” Jézus, a Szabadító, „...könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért.” (Zsid 5,7) Érette mi is meghallgattatunk.

Ajánlott igeszakasz: Zsid 5,1–10

„Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” (64. v.)

Nincs szorítóbb érzés annál, hogy nem véd meg az igazság, az ártatlanság, az őszinte, valóságnak megfelelő vallomás. Jézust a főpap elé viszik, ahhoz, aki az igazság legelkötelezettebb őre kellene legyen. Ámde az, aki nem pusztán evilági, hanem az Isten országára tartozó igazság felismerésére, képviselésére és védelmezésére hivatott, vaksága miatt nem ismeri fel, sőt saját érdekeit követve, minden eszközzel támadja az Igazságot.

Hamis tanúk félremagyarázzák Jézus szavait (57–58. v), a vallató semmibe veszi az egyenes beszédet (61–62. v), és csak arra figyel, ami az ő véleményével megegyezik és terve megvalósulását segíti elő (64. v). Jézus pere a mindenkori koncepciók perek mintapéldája.

Beleborzongok, ha arra gondolok: a tanács tagjaként milyen véleményem lett volna? Vádlottként magyarázkodom, próbálom igazolni magam, netán visszakozom?

Jézus egyiket sem tette. Tudta: nemcsak a főpap vezette nagytanács előtt, hanem az Őt küldő Atya előtt áll, hogy önmagát áldozva közbenjárónk, főpapunk legyen.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53.

„Péternek ekkor eszébe jutott, amit Jézus mondott neki: Mielőtt a kakas másodszor megszólal, háromszor tagadsz meg engem. És sírásra fakadt.” (72b. v.)

„Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság,” – mondja a Példabeszédek írója (16,18), a közmondás pedig azt tartja, hogy az okos ember más kárán tanul. De jó lenne most az elsőt csak Péter, a másodikat a magam esetének tartani! Ámde sorakoznak az emlékek, túlzott önbizalmam miatti bukásaim: félresikerült szolgálat, elmulasztott bizonyoságtétel, elmaradt látogatás, meghunyászkodás... A főpap udvarában nyilvánvalóvá lett Péter bukott állapota, ami már akkor megmutatkozott, amikor fogadkozott, hogy ő Jézusért akár halálba is megy.

Bukása mélységének az alázat mélységévé kellett válnia. A kakasszó eszébe juttatja Mestere szavát: „megtagadsz engem”. Következik Jézus tekintete, szenvedésének látványa, a sír csendje: a könnyek ideje.

Péttert a Feltámadott, őt ismét szolgálatba fogadó Krisztus emelte fel. Tagadóból hitvallóvá a kegyelem tette. Ezért hiteles biztatása: *„...legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.”* (1Pt 3,15b)

„Pilátus ismét megkérdezte tőle: Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!” (4. v.)

Jézus Pilátus előtt áll. Lázítással vádolják, és a váddal valamit tenni kell: ki kell vizsgálni, ki kell deríteni az igazságot, és annak megfelelő döntést kell hozni. Jézus rövid felelete, miszerint a helytartó önnön szájával mondta ki saját kérdésére a választ, nem elégíti meg, és a vádolók növekvő hangereje elnyomja. Aztán Jézus hallgat. Miért? Mert Pilátus csupán hivatalból kérdez, nem azért, mert éhezi és szomjúhozza az igazságot. Szkeptikus kérdése, hogy *„Mi az igazság?”* (Jn 18,38), nem őszinte keresésből fakad, hanem kb. annak felel meg, hogy „hagyjuk abba.” Amúgy is önmaga és hivatala védelme érdekében inkább a vádlók szava esik nagyobb súllyal latba.

Hogyan keresem az Urat? Hogyan veszem kézbe az Igét? Hogy beszélek róla: mint elintézendő ügyről, igehirdetési textusról, vitaanyagról? Az igazságot éhezőknek, a Jézust megismerni kívánóknak szól az ígélet: *„Boldogok, akik éheznek és szomjazznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.”* (Mt 5,6)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 5.

„Nádszállal verték a fejét, leköpdösték, és térdhajtással hódoltak előtte.” (19. v.)

Szabad préda. A halálos ítélet kimondása után Jézus a katonák gúnyolódó indulatának szabad prédájává válik. Következmények nélkül lehet csúfolni, nevetség tárgyává tenni, ütni, leködni, pletykálni azt, akit mások – a többség, a hivatalosok, az erősek – elítéltek. A megsemmisítés effajta eljárása „kijár” annak, akinek nincs igaza. „Mind, ami kín, ütés ért, magam hoztam Reád,” – állít a katonák sorába Paul Gebhardt éneke. Csak ezt énekelve lehet kiállni a sorból!

Kényszerű (?) segítségnyújtás. Gondolta-e volna Simon, hogy mibe keveredik a mezőről hazafelé jövet? Ha már odakényszerítették, mit mondott magában: „Mehettem volna másfelé is!”? Vagy, ha ismerte, tisztelte, szerette Jézust, ezt: „De jó, hogy épp most értem ide!”? Felfedezhetem Isten kegyelmes választásának eszközét kényszerű, nem önként választott helyzetekben is! (ApCsel 16,23–25)

Elutasított enyhület. Jézus nem fogadta a bódító, fájdalomcsillapító mirhás bort, hogy teljességgel kiihassa Isten haragjának poharát. Segít ez engem a tűrésben?

Ajánlott igeszakasz: Zsid 1,1–6

„Három órakor Jézus hangosan felkiáltott: Elói, elói, lámá sabaktáni! – ami ezt jelenti: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (34. v.)

Amit Jézus ellenségei tettek, érthető. A bűnre van magyarázat: ez telik az embertől. Szinte csak erről szól első látásra Jézus szenvedéstörténete. Hozzájuk, védekezés- vagy vádképpen még sincs egy szava sem Krisztusnak, csak érdekükben: *„Atyám, bocsáss meg nekik...”* (Lk 23,34b)

Jézus felkiált: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”* Vajon a fájdalom között eltűnt Jézus bizodalma, amit így fejezett ki: *„...egyedül hagytok: de én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.”?* (Jn 16,32b) Az elhagyatottság, az el/ottfelejtettség talán a legnagyobb félelmünk, és sok bajunk gyökere kisgyerekkortól halálunkig. A Jézus mellett szenvedő ezt kéri: *„Emlékezz meg rólam...”* Az elhunytakról való megemlékezés nem egyfajta „tovább-éltetési” kísérlet?

A kereszten megtörtént a legérthetetlenebb, a magyarázhatatlan, a sűrített pokol: Isten elhagyta Fiát. Csak egy érthetetlen magyarázat van rá: Krisztus nem magát mentette, hanem bennünket. Higgyük biztatását: *„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged”!* (Zsid 13,5)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 22.

„eljött az arimátiai József, a nagytanács tekintélyes tagja, aki maga is várta az Isten országát;” (43a. v.)

Arimátiai József színre lép, ezzel szint vall: megvallja, hogy Jézus tisztelője, és hogy nem osztja nagytanácsbeli kollegáinak és Jézus csúfolóinak és gyilkosainak véleményét, hogy „ott rohadjon.” Jézusban várakozásának beteljesítőjét, a megígért Szabadítót vélte megismerni, most pedig temeti. Csalódott? Lehet. Csalódása viszont nem kerekedik szeretete fölé. A szeretet gyászol, gondoskodik. Nem temetkezési vállalkozó, aki közömbösen teszi, amit megrendelnek tőle. Titkon tanítvány, aki úgy véli: Jézus iránti tisztelete, csalódott (?) hite megvallásával sem veszíthet nagyobb, mint Jézust magát.

„Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál” – írja Pál. (1Kor 15,26) A mi halálunkról van szó, ami be fog következni. Ezért mi is gyászolunk, temetünk fájdalommal vegyes hálával vagy csalódással, mégis kegyelettel. Krisztus halála legyőzte a bűnt, a kárhoztatást, feltámadása az ő halálát. Utolsó ellenségként legyőzi a miénket is. Aznap az arimátiai ezt még nem tudta, de harmadnapon megtudta!

16. hét

„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.” (Jak 1,22)

A személyes megszólítás és a közösség egyszerre hatnak. Mekkora öröm az, ha van hallgatósága a bizonyásgtételünknek. És hányszor nem vizsgáltam meg, hogy a hallgatóság csupán csak “közönség”, vagy az élő ige cselekvő, élő, boldog “közösséggé” tette a jelenlévőket. És hányszor kellett tudomásul venni, hogy becsaptuk magunkat, amikor nem szóltunk, hogy a “ne szólj szám, nem fáj fejem” – vagy a “csak rosszabb ne legyen” jelszó mögé rejtőzve gyáván meglapultunk. És nem volt kedvünk sírni a sírókkal, örülni az örülőkkel.

Kegyelem az, hogy még mindig meghallhatom a felszólítást, – nem elég az ige hallgatójává, elméleti szakértőjévé lenni,– ha az nem válik testté, életté bennem és közöttünk, csúnyán becsaptam magamat. Elméleti, fontoskodó helyzetemben, kérlek, figyelmeztessetek, hogy ne maradjak le az ige cselekvéséről.. Maga Jézus, az élet Ura is “testé lett, és lakozott mi közöttünk”, nem maradt elmélet, nagy elgondolás, álom, mítosz...

Berke Sándor lp.

„De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették.” (6. v.)

Valóságos örömhír a Feltámadás eseménye és az is, ahogyan ez a rendkívüli történés belép az Úr népe és a világ életébe. És ez azóta is megismétlődik. Ahogyan „az Ige testté lett”, nem lett életünkben sem egyből elfogadott tapasztalati tényné, úgy a Feltámadott dicsőséges, lelki-mennyei teste sem. Mert a leghűségesebbek, a halott Jézushoz is elszakíthatatlanul ragaszkodó, neki végig szolgáló asszonyok sem tudtak volna többet, mást tenni, mint a vásárolt drága kenettel megkenni a holttestet. Az elmúlás, rothadás szagát csökkenteni egy ideig, esetleg a holttestet kevés ideig tartósítani. ...És félni, és azon aggódni, hogy ki hengeríti el a roppant nagy követ, mert akit megfeszítettek és meghalt, az csak a sírban lehet... Bár Jézus háromszor is szól a bekövetkezendő haláláról és feltámadásáról, Ő mégiscsak számukra a megfeszített názáreti Jézus, aki a sírban található. Milyen csodás, hogy ez a tévhit nem marad meg, nem állandósul. Az Úrtól küldött, fehér ruhás férfi a sírba belépőket eligazítja: „Feltámadt, nincsen itt,” – csak a helye, ahova helyezték, az azonosítható. Ha nem omlik össze képzeletünkben a halott Jézus képe, és nem adunk hitelt a küldöttnek, nem leszünk mi sem képesek a feltámadást elhinni, még kevésbé hírül adni...

„Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt.” (14. v.)

Fájdalmas az, hogy mennyire nem akarnak még Jézus tanítványai sem kilépni a megrögzöttségek, képzelgések, “tapasztalati valóságok” világából, hogy elfogadják azt, amire Uruk készítette őket. Iszonyatos, hogy mennyire nem egyezik a mi elképzeléseinkkel a feltámadás ténye: mert aki meghalt, az halott, és ezzel ellentétet állítani, örültség! Valahogy így gondolkozunk mi is “alapállásban”. A Feltámadottnak nemcsak a Sátánt, a bűnt, a halált kellett legyőznie, hanem a legközelebbiek hitetlenségét, keményszívűségét is! Ezt csak személyes megjelenésével lehetett “helyére tenni” bennük. Amíg Ő nem személyesen jelenik meg, senkinek sem hisszük el a feltámadás hírét. A kételkedés, a hamis tanúskodás, az értékvesztések idején természetesnek tűnik még tanítványi körökben is. A tizenegyet megfeddi az Úr, de nem lihegi túl a kételkedés bukását. A tanítványok küldetése, – az evangélium széles világra eljuttatása minden teremtményhez – fontosabb, mint a megleckéztetés. Az ige hirdetése, csodákkal és jelekkel kiegészülve, az engedelmes tanítványok küldötté válása, a velük együtt munkálkodó Jézus, bizonyossága a húsvéti köszöntésnek: ”Feltámadott az Úr!”! “Bizonynal feltámadott!”

„Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké.” (1. és 2. v.)

Milyen boldogok azok, akiket nemcsak bűneikre, tévedéseikre, ígéreteikre, bukásaikra, meg-nem-tartott szavaikra emlékeztetnek, hanem a nekik hirdetett evangéliumra is. Mert azt el is fogadták, azon az alapon állnak, és általa üdvözülnek, ha úgy tartják meg, ahogy azt nekik hirdették. Pál nem tartja vissza a legfontosabbat sem. Továbbadja a korinthusiaknak, de nekünk is: Krisztus meghalt a bűneinkért, eltemettetett, majd feltámadt a harmadik napon. Minden az Írások szerint történt. Mindez tőlünk távol lenne, ha nem jelent volna meg többször, többeknek. Először Péternek, legutoljára, Pálnak. Ő magát idéetlennek, koraszülöttnak tartotta egyházat üldöző múltjáért, legkissebbnek az apostolok között. Az emlékeztető evangélium erre is szólt, hogy Pál kegyelem által az, aki... és ez a kegyelem nem lett hiábavalóvá.

„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” (19. v.)

Mintha ma reggel írta volna e sorokat Pál! Létezett az ő korában – ma is létezik – egy világias, “pragmatikus evangélium”: Eszerint: Jézus a nagy gyógyító, – az anyagi, társadalmi élet nagy politikusa, – ha már többször kenyeret is szaporított, – a jólét és siker “guruja”, – az egészséges életmód kodifikálója, aki mágusként fűn-fán segített. Ha nem találkoztam vele, magamra vessek! Ezen “evangélium” nem bíbelődik a feltámadással, vagy efféle” avit, misztikus apróságokkal”...Ezt nekünk is tanácsolja. Ámde Krisztus feltámadott! Hitünk, életünk bizonyossága, reménysége ebben a prédikált és felvállalt igazságban van. Állíthatnak “némelyek” bármit, mi Isten gyermekei tudjuk: a halottak feltámadása, a Krisztusé után, éppolyan igaz, mint tanuskodásunk a Krisztust feltámasztó Istenről, vagy az, hogy nem hiábavaló a hitünk, nem vagyunk bűneinkben, és a Krisztusban elhunytak sem vesztek el. Az egyházban levő “nem-egyház” ezt – a Krisztus feltámadását – tagadhatja, hogy kijózanítson minket és az örömtelen örömhírré mi legyünk a vevők. De mi nem lettünk ”minden embernél nyomorultabbak”. Mi nem dőlünk be a vízszintes, sikert és jólétet harsogó evangéliumnak. A Krisztus-talanított humánus maszlaggal minket már nem lehet megetetni, elkábítani. Ezért is hála legyen Urunknak!

„Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsongéja.” (20. v.)

Hatalmas hullámokon, ellenszélben hajózik Isten népe. Krisztus Egyháza a hajó. És a mondás: „hányat-tatik, de el nem süllyed” – igaz. Krisztus feltámadása a halottak közül első zsongeként, a legnagyobb vihart provokálja a gonosztól. Mert “ember által van a halál”,- és aki annyira nonkonformista,- mint Jézus – ebben a bűntől és haláltól meghatározott világban,- az hogyan is gondolhatja, hogy csak úgy, egyszerűen feltámadhat? A világ fejedelme erre nem adott “zöld lámpát”... Márpedig, az első zsongét követik azok, akik a Krisztuséi, az ő eljövetelekör.

Ha ez csak “mítosz”, a vég nem következhetne be: amikor Ő átadja a királyságot az Istennek és Atyának,- és eltöröl minden uralmat, hatalmat és erőt. Amíg minden ellenségét lába alá veti, addig Jézusnak uralkodnia kell, hogy ezt követően a Fiú, az Atyának önként alá-vesse magát. Hogy így “az Isten legyen minden minde-nekben.” (28. v.) Ekkor még a szétdobáló, ősellenség sem tud többé lázadni, vagy felcsigázni az ember kíváncsi-ságát, hogy kísértésbe essen...

Ilyen hajózásban az Egyház hajója a biztos kikötőbe ér, és senki sem vész el a viharokban.

„Ne tévelyegjetek: A jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság! Legyetek valóban józanok, és ne vétkezzetek, mert némelyek nem ismerik Istent: megszegyenítésekre mondom ezt.” (33–34. v.)

A tömegek kíváncsi vonzása megronthatja a jó erkölcsöt, a legfontosabb hitigazságokat is megnémítva. Ha a halottak nem támadnak fel, és nincs örök élet és üdvösség, akkor az “élvezd a napot” rövidlátó igazsága marad: Élvezni a múlt örömeit, amíg csak tart a ma. A széles úton tömegek hömpölyögnek. De se számuk, se látványos felvonulásuk ne tévesszen meg minket! Valóban józannak kell lenni,- és ezért nem a vétket választani életünkben. Helyette még a naponkénti szembesülést is vállalni a halállal, vagy a vadállatokkal való küzdelmet – akár szó szerint is! – De gyakorolhatjuk a testvérekkel való dicsekvést is a Krisztusban...

Ha a korszellem csak a jólét, élvezet, fogyasztás felé tol bennünket, ez katasztrófa a hitéletünk számára, mert még a feltámadásunk és az örök életünk reménységétől is megfoszthat bennünket.

Ezért se ingadozzunk a divatos, tetszetős ideológiák, nézetek között! Ne tévelyegjünk!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 2,1–16

„De megkérdézhethné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? ...Elvettetik földi test, feltámasztatik lelki /mennyei/ test. Ha van földi test, van lelki /mennyei/ test is.” (35. és 44. v.)

A szkeptikus, kételkedő szív, legvégül mindig a hit-igazságok, így a feltámadás módozatát firtatja. A „hogyan” kérdése izgalmasabb a ténynél: Van feltámadás, ha Krisztus feltámadott elsőként. Van lelki teste a Feltámadottnak és a feltámadóknak. Ha a szkeptikus nem kap azonnal választ, a formával együtt a tartalmat is elveti, kigúnyolja, de a Feltámadottnak és a feltámadásban hívőket is. Pál több példát hoz a feltámadás illusztrálására: A magok elvetésének, kikelésének, különböző testben való megjelenésének képe mellé, az emberi és állati testek közti különbség képével és az égitestek fénye különbségének képével példálózik. *“Ha van földi test, van lelki /mennyei/ test is”*. Ezt igeileg is alátámasztja akkor, amikor az első ember, Ádám, a föld porából élőlényé lett, a második ember, Krisztus, mennyből való lény. A feltámadás folyamatában elvettetik romlandóságban, gyalázatban, erőtlenségben, a földi test, és feltámasztatik romolhatatlanságban, dicsőségben, erőben, a lelki /mennyei/ testben. Sem az elvetést, sem a feltámadást nem mi cselekedjük. De mi vagyunk a haszonélvezők, ha Krisztust szívünkbe fogadtuk, Aki maga a Feltámadás és az Élet.

17. hét

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1b.)

Ez a bátorító ige nagyon kedves a számomra, mert az Úr mindig akkor küldte, amikor nagy félelmekkel volt tele a szívem. Szólt az Isten és nem mindig értettem a lényegét, mert úgy gondoltam, hogy én kell megoldjam az adott problémát, nekem kell helyt állnom a próbákban. Isten Szentlelke azonban nem mondott le rólam, tanított, újra és újra bátorított, amíg egy nagy próbatételben átélhettem az Ő hatalmas gyógyító, szabadító erejét. Gyermekem halálosnak hitt betegsége és gyógyulása által megértettem, hogy ha én a mindenható szent Isten tulajdona vagyok, nem kell félnem semmitől. Ha Ő teremtet, megváltott, és név szerint ismer engem, akkor teljesen rábízhatom nemcsak a magam életét, hanem a családomét is. Azóta is kérem az én megváltó Krisztusomat, hogy a kisebb, nagyobb szorongásaimban újra és újra emlékeztessen, hogy *„Nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”* (2Tim 1,7). Nem kell félnem, mert semmi nem választhat el az Ő szeretetétől, amelyet naponként kiáraszt rám.

Tóthné Kovács Margit

„Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.” (11. v.)

Egy gyönyörű öröm zsoltárt olvashatunk Dávid bizonyoságtételében, és benne az Istennel való tökéletes kapcsolat képe tárul elénk. Szomorú, hogy ez a bizton-ságot adó isteni jelenlét nem kellett az embernek már az Éden kertjében sem, és ma sem kell. Elszakadtunk teremő Istenünktől, és máshoz csatlakoztunk. (4 v.). Valaki, vagy valami Isten helyére került: Hírnév, hata-lom, pénz, szenvedélyek, stb. Ezek mind hamis ígéretek, pillanatnyi, múlandó örömek forrása, amelyek csalódást okoznak, és a következmény teljes kudarc, kétségbeesés, frusztráció még Dávid életében is.

Péter apostol a pünkösdi prédikációjában e zsoltár szavait idézve (9–11 v.) tesz tanúbizonyyságot a keresztre feszített és feltámadt Jézus Krisztusról és a benne örvendező életről. (ApCsel 2,26–28.). Egyedül Ő van töké-letes kapcsolatban az Atyával. Ő az út, az igazság és az élet. Ha Őt elfogadtad Uradnak és Megváltódnak, megis-merteti veled is az élet útját, célját és örömét. Ráadásul az örökké tartó gyönyörűség is a tied lehet.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 1,26–28;

ApCsel 2,25–28; Jn14,6

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (58. v.)

Húsvét ünnepének hatalmas örömét átélve nézzünk a feltámadott és élő Jézus Krisztusra! Elhiszed-e, vagy kétség van a szívedben a halál és feltámadás kérdésében? Pál apostol bátorítja a gyülekezeteket és minket is, hogy Jézus Krisztus (mint első zsenge) nem maradt a holtak hazájában. Az ő feltámadása záloga annak, hogy az utolsó napon mi is feltámadunk.

Ez a hitbizonyosság azonban további lépésre sarkall. Először is szilárdan és rendíthetetlenül álljunk meg ebben a hitben, mert nem alaptalan ez a hit. A világmindenség Ura, Jézus Krisztus az alapja, aki ma is él és munkálkodik. Alapvető célja, hogy helyreálljon az Édenben megszakadt kapcsolat Isten és az ember között. Az emberek, mint legkedvesebb teremtményei életre jussanak, újjászülessenek. Ebben a munkában számít rád is. Ő már mindent szépen elkészített, ezért vidd az örömhírt, szólj alkalmas és alkalmatlan időben, mert *„aki mást felüdít, maga is felüdül.”* (Péld 11,25b.). Fáradásunk nem hiábavaló az Úrban, mert Ő vár a keskeny út végén.

Ajánlott igeszakasz: Róm 5,1–11; 1Kor 10,4;

1Pt 1,18–19

„... mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami tőle telik...” (2b. v.)

Az adakozás gyakorlása az ember számára kötelesség. Az ószövetségi társadalom bölcs intézkedésekkel támogatta és védte a szegényeket, és Jézus is arra figyelmeztet, hogy rászorultak mindig lesznek közöttünk (Mt 26,11).

Pál a gyülekezeti élet rendjét illetően pontos utasítást ad az adakozás eredőjéről, módjáról és áldásairól is. Szerető mennyei Atyánk nem aranyon és ezüsten vásárolt meg bűnös, hiábavaló életünkből, hanem drága Fia vérén. Vele együtt mindent ideadott, amire szükségünk van ebben a világban és az örökkévalóságban. *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”* (2Kor 8,9) A mi Urunk bőkezű ajándékait nem érdemeink szerint kapjuk, és bölcsen kell sáfárkodjunk velük. Adományunk az Úr dicsőségére és embertársaink javára szépen elkészített, jókedvvel adott hálaáldozat legyen, és ne kényszer. Az adakozás magvetés is, mert *„aki szűken vet szűken is arat”,* de aki *„Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.”* (2Kor 9,9).

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 15,11; 2Kor 9.;

1Pt 1,18; Jak 1,17

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (13–14. v.)

A hívő embert sok belső és külső veszély fenyegeti. A legtöbb harc a szívünkben indul ki, az óemberi természet és az újjászületett természet küzd egymás ellen. Vigyázzunk, legyünk éberek és józanok, mert az ellenség ordító oroszlánként jár közöttünk (1Pt 5,8), de báránybőrbe bújtt farkasként (Mt 7,15) is megjelenik azért, hogy hazugságaival elnyeljen. Harcainkban legyünk erős hitűek, és bátrak, kitartóak és rendíthetetlenek.

Pál intései elbizonytalaníthatnak, mert sokszor érezzük magunkat gyengéknek és elesetteknek, nem vesszük észre a veszélyeket, de az áldásokat sem. Ennek ellenére biztat is, hogy szilárdan ragaszkodjunk az evangéliumhoz, és ahhoz a hithez, amelyet kaptunk a Szentlélek ereje által.

Öltsük magunkra Isten fegyverzetét és hittel, imádságban kérhetjük, hogy az ő gazdagságából bőven árássza ránk erejét, oltalmazó és megtartó kegyelmét, szeretetét! Ez az áldás tud képessé tenni arra, hogy valóban minden dolgunk szeretetben menjen végbe a mi Urunk Istenünk dicsőségére.

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 31,6; Ef 6,10–17;

1Thessz 5,6–8; Jn 15,16

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.” (3. v.)

Az élő reménységről szóló bizonyoságtételét Péter személyes megtapasztalás alapján írta. Az apostol átélte a halott reménység mélységét is. Nagypéntekig tele volt a szíve tervekkel, álmokkal, de hiába, a Golgotán minden szertefoszlott. Teljes a reménytelenség.

Ebben a hálaadó imában már a húsvét utáni öröm hangzik fel: Krisztus feltámadt, ezáltal legyőzte az utolsó ellenséget is! Él a remény, mert feltámadt a halálból.

Ha reménységben éled a napjaid, ne elégedjél meg az olcsó optimizmussal, idealizmussal, vagy álmvilágba meneküléssel. A keresztyén reménység sokkal több, mert új látásmód kerül az ember életének középpontjába: próbatételekben, sötét napokban mindig számolhatunk Isten hatalmas erejével. Életünk nehézségeiben és örömeiben nem valamire, hanem az élő Jézus Krisztusra tekint-hetünk, aki a világ világosságára. Vele élni azt jelenti, hogy nincs reménytelen helyzet, amelyből ne tudna kimenteni. Isten tulajdona vagyok, nem csavargó, vagy tévelygő ember ebben a világban, hanem vándor, akit hazavárnak.

„Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (16. v.)

Szentnek lenni azt jelenti, hogy Isten számára elkülönített, tiszta. Az Ószövetségben gyakran találkozzunk szent tárgyakkal, szent idővel, szent hellyel. Bármilyen, ami Istennel kapcsolatban van, szentté válik, egyszerűen azért mert Isten szent.

Az embert eredetileg az ő dicsőségének magasztalására teremtette, de a bűn miatt elszakadtunk tőle és nem léphetünk kapcsolatba vele, nem közeledhetünk őhozzá. A szent Isten kegyelmes és irgalmas Atya, aki nem hagyja gyermekeit elveszni. Ezért Ő mindent megtett, hogy a megszentelődés folyamatában részesüljünk. Életet adott, szent Fia drága vére árán megváltott és az újjászületés lehetőségét kínálja minden embernek a Szentlélek ereje által.

Mi ne akarjuk magunkat megszentelni, mert nem az emberi cselekedet által lesz szentté valaki, hanem kegyelemből hit által, Krisztusnak bennünk való munkája által.

Ha befogadod a szívedbe Krisztust, átadod az életed neki és engeded, hogy Ő munkálkodjon benned és általad, akkor felragyog Isten dicsősége és szentsége a te életeden is.

Ajánlott igeszakasz: 3Móz 19,2; Róm 8,30

„...nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.” (18–19. v.)

Az ige alapján feltehetjük a kérdést: Mennyit ér az ember? A mai pénzsóvár világban minden áruba bocsátható. Becsület, tisztesség, erkölcs, emberi tartás. A legmegalázóbb árucikk az Isten képére teremtetten ember lett. Eladjuk magunkat dicsőségért, hatalomért, befolyásért, pénzért. Sokszor észre sem vesszük, hogy a lelkünkben eladjuk Jézust, amikor megtagadjuk, vagy hallgatunk, pedig bizonyosságot kellene tennünk róla. Sokszor visszavásárolnánk az eltékozolt becsületünket, vennénk egészséget, szeretetet, békességet, boldogságot, életet.

A nagy üzletkötés nagypénteken történt: Júdás elárulta, eladta Jézust, a főpapok pedig megvásárolták Őt harminc ezüstért. Közben lezajlott a legnagyobb üzlet: Jézus kifizette a váltságdíjat a golgotai kereszten, visszavásárolta az egész emberiséget az ördög markából. Nem veszendő arannyal vagy ezüsttel fizetett, hanem az ő drága vére volt az ár. Ennyire értékes Istennek az ember élete. A te életed is drága, és nem mindegy, hogy Jézus ösvényén, vagy Júdás útján jársz-e.

Ajánlott igeszakasz: Mt 26,14–16; Lk 22,1–6;

Mt 27,3–10

18. hét

„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” (Ézs 53,5)

Alkalmam nyílt egyszer végignézni egy fa beoltását, és később láthattam azt a változást, amin keresztülment. Egy fa beoltására azért van szükség, mert nemes gyümölcsfák nem szaporíthatók magvetéssel. Ha egy elvetett őszibarack mag kikel, és fává fejlődik, csak keserű, fanyar, ehetetlen gyümölcsöt fog teremni. Ilyen a mi velünk született természetünk. Csak a Krisztusba beoltott élet teremhet ehető, jó gyümölcsöt. *"Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít".* (Jób 5,18)

De az Atya oltókése előbb a Fiút sebezte meg. Krisztus megnyílt sebe, és a megsebzett szív találkozása az új élet forrása. Áldott legyen az Úr neve!

Hajdu Zoltán

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete!” (1-3. v.)

Egy gyerek cédulát adott anyja kezébe. A cetlin nagy betűkkel ez állt: SZÁMLA, és alatta részletesen a tételek: vigyázok az öcsémre 500 Ft, leviszem a szemetet 200 Ft, rendet rakok a szobámban 500 Ft, lemegyek a boltba 500 Ft, apának segítek a kertben 700 Ft. Összesen: 2400 Ft. Ő csak ránézett, majd megfordította és írt rá: 9 hónapig hordtalak a szívem alatt 0 Ft, fürdetés, pelenkázás 0 Ft, ápoltalak, virrasztottam az ágyadnál, ha beteg voltál 0 Ft, letöröltem a könnycseppeket, vigasztaltalak 0 Ft, ha elestél, egy puszival gyógyítottam a sebeidet 0 Ft, minden nap, a reggeli, ebéd és vacsora 0 Ft, játszótér, kirándulás és esti mese 0 Ft, kikérdeztem a leckét, átnéztem a táskád 0 Ft, mosás, vasalás, takarítás 0 Ft. Összesen 0 Ft. A fiú elolvasta, majd szégyenlősen lehajtotta a fejét. Egy könnycsepp gördült végig az arcán, és csak ennyit mondott, édesanyám hálásan köszönöm.

Szoktál-e köszönetet mondani, hálát adni Istennek mérhetetlen szeretetért, kegyelmének gazdagságáért, amellyel hordozza életedet, vagy te is csak a számlát nyújtod be?

„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek, mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó igéje által.” (22–23)

Élet csak élőből keletkezhet. A magban van az életcsíra, és a DNS, az örökítő anyag, amely hordozza egy adott egyed tulajdonságát, természetét. Az ige mennyei vetőmag, amely a mennyei erőt, az örökéletet hordozza. A Bibliában a mag egyben utódot is jelent. Ábrahámnak adott ígéret, miszerint *„a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei”* (1Móz 28,14b) – ami Jézusban teljesedett be. Róla jelenti ki az ige: *„Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”* (Jn 1,4) Aki Jézust befogadta, és hisz benne, annak örökélete van, és Isten szeretete van a szívében.

Barátom, átmentél e már a halálból az életbe? Az újjászületés nem más, mint felülről születni. *„Ezért ha valaki Krisztusban van új teremtés az,…”* (2Kor 5,17a) – hordozza Jézus ábrázatát, jellemét. A törvény betöltése a SZERETET! Péter Jézus parancsára hívja fel a figyelmünket. „A szeretet nem csupán érzelem, hanem tudatos elköteleződés. Megtartó hűség, amely bonthatatlan egységbe forraszt. Aki nem tér ki előle, gyógyító jellé válik a széthulló világban.” /Simon András/ Életed milyen üzenetet hordoz?

„Levetve tehát minden gonoszsgot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre, mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.” (1–3. v.)

Az ige nem csak életet ad, hanem a hívő embernek mindennapi kenyeré, tápláléka. Az egészséges lelki fejlődéshez szükséges naponta a friss „mannát” összegyűjteni. A csecsemő képe arra utal, hogy elsősorban a Szentírás olvasása, tanulmányozása legyen az eledeled, és ne csupán az áhítatos könyvek, igemagyarázatok. Közvetlenül az „emlőből” kell kapnod. A táplálkozás része az emésztés is. Mária a szívében forgatta azokat az igéket, amiket Isten személyesen neki üzent, és alárendelte magát az igének: *„Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!”* (Lk 1,38)

Isten gyermekei papi szolgálatot látnak el, lelki áldozatokat mutatnak be. Mik ezek a lelki áldozatok? A hála gyümölcsei, a hit cselekedetei, róla való bizonyosságtétel, a lélekmentés szolgálata, a szeretet tanúságtételei. Nem a vallásos ember kötelezettség-teljesítése csupán. „Tegyetek bizonysgot Jézusról, ha kell még szavakkal is” - mondta egyik egyházatya. Az új élet jele, hogyha iszonyodsz a gonosztól, vágyakozol az ige, a szentség, és a közösség után.

*„Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idege-
neket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek
ellen harcolnak. Tisztességesen éljete a pogányok között,
hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosz-
tevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a
meglátogatás napján.” (11–12. v.)*

Isten gyermekei mennyei állampolgárok, ezért ebben a világban jövevények. A jövevény sors velejárója, hogy idegenként kezelik, de számára is idegen az a lelkeség, és az a trendi, amiben a világi ember él. A hithősökről ezt olvassuk: *"Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígérek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön."* (Zsid 11,13)

Vajon te hogyan éled a mindennapjaidat? Beszél-e életed arról, hogy Isten megváltott gyermeke vagy? Téged látva mások vágyakoznak-e a mennyei Atya után? Ha valaki külföldön tartózkodik, be kell tartania az ottani törvényeket, tisztességesen kell viselkednie. Jézus szavai: *„Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené!”* (Mt22,21b) Tartózkodjatok a testi vágyaktól! Miért? Mert a test a lélek ellen tör. Egy poszt bejegyzésében olvastam: „Uralomra vágysz? Uralkodj magadon!” Az érzéki ember nem tud, de Isten gyermekei nem a test kívánságában járnak, hanem Lélek szerint élnek. Elmondhatod-e ezt magadról?

„Ti, szolgák pedig teljes félelemmel engedelmeskedjeteK uraitoknak, ne csak a jóknak és méltányosoknak, hanem a kíméletleneknek is. Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved.” (18–19. v.)

„Szentek legyetek, mert én az Úr... szent vagyok!” (3Móz 19,2b) Ez az életünk minden területére vonatkozik, ezért nem mindegy, hogyan viselkedik Isten gyermeke a munkahelyén, hogyan viszonyul munkatársaihoz vagy főnökeihez. Egy fiatalember, őszintén megvallotta, hogy korábban munkahelyén mindenkit meg akart téríteni, igékkel volt kidíszítve íróasztala, kérkedett hitével és gúnyolt másokat. Ugyanakkor mindig elkésett a munkából, gyakran túllépte az ebédidőt, hanyag és pontatlan volt. Szinte mindenkivel haragban volt, és mindenért lázadt. Egy csendeshéten ezt is bűnnek vallotta meg, és átadta életét az Úrnak. Azóta az Úrnak szolgál munkahelyén is, és az Úr dicsőségére végzi munkáját. Istentisztelet ez is, és kedves áldozat az Úrnak.

Vedd komolyan, hogy küldetésed neked is ez! És ha sérelem ér, vagy igazságtalanul bánnak veled annak ellenére, hogy nem adsz rá okot, és tiszta a lelkiismereted, akkor tekints fel „Jézusra, a hitnek szerzőjére, és bevégzőjére”, és bízd rá ügyedet!

„És ugyanígy, ti, férfiak is, megértően éljetekek együtt feleségetekkel, mint a gyengébb féllal, adjátok meg neki a tiszteletet mint örökös társatoknak is az élet kegyelmében, hogy imádkozásotok ne ütközzék akadályba.” (7. v.)

Legyen a házasság is Isten uralma alatt, és megszentelt. Ezek a versek elsősorban azoknak a hívőknek adnak bátorítást, biztatást, tanácsot, akiknek társuk még nem jutott hitre. Felemás igában vannak. Ne a prédikálással, erőszakos térítgetéssel próbálkozz, ne a hibáinak felsorolásával ostromozd a másikat, és ne a válaszon törd a fejedet, hanem szeretettel tedd a dolgot, és töltsd be Istentől rendelt feladatodat! Krisztus jó illata legyen, ahogy az ige mondja, legyen *„a szív elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek, el nem múló díszével...”* (4. v.). *„...asszonyok, engedelmeskedjetekek férjetekek,”* (1. v.) – magyarul szólva: ne te viseld a kalapot! Férfiak! Úgy szeressétekek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte.” (Ef 5,25)

Mit mond még a hitben élő házaspároknak, és mire figyelmeztet? Isten nem hallgatja meg imádságod, ha te elhanyagolod kötelességedet. Ne azért imádkozz, hogy Isten változtassa meg a másikat, hanem te légy a változás, magad változz meg, légy a helyeden, és tedd a dolgot Isten félelmében!

„mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel, az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul.” (12. v.)

Életed Isten látóterében zajlik, sőt jelenlétében van. Jól látja, mi van a szívedben. Előle semmit nem rejthetsz el. Bennem ez nem félelmet kelt, hanem megnyugtat, sőt szeretete felől biztosít. Egy arc sok mindent kifejez. Egy tekintet árulkodik arról, mit gondol az ember a másikról. *„Az Úr rátekintett Ábelre és áldozatára, de Kainra és áldozatára nem tekintett.”* (1Móz 4,4–5) Az egyik áldott, a másik átkozott. De ez nem eleve elrendelés következménye, hanem hit kérdése. Mit mond Isten igéje erről? *„Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testi erőre támaszkodik, az Úrtól pedig elfordul szíve! De áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, akinek az Úr a bizodalma.”* (Jer 17,5.7)

Az Úr hallja az igazak könyörgését. Milyen csodálatos, hogy az anyai szív felismeri gyereke sírásából, hogy mi a baja, pedig az még nem tud beszélni. Sok gyerek sírása közt is felismeri saját gyermekének hangját. Kik az igazak? Azok, akik hisznek Jézus Krisztusban, akiket vére árán megváltott, akik Őt követik, és akik szentül élnek. Ők hit által megigazultak. Elmondhatod e magadról?

19. hét

„Jézus pedig azt válaszolta: Márta, Márta, sok mindenért aggódsz, és töröd magad, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre, és Mária a jó részt választotta, amelyet nem vesznek el tőle soha.” (Lk 10,41–42)

Amikor ezeket a sorokat írom, életre szóló döntések és új élethelyzetek előtt állok. Isten arra tanít engem ezekben a hetekben, hónapokban, hogy ha pontosan nem is látom előre a jövőt, mégis egészen bízom abban, hogy ez a jövő Jézus miatt reményteljes, hiszen Őérte mindent Isten gyermekeként fogadhatok. Arra is tanít, hogy lássam meg azt, ami igazán fontos. Sok mindenért aggodom, pedig nincs sokra szükség, valójában csak Egyre: Jézusra. Ha Ővele járok, akkor a döntéseimet is Ővele együtt hozom, az új élethelyzetekben is Ővele állok a helyemen.

„Jöjj velem, Jézus, én Királyom,
Utaimra elkísérj,
Ha a fény kél a láthatáron,
Jöjj, mikor közeleg az éj!
Jöjj, mikor közeleg az éj!”

Jöjj velem, Jézus, merre járok
Boldogságom csak Te vagy!
Minden jót csak Tetőled várok,
Vándorutamon el ne hagyj,
Vándorutamon el ne hagyj!”

(finn ének, fordította: Papp Ákos)

„Dicsérjék az ÚR nevét, mert ő parancsolt, és azok létrejöttek. Örök időkre fölállította őket, törvényt szabott, amelyet át nem hágnak.” (5–6. v.)

A hétköznapi teendői között könnyen elfeledkezem arról, hogy a teremtet világ működését másodpercről másodpercre Isten tartja a kezében. Imádságaimban ritkán csodálkozom rá arra, hogy Isten gondviselése az atomok szintjéig mindent átfog; a Napot, a Holdat és a csillagokat is Ő tartja a helyén. Nem gondolok bele, hogy gondoskodása nélkül minden szétesne körülöttem, mert még a fizikai törvények is Őneki engedelmeskednek. Szinte magától értetődőnek veszem, hogy rend van a környezetemben, levegőt kapok, nincs hiányom ételben, italban, és van fedél a fejem fölött. Mindezek ellenére sokszor mégis aggódva tárom kéréseimet, döntéshelyezeteimet és jövőmet Isten elé. Pedig Ő Jézusért Atyámmá lett, és ezért gondoskodása, az egész világ rendje – melyet Krisztusra nézve teremtet – azt hirdeti számomra, hogy Ő az örök életre őrzi meg *„a hozzá közel lévő népet.”* (14. v.) Ma is van okom a hálaadásra, Isten dicséretére!

Ajánlott igeszakasz: Fil 4,4–8

„Ellenben az Urat, Krisztust tartsátok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.” (15. v.)

Amit a szívemben szentnek tartok, azaz mindent meghaladó értékűnek és mindenekelőtt álló ügynek, azt bátran képviselem az életemben, szívemből szeretem, áldozatokat hozok érte. Tetteim, szavaim is arról beszélnek. Nincs olyan, hogy semmit és senkit nem tartok fontosnak. A kérdés csak az: mi vagy ki ez a „szent” az életemben?

Kálvin János, a svájci reformátor magas színvonalon művelte a humanizmus korának bölcsész- és jogtudományát. Mégis arról számolt be, hogy életének egy pontján a Szentírást olvasva Isten igazsága legyőzte az elméjét, s az evangélium örömhíre annyira lenyűgözte, hogy onnantól kezdve már nem a világi tudományos sikereknek élt, hanem Isten ügyének. Vajon abbahagyta ezután a tudományos munkásságát? Nem, de Krisztus szolgálatába állította tudását.

Péter útmutatása szerint mindenki azon a lakó- és munkahelyen adhat számot a Krisztusban kapott reménységéről, ahova az Úr őt állította. Nekem hol kell számot adnom? Készen állok rá? Milyen reménység él bennem?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 62.

„Most pedig titeket is megment ennek képmása, a keresztség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem a jó lelkiismeret keresése Isten iránt, Jézus Krisztus feltámadása által.” (21. v.)

Noé bárkája a keresztség előképe, mert a bárkában levők megtapasztalhatták, hogy milyen a megmenekülők között lenni. Akit megkeresztelnek, az a hívők közösségében ízelítőt kap az üdvösség, a megmenekülés öröméből. Ám ahogy Noé fiainak is el kellett gondolkodniuk Isten kegyelmén, úgy nekünk is válaszolnunk kell a keresztségben kapott ígéretre. A keresztség önmagában nem ment meg, de Krisztus áldozata (melyre a keresztség emlékeztet) igen! A keresztségben Krisztust ünnepeljük: annyi esélyünk volt az életben maradásra, mint egy erőtlen és elhagyott csecsemőnek – de Jézus megmentett minket! Isten ellenségei voltunk – Ő mégis meghalt és feltámadt értünk! Aki ezt hiszi, annak keresztsége célt ért: megmenekült. Luther ezért emlékeztette magát egy elkeseredett pillanatában a gyermekkori keresztségére: a váltság őérte is elvégeztetett! Mit jelent számodra az a tény, hogy meg vagy keresztelve? Hiszed-e, hogy lelkiismereted megnyugodhat, „...vétked el van véve, és bűnöd meg van bocsátva” (Ézs 6,7b)?

„Mindenekelőtt pedig tartsatok ki az egymás iránti szeretetben, mert a szeretet sok vétket elfedez.” (8. v.)

„A legnagyobb érték a szeretet” – halljuk sok helyről, és nem csak keresztyének szájából. Elsőre reménytelinek tűnik a felismerés, hogy egy ilyen fontos kérdésben oly sokan egyetértünk. Amikor azonban kicsit megkapargatjuk az élettörténeteket, felszínre kerülnek a megtört kapcsolatok és csalódások. Az emberi szeretet ugyanis törékeny, változékony. Önmagát szereti. Színlelve, csak szavakkal szeret. Nem azt szereti, akinek megígérte. A bűnt szereti. Ha ilyen romlott az emberi szeretet, hogyan fedezhetné el a vétket? Hát nem megalkuvás figyelmen kívül hagyni például egy olyan gaztettet, mely másokat megkárosított, akár életre szóló sérülést okozott? Péter kijelentését akkor értjük meg, ha felismerjük: az a szeretet, amely sok vétket elfedez, Isten szeretete. Ő nem legyint a bűnre, nem is hagy benne, hanem megment tőle: *„Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.”* (1Kor 13,6) Jézusnak kellett meghalnia azért, hogy megtapasztalhasd és másoknak is megmutathasd ezt a valódi szeretetet.

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 4,9–11; 2Kor 5,14–21

„Sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek.” (13. v.)

Örülünk a szenvedésnek? Úgy tűnik, mintha Péter az aszkézist ajánlaná. Ráadásul azt állítja, hogy *„aki testileg szenved, megszűnik vétkezni”* (1. v.). Talán rossz a test, és sanyargatni kell? Nem, a Biblia nem ítéli el a testet. A test-lélek ellentét egy irodalmi kép a Szentírásban: a bűnös, Istentől elszakadt állapot és – ezzel szemben – az Isten Lelke által megújított állapot metaforája.

Péter címzettjei valóságosan, testileg szenvedtek a hitük miatt; de nem azért tisztultak meg a bűntől, mert testileg szenvedtek, hanem azért, mert részt vettek Krisztus szenvedéseiben, és így Krisztussal voltak közösségben. Jézus szavai valóságosan beteljesedtek az életükben: *„...üldözni fognak titeket”* (Lk 21,12b). Ővele együtt ők is meghaltak – és közben együtt örültek Urukkal, mert tudták, hogy a halál már nem árthat nekik. Ők már korábban meghaltak a bűnnek, és örökké élnek, mert senki nem választhatja el őket Uruktól. Örökké élnek – a feltámadás után testben is!

Ajánlott igeszakasz: Kol 1,24–29

„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” (6. v.)

Az ember természet szerint nem akarja megalázni magát Isten előtt. Egy gyakran hangoztatott érv a kereszténységgel szemben, hogy a gyengék vallása, akik egy tekintélyre hallgatnak ahelyett, hogy a saját lábukra állnának. Isten valóban hatalmas Úr, de nem önkényúr: Ha téged is megragadott Krisztus szeretete, akkor megtapasztalhatod, hogy Isten hatalmas keze jóságos és biztonságos. Jó alatta megalázni magad. Itt elismerheted, hogy erőtlenséges vagy. Ide nem keserűséggel, hanem örömmel jöhetsz. Nagy ígéretet kaptál: minden gondodat Istenre vetheted, mert Neki gondja van rád (7. v.). Ezt azonban csak akkor teheted meg, ha belátod, hogy segítségre szorulsz, és nem ragaszkodsz makacsul a saját erődhöz, érdemeidhez, igazságodhoz. Akár erős vagy, akár gyenge, akár vezető pozícióban vagy, akár beosztottként dolgozol, csak akkor találod meg a helyed az életben, ha megalázod magad Isten előtt. *„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik”* (Mt 23,12).

Ajánlott igeszakasz: Fil 3,12–14

„A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el titeket Krisztusban, miután rövid ideig szenvedtetek, ő maga fog teljessé, erőssé, szilárddá és állhatatossá tenni.” (10. v.)

Ki ne rémülne meg, ha az állatkertben járva meglátna egy ketrecéből kiszabadult oroszlánt? Ugyanilyen szörnyű érzés azt tudatosítani, hogy az ördög is veszélyes oroszlánként jár a világban (8. v.). Akit azonban Isten *„teljessé, erőssé, szilárddá és állhatatossá”* tett, azt nem érik váratlanul a támadások. Sőt, Péter azt írja a kisázsiai hívőknek, hogy akit az Úr felkészít, annak a szenvedése *„rövid ideig”* tart. Talán nem könnyelmű ez a kijelentés? A keresztyének minden korban sokat szenvedtek az üldözések miatt. Péter mégsem könnyelműen szól, hiszen ő maga is megjárta a börtönt a hite miatt, és végig kitartott Jézus mellett.

Amikor 1967-ben Kovács Bálint lekipásztort *„tiltott ifjúsági munka”* vádjával börtönbe zárták, ezzel az imádsággal ment a kihallgatásra: *„Jézus, Te menj előttem!”* – mert Jézus valóban előttünk járt, és elszenvedte helyettünk a bűn zsoldját, megszerezve nekünk az örök életet, melynek fényében a mostani küzdelem pillanatnyinak tűnik. Ő a minden kegyelem Istene!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 12,6–11; 2Kor 4,14–18

20. hét

„Aki felülről jön, az felette van mindenkinek. Aki a földről való, földi az, és földiekről szól. Aki a mennyből jön az felette van mindenkinek.” (Jn 3,31)

Az utóbbi időben a munkahelyen – többek között – ún. szupervíziós alkalmakon kell részt venni „kötelező” jelleggel. Ez röviden a segítő szakmában dolgozó emberek mentális védelmére, szakmai fejlesztésére irányul, különböző pszichológiai technikák alkalmazásával. Elvileg segíti a problémákra való rálátást egy külső szemszögből... Szuper = felül, vízió = látás. Amikor megnéztem ennek a szónak a jelentését, akkor megnyugodtam, hogy nekem miért nem segítség és miért esik nehezemre részt venni ezeken az alkalmakon. A fenti ige ad rá választ. Nekem olyan Megváltóm van, aki felülről, a mennyből jött, felette van mindennek és mindenkinek, és én láthatom Őt, hihetek benne! A legnagyobb problémám meg van oldva: megbocsátattak a bűneim, örök életem van! A földi megoldások csak a földi dolgokról szólnak.....

Tokodiné Baji Timea

„Dicsérjétek az URat! Énekeljétek az ÚRnak új éneket, dicséretet a hívek gyülekezetében!” (1. v.)

Ez a zsoltár egy csodálatos diadalének! Az Ószövetségben íródott, amikor a messiási próféciák még nem teljesedtek be. Isten népe, Izráel „csak” a babiloni fogságból szabadult meg. Ha a földi elnyomás alóli szabaddulásnak, ennyire lehetett örülni, akkor mennyire örülhetünk mi, az Újszövetség népe annak, hogy olyan Megváltó Krisztusunk van, aki legyőzött bűnt, poklot, halált! *„Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön...”* (Lk 15,7a).

Tudunk ennek igazán örülni, sőt ujjongani, vigadni? Ennek a zsoltárnak az üzenete, érzelmi töltete csak annak „jön át”, aki tudja mit tett Isten érte a golgotai kereszten. Csak az tud az ÚRnak új éneket énekelni, akinek új élete van. Olyan hálás vagyok hívő közösségemért, a testvéreimért, a hétfői CE-es bibliaórákért, mert igazán dicsérni az Urat a megtért emberek között, a hívek gyülekezetében lehet. Uram könyörülj rajtam /rajtunk, hogy merjünk örvendezni, vigadni, énekelni, világtani ebben a könyörtelen, örömtelen világban!

Ajánlott igeszakasz: Lk 15,1–10

„...amelyek inkább vitákra vezetnek, mint Isten üdvözítő tervének megismerésére hit által.” (4b. v.)

Tegnap délután két nőtestvéremmel elmentünk pár órára pihenni egy közeli gyógyfürdőbe. Mikor a szaunában voltunk, bejött egy férfi és dicsekedve mondta, hogy nagyon értékes olaja van és megkérdezte, önthet-e az izzó kövekre belőle. Megengedtük, közben elmondta, hogy van ettől értékesebb olaj is, ami mirhás és tudjuk-e kinek vittek ajándékba ilyet. Persze tudtuk. Itt már nem tudtam magamban tartani, hogy drága áron vétettünk meg és nekem a legdrágább a Jézus vére, ami lemossa a bűnt és üdvösséget ad. Majd elmondtuk, hogy református keresztyének vagyunk. A férfi azt mondta, hogy ez nem elég: újjá kell születnünk! Ezzel egyet is értettünk, de amikor az újjászületés jelét egyedül a nyelveken szóláshoz kötötte, nem bonyolódunk vitába vele... Az Úr óvta Timóteust és óv minket is Pál apostolon keresztül a tévtanítóktól! Ne vitázzunk azokkal, akiknek nem elég a Jézus Krisztusba vetett hitünk. Olyan jó tudni, hogy: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Ef 2,8–9).*

„De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak.” (16. v.)

Tényleg milyen türelmes is az Úr mind a vallásos, mind az istentelen emberekhez! Valóban azért vár még, hogy az ember ne a vesztébe fusson, hanem a mennybe jusson! Krisztus nélkül minden ember – akár vallásos, akár hitetlen –, abban tud csak „versenyezni”, hogy ki a jobb a másiknál, ki tud több érdemet felírni a maga számlájára az előre- (mennybe) jutáshoz.

Pál apostol az egyik legnagyobb versenypályán fut, ahol Krisztus az út, Krisztus a cél! Mégis mit mond magáról, hogy miben az első? Bibliatudásban, vallásos neveltetésben, vagy származásban? Nem. Megvallja, azért jött Jézus, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első ő maga! Pál apostolt Jézus Krisztus megerősítette és személyesen hívta el az evangélium szolgálatára.

Bármennyi bünt követtél is el az életben és bármilyen „messziről” jössz is, tudd és hirdesd: Hiszek Jézus Krisztusban, aki minden bűnömért eleget tett a golgotai kereszten, ezért örökségem van a mennyben! Így tudsz irgalmas lenni másokhoz és türelmesen hívogatni mindenkit Jézushoz!

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (5. v.)

A „közbenjár” ige jelentése: 1. Párbeszédet segít; vitázó, harcoló felek kibékítésén dolgozik; ...a megegyezés folyamatát gyorsítja. 2. Befolyásával segít; közvetlenül nem érintett személyként közreműködik; pártfogást nyújt másnak.

Munkám során egyik ügyköröm: az elvált szülő(k) kapcsolattartási kérelmének elbírálása, annak szabályozása. Ennek első mozzanata az, hogy kísérletet kell tennem a két fél közötti egyezségkötésre. Ez a „nemszeretem” feladatok közé tartozik, mivel az egyezségkötés legtöbbször csak kísérlet marad, olyan nagy szakadék tátong a két szülő között. Szinte kibékíthetetlen ellentét, harag, gyűlölet alakul ki közöttük, ami azután „szerelmük gyümölcsén” csapódik le.

Isten ígéje arról szól, hogy ilyen kibékíthetetlen, emberileg áthidalhatatlan szakadék tátong Isten és ember között az első bűneset óta. Isten üdvözítő terve az, hogy teremtménye – az ember – megbékéljen vele, a Teremtővel. A békéltető, a pártfogó Jézus, aki a Krisztus. Nincs más! Milyen nagyszerű az, hogy minket is megbízott a békéltetés szolgálatával! Imádkozunk, esedezünk, könyörögünk embertársainkért!

„Ugyanígy az asszonyok is, tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal, gyöngyökkel, vagy drága ruhával...” (9a. v.)

Ebben az ígérésben az istentiszteleten résztvevők magatartási szabályairól olvashatunk. Érdekes, hogy egy igevers szól a férfiak és hét igevers s nők magaviseletéről. Hogy is van ez? A férfiaknak általában nincs gondjuk a külsőségekkel. Nem kísérti őket az arany, a gyöngyök, drága ruhák, szépítőszeretek megszámlálhatatlan sokasága, legalábbis a gyülekezetekben. Az már más kérdés, hogy Isten rendjén kívül ez ma már kezd összemosódni. A XXI. században már beszélnek „metroszexuális” férfiakról, akik többnyire egyedülállóak, sokat költenek kozmetikumokra, fodrászra, divatra, sokat törődnek a külsejükkel. Ezek – mint mondtam – külsőségek, látványos dolgok, ezért a templomba járó asszonyok könnyebben megítélhetőek illendőség dolgában. De mi van a férfiakkal? Azt már nehezebb megítélni, hogy büntől tisztán, harag és kételkedés nélkül imádkoznak-e.

Tehát ne a látható dolgokra nézzünk, és ne ítélges-sük egymást! A kívülről jövő ember még nem tudja, hogyan kell „viselkedni” a gyülekezetben, de fontos, hogy megérezze szeretetünket, békességünket, istenfélel-münket.

„Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet lá essék.” (6. v.)

Az újonnan megtért ember lelki értelemben újszülött, és mint egy csecsemő hamisítatlan tejre (tisztá igei tanítás), ölelésre, szeretetre és szinte mindenben gondoskodásra szorul. A gyülekezet, a lelki közösség segítsége és a bibliai tanítások ismerete nélkül nem tud fejlődni, növekedni. Az alap: a Jézus Krisztusba vetett hit és annak tisztán tartása. Ahogy tanul hitben járni, többször elesik. Lépésről-lépésre tanul, tapasztal, elhagyja a világi szokásokat, bűneit, követi Krisztust és egyre bölcsebbé válik.

Nem szerencsés vezetőnek, tanítónak választani a gyülekezetben, mert maga is vezetésre és tanításra szorul, így tudatlanságból az ördög eszközévé válhat, mivel még nem ismeri annak csapdáit. Így szégyent hozhat a gyülekezetre.

Mit tehet a megtért ember? Bizonyságot tehet arról, hogyan ismerte meg Jézust és hogyan változott meg az élete. Tanuljon, olvassa a Szentírást és kérje a Szentlélek vezetését! Ne feledjük: Csak addig tudunk mást a hitben elvezetni, amennyire magunk is eljutottunk! Legyünk bátrak ebben!

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 2,1–5

„Ha pedig késnék, ezekből tudd meg, hogyan kell forgolódnod az Isten házában...” (15a. v.)

Tegnap arról olvastunk, hogy a gyülekezet elöljárója, vezetője ne legyen frissen megtért ember. Ma arról szeretnék bizonyosságot tenni, hogy van ennél rosszabb is, amikor nem megtért ember „szolgál” a gyülekezetben. Olyan ember, aki nem ismeri „a kegyesség titkát”, nincs kapcsolata Jézus Krisztussal. Sajnos ez a népegyházban nagyon is valóságos.

A gyülekezet az élő Isten egyháza és csak „élő kövek”, megtért emberek tudják építeni az Isten országát, királyságát. A többiek csak maguk körül forognak, önmaguknak és az embereknek, maximum a lelkésznek akarnak tetszeni, megfelelni. Vak vezet, világtalant, így mindketten csak a (sír) gödörig juthatnak. Most magamról is beszélek. Még nem volt élő hitem, de jöttem-mentem, tettem-vettem a gyülekezetben. Ez arra elég volt, hogy presbiternek válasszanak, de arra nem, hogy megmeneküljek a kárhozattól.

Jézus Krisztus él! Legyőzte az ördögöt a golgotai kereszten! Elvégeztetett! Megváltott minket! Megváltott engem is! A legnagyobb titoknak a tudója lettem: hihetek és nem hitetek!

21. hét

„Sion fiai, vigadjatok és örüljetek, mert Istenetek, az ÚR megadta nektek a szükséges esőt, záport hullat rátok ősszel és tavasszal, mint régen.” (Jóel 2,23)

A nevem Tokodi Konrád, a városom az „acélváros”, a páratlan szépségű Miskolc. A Budapesti Református Teológián harmadik évemet hallgatom lelkész szakon. Krisztusnak 8 éve ajánlottam fel az életemet kegyelméből. A miskolci Tetemvári Református Gyülekezet (Deszkatemplom) tagja vagyok. A területek, melyek iránt a teológián érdeklődöm: a homiletika és a lelkigondozás. E „jóeli” ígét bátorításként hozom: Isten keresése sohasem eredménytelen, mert Ő népét megáldja, megadja mindazt, amire szüksége van.

Áldott elmélyülést kívánok Isten életadó igéjében minden kedves olvasó testvéremnek!

Tokodi Konrád

„Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el!” (14. v.)

A valaha élt összes ember gyűjtőneve, aki Krisztusban él, élt, vagy élni fog: a szentek közössége. Ez az új Izráel. A mai zsoltárunk egy diadalének, amely Isten kegyelméből a mi diadalénekünk is. Ez kell, hogy jellemezze keresztyénségünket. Felhív Isten magasztalására, aztán ecseteli Isten hűségét és kiválasztását, majd megnevezi az ellenséget. Elmondja azt is, hogy Isten velünk van, s ezáltal minden erőforrásunk és örömforrásunk biztosított. Mégsem azzal folytatódik, hogy szétzúzzuk az ellenséget, hiszen a csata még folyik. Akkor, hogy lehet közben mégis diadalt énekelni? Úgy, hogy a győzelem ígérete Isten velünk lévő jelenléte. Ezzel az ígérettel menjünk neki a hetünknek: Lehet, hogy nehéz küzdelem az életünk több területe is, de Isten jelenléte a győzelmünk ígérete és biztositéka mindennek felett!

Ezen a héten azt fogjuk megnézni Dávid és Absolon polgárháborúján végighaladva, hogy egy Krisztust követő ember milyen kihívásokkal néz szembe, és milyen hűséggel tartozik Istennek és embertársainak.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 42.

„Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! (12. v.)

Sokszor érezhetjük úgy magunkat, mint Dávid. Simei jogtalanul az összes fájdalmát és keserűségét Dávidon vezette le. Dávidon, aki megkönyörült kétszer is Saulnak, és aki Saul egyetlen megmaradt fiával (Mefibósettel) könyörületes volt, a palotájába engedte, és gondoskodott róla, holott akkor az volt a normális, hogy az előző király családját kiirtják. (Erre láthatunk példákat a Bibliában is.) Mi lenne a „normális” ebben a helyzetben? Az, amit Abisaj mond: Kardélre hányni az Isten felkentjét jogtalanul ócsárló embert.

Dávid azonban Krisztusra emlékeztető szelídséggel tűr. Ez az Isten szerint való férfi jelleme. Dávid nagyon is tudja milyen az, amikor kifakad az emberből a fájdalom. Írt is pár zsoltárt, amikor ő volt ilyen helyzetben. Bölcsen mégis inkább azt keresi, mit akar ezáltal neki Isten tanítani. A megértés és a könyörület egy nekünk fájdalmat okozó ember felé nemcsak krisztusi örökségünk, hanem megnyithatja a szemünket Isten akaratára. Gyakoroljunk mi is megértést és könyörületet Jézus nevében!

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,7

„Abban az időben olyannak tartották Ahitófel tanácsát, amit adott, mintha Isten szavát kérdezték volna meg. Ilyennek tartotta Ahitófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is.” (23. v.)

Ahitófelt egy olyan tanácsosként ismerjük meg a Bibliából, aki a hűtlenség mintapéldája. Amelyik rendszer épp hatalmon van, annak a szolgája. Mégis úgy tűnik, valamihez nagyon ért, ha Isten szavával egyenértékűnek tekintik a tanácsát. Ezt – hacsak nem Isten szavát tolmácsolja valaki, mint a próféták –, csak egy módon lehet elérni: Ha a kevélység nyelvét használja valaki. Egy bűn sem olyan elemi, egy tanács sem olyan édes, mint a kevélység tanácsa. Nagyon szívesen hallgat rá az ember, és nagyon mélyen megrontja. Akkoriban valakinek a felesége(i)t magáévá tenni, a másik ember porba tiprását jelentette. A csábító tanácsra pedig készséggel hallgat Absolon. Ez a történet számunkra is beszédes: Az, ahogy Dávid is hallgatott a kevélységgel édeskedőre, úgy ránk is veszélyes. Ahogy Dávidot elárulta a kevélység tanácsa, úgy minket is elárul. Még magát a tanácsolót is: mivel nem hallgattak a tanácsára (lásd holnapi szakasz), öngyilkos lett. Figyeljünk ma arra, hol van kevélység az életünkben, és irtsuk ki azt!

„Húsaj pedig elmondta Cádók és Ebjátár papoknak: Ilyen tanácsot adott Ahitófel Absolonnak és Izráel véneinek, én viszont ezt meg ezt tanácsoltam.” (15. v.)

Húsajt Ahitófelrel szemben az ige a hűség mintapéldájaként ábrázolja. Hiszen nagy hűség kell a kettős ügynöki léthez. Ezzel azt vállalja az ember, hogy mindenki meggyűlöli és árulónak tartja csak azért, mert ezzel olyan életet ment meg, akiket igazán szeret. Ceausescu diktatúrájában, amikor üldözték és börtönbe, vagy kivégzők elé vetették a nyíltan hitvalló keresztyéneket, megalakult a protestáns román földalatti egyház. Ennek a vezetője Richard Wurmbrand zsidó származású román lelkipásztor volt. Őt elfogta a rendőrség, és többször is szörnyűséges börtönökbe dobta. A külvilágnak semmi információt nem adtak ki róla. Ő írta egy könyvében, hogy valószínűleg sosem jutott volna ki onnan, és sosem tudta volna meg a családja és az egyház, hogy ő él, ha nincs egy hívő orvos, aki vállalta, hogy beépül a titkosrendőrségbe, csak hogy felkutassa őt. Fel tudjuk vajon becsülni, mekkora áldozat volt ez? Lehet, hogy egyszer mindent fel kell áldoznunk a hűségért és a szeretetért. Készítsük magunkat erre!

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,9–13

„De az az ember így felelt Jóábnak: Ha ezer ezüst ütné is a markomat, akkor sem emelnék kezet a király fiára. Hiszen fülünk hallatára parancsolta meg a király neked, Abisajnak meg Ittajnak, hogy vigyázzatok arra a fiúra, Absolonra!”
(12. v.)

Absolon azt kapta, amit megérdemelt. Hiszen nincs annál nagyobb bűn, amit ő követett el apja, Isten felkenteje, Dávid ellen. Jóáb tulajdonképpen hőstettet hajtott végre, amikor megérdemelt sorsára juttatta Absolont. Legalábbis ez tűnik logikusnak. Azonban nemhogy hőstett nem volt, Jóáb egyik legnagyobb bűne lett ez. Találkozunk egy névtelen emberrel, aki megmutatja nekünk, mennyit ér a könyörület, és mit jelent a hűség. Pénzjutalom, hírnév, dicsőség... egy könnyű hőstettért cserébe (Absolon védekezésképtelen volt). Igen csábító, ráadásul Jóáb parancsának ellentmondani nem egy életbiztosítás. Ez a névtelen ember mégis tudta, hogy semmilyen pénz vagy dicsőség nem ér annyit, mint a királyhoz (Krisztus szimbóluma) való hűség. Előtte semmi sem marad rejtve. Jóáb hiába tüntette el a holttestet, Salamon – nemcsak ezért –, mégis kivégzi később őt. Az emberekhez való könyörület sokszor nem tűnik igazságosnak, de a könyörület gyakorlása mégis hűséget jelent Isten felé. És ez mindennél többet ér.

„Hiszen azokat szereted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek. Ma kimutattad, hogy neked nem számítanak vezéreid és szolgálid! Bizony most tudtam meg, hogy jobban szeretnéd, ha mindnyájan meghaltunk volna is ma, csak Absolon élne.” (7. v.)

Bár Jóábnak volt a legkevesebb joga ezt mondania Dávidnak (hiszen ő ölte meg Absolont) és bár érzelmi zsarolásnak tűnik, Jóábnak itt mégis igaza van. Persze érthető az a hatalmas fájdalom és kudarc, amit Dávid érzett Absolon halála miatt. Egyáltalán nem volt könnyű helyzetben Dávid, nagy fájdalmában azonban megfeledezett azokról, akik szerették, és életüket kockáztatva harcoltak az életéért.

Velünk is megtörténhet, hogy valamihez annyira ragaszkodunk, vagy valami annyira fáj nekünk, hogy megfeledezünk azokról, akiknek hálásak lehetünk, vagy akik felé felelősséggel tartozunk. Mint amikor Péter levette a szemét Jézusról, és a hullámokra koncentrált, úgy mi is sokszor levesszük a szemünket szereteteinkről, és a magunk fájdalmára tekintünk. Fájdalmainkat meg kell élni, és Isten elé kell tárni. A könnyek gyógyítanak, és csodálatos az, amikor Isten megvigasztal minket! Az ige mégis arra figyelmeztet, hogy ne süllyedjünk bele teljesen fájdalmunkba, gyászunkba!

Ajánlott igeszakasz: Mt 14,23–33

„A király ezt mondta: Velem jöhet Kimhám, és én úgy bánok vele, ahogyan szeretnéd. Mindent megteszek a kedvedért, amit csak kívánsz tőlem.” (39. v.)

Ez a fejezet egy igazi „happy end”. Egy nagy dráma befejező része, ahol volt értékvesztés (Absolon) voltak hősök, és gonoszok, végveszély, és tanulság. Ez pedig a tökéletes lezárás: Dávid mindenkin megkönyörül, újra király lesz, a szálakat elvarrják. Engem viszont Barzillaj története fogott meg leginkább. Egy idős ember, aki ott segítette a királyt, ahol tudta. Akkoriban nyolcvan esztendő megélni hallatlan nagy ritkaság volt. Becsületes alattvaló, aki idős kora ellenére minden erejéből hűségét bizonyította. Bár ő nem ment el Dáviddal Jeruzsálembe, a fia királyi kegyben részesült.

Igenis, kihat a környezetünkre az, ha engedelmeskedünk Istennek. Bár a mi „jócselekedeteink” senkit sem üdvözíthetnek (minket sem), az ige igaz: „Irgalmasan bánok ezerízig azokkal, akik szeretnem engem és megtartják parancsolataimat.” (2Móz 20,6) Szeressük Istent teljes erőnkből, legyünk hűségesek hozzá a végsőig! Könyörüljünk, akin csak tudunk! Ez Krisztus öröksége, és mindez hatással és áldással lesz a körülötünk lévőkre is!

22. hét

„...reménykedjenek... Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a megélhetésünkhöz.” (1Tim 6,17b)

Nem unalmas dolog az Istennel járás, de nem is veszélytelen. Ismeretlen ösvényeken vezet az én Uram, vagy néha visz, mint most is. Férjem enyhe agyvérzést kapott. Kórház, gyógyszerek, kezelések, kiadás, még több kiadás... Tőlem kérdezik, hogy vagyok? Hogy bírod? Honnan van az erőd? A válaszom ennyi: „Rácsatlakoztam még jobban az én Forrásomra.” Magamban, magamtól nincs erőforrásom, de van Ő nekem, az én tökéletes Tervezőm és Szervezőm! S Ő nem csak hitemet erősíti, nem csupán férjemet gyógyítja, más forrásokat is felszabadít javunkra, a keletkezett költségek fedezetére. Csak ámulok, micsoda precizitás, bölcsesség, szándék van mögötte. Milyen finoman nyúlt a férjem agyához: nem bénult le, nem halt meg, csak akkora az elzáródás, hogy elzsibbadjon. Nem, nem véletlen! Mint az sem, hogy ajándékba kaptunk minden mást is: vérnyomás- és vércukorkormérőt, valamint egy drága gépet, mellyel át tudom kellően masszírozni a beteg oldalát. Isten ma is ugyanúgy mindent megad gyermekeinek a megélhetésükre!

Tima Lászlóné lp.

„Inkább lecsöndesítettem és megnyugtattam lelkemet, mint az anyjától elválasztott gyermeket...” (2a. v.)

Amikor fölfuvalkodik a szívünk, öntelten és gőgösen kezdünk el viselkedni. Elbizakodott szívünk magával ragadja szemünket, mert tekintetünkkel magunkat felemeljük, másokat pedig lenézünk. Ennek a negatív viselkedésnek kiteljesedése megindítja lábunkat olyan cselekedetek végrehajtására, amelyek meghaladják előbbutóbb erőnket, és bukásunkat okozzák. Ki ne vágyott volna közülünk, legalább egyszer, csodás és nagy dolgokra? „A másiknak lehet, nekem nem? Miért pont ő?” – tesszük fel a kérdést. Sokszor használjuk magatartásunkra a bepörögtem, felrobbantam, indulatba jöttem, bedurrantam kifejezéseket. Mindezekből csupán a csend és a nyugalom hiányzik! Csitítottál már feldúlt lelkű gyermeket? Magunknak is azt kell mondanunk: „Jól van, lelkem, Atyád tudja! Ő segít! Bízz Benne!”. Az anyjától elválasztott gyermek fél. Mi is félünk sok mindentől. Istentől nem vagyunk elválasztva, mehetünk Hozzá bármikor. Hangos és nyugtalan lelkedet „inkább” öntsd ki Előtte, járulj Hozzá! Tedd meg most!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 46,11; Zsolt 62,6–9

„De te, Isten embere, kerüld ezeket, viszont törekedj... harcold meg... ragadd meg... tartsd meg...” (11a.; 12a.c.; 14a. v.)

Ami után az ember sóvárog, mert szereti azt, néha eltévelyedésre viszi, majd gyötrelmet okoz magának. Ezért Pál felszólítása: kerüld ezeket! De kinek mondja? Az Isten emberének! Ízlelgessük csak egy kicsit ezt a kifejezést: Isten embere! Nem ember embere, nem egy bálványisten embere, hanem az Isten embere. Mikor Jézus ellátogatott a Bethesda tavához, ott beszédbe elegyedett egy beteggel, aki panaszát így fejezte ki: „*Nincs emberem!*” (Jn 5,7). Az ember szó ilyen értelemben, azt a valakit jelöli, aki rendelkezésére áll a másiknak, őt teljes szívből, önzetlenül szolgálja. Isten emberének lenni, azt jelenti, hogy magamat teljesen odaszánom az Úr szolgálatára. Önként odaadom magamat Neki, hadd használjon! Pál komoly erőfeszítésekről beszél: törekedni, harcolni, megragadni és megtartani valamit. Isten emberét ezek jellemzik.

Vajon, mi azok vagyunk? Milyen erőbedobással szolgáljuk Urunk akaratát? Jó, hogy ebben is lehet újat kezdeni!

Ajánlott igeszakasz: Róm 12,1–2; Ézs 40,29–31

„Timóteus, őrizd meg, ami rád van bízva...” (20a.v.)

Mi volt rábízva Timóteusra? Amikor elismerőleg szóltak felőle a lisztrai testvérek Pálnak, és ő elindult a misszió mezejére, sejtette-e, milyen kemény feladat vár rá? Hosszú, veszélyes kilométerek és ellenséges emberek, végül, a hagyományok szerint mártírhálál. Már ott, Lisztrában rábízott a kincs, mikor hallott először Jézusról. Isten emberévé lett, akinek Megváltójáról kellett bizonyítást tennie mindenhol. És ezt hogyan? Őrizni az evangélium tisztaságát, úgy adni tovább, ahogy hallotta Páltól, és amint olvasta az Írásokban. Elfordulni hazug és üres tanításoktól.

Isten mai embereinek is így kell átvenni a megbízatást. Ha ránk talált az Úr Jézus és betöltötte szívünket, megragadta akaratomkat, tőle felhatalmazva mondjuk mindenütt a jóhírt! Őrizzük meg a ránk bízott üzenet, ragaszkodva a Szentíráshoz! Legyünk hiteles követek, mint Timóteus! Ez a legmegtisztelőbb feladat a világon!

Ajánlott igeszakasz: Ezsd 8,15–34

„Timóteusnak, szeretett gyermekemnek... Hálát adok Istennek, ... amint szüntelen megemlékezem rólad imádságaimban éjjel és nappal.” (2–3. v.)

Jézus belevéste a tanítványok szívébe az egymás iránti szeretet fontosságát. Azt mondta nekik, erről fogják megtudni mások, hogy ki az Ő tanítványa, hiszen Jézus is szerette az övéit mindhalálig! Pál és Timóteus kapcsolata példaértékű! Miért is? A megszólításban szeretett gyermekemnek nevezi. Nem sok pénzt, sikeres jövőt, jó egészséget kívánt neki, hanem örökérvényű áldásokat. Imádkozik érte rendszeresen. Látja benne a jót, melyekért hálát is ad. Ismeri könnyeinek okát. Gondol rá, vágyik a legközelebbi találkozásra, tudja, milyen örömet hoz ez mindkettőjüknek. Ismeri családi körülményeit. Felismerte benne az őszinte hitet és az Isten kegyelmének ajándékait is. Azon van, hogy Timóteus lelki növekedése, érettsége még inkább hasznára legyen környezetének. Bízgatja, tanácsolja őt.

Vannak szeretett lelki barátaink, gyermekeink, akiknek az életét ilyen felelősséggel hordozzuk? Van testvérünk, akivel örömben lehetünk együtt? Isten végtelen nagy ajándékai az ilyen kapcsolatok, legyünk hálásak érte! Törekedjünk rá!

Ajánlott igeszakasz: Jn 13,34–35

„Az Úr legyen irgalmas Onéziforosz házanépéhez, mert gyakorta megvidámított engem, és nem szégyellte bilincsemet.” (16. v.)

Ki volt Onéziforosz? Nevével, ami azt jelenti hasznohozó, csak itt a Timóteusnak írt második levélben találkozunk. Egy kis-ázsiai tanítvány volt, aki az efézusi gyülekezetben nagy szolgálatot tett. Nem csupán nevében hordozta, hogy hasznohozó, de a gyakorlati élete is bizonyította, Pál és Timóteus pedig igazolta ezt. Ó, bárcsak mindannyian hozzá hasonlók lennénk! Ahová megyünk, akik között forgolódunk, azoknak hasznára lennénk!

Azt is olvassuk róla, hogy másokkal ellentétben nem fordult el a Rómában fogoly Páltól, kereste és megtalálta őt. Sőt megvidámította, nem egyszer, hanem „gyakorta”. Kevesen vannak, akik hűséggel kitartanak egy testvér mellett, ha az bajba kerül. Az érdeklődés alább hagy, a látogatások, megkeresések ritkulnak, vagy teljesen elmaradnak.

Legyen példa számunkra Onéziforosz, mert kitartó volt! Vidámítsunk másokat mi is! Ki van a környezetünkben olyan, aki hosszú ideje küzd magára maradvá? Keressük fel, mert mi fogunk felüdülni általa!

„Fiam, te azért erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben, és amiket tőlem hallottál sok tanú jelenlétében, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.” (1–2. v.)

Amikor ez a levél keletkezett, Pál apostol valószínűleg utolsó, római fogságát tölti a halálraítéltek között. Aki tudja, hogy közeledik az elmenetelének ideje, bölcsen rendelkezik dolgai felől. Az Úr Jézus mennybemenetele előtt megbízta tanítványait a tanítvánnyátétel fontos feladatával. Pál is követi ebben. Pálnak még megjelent Jézus, de Timóteus már csak az apostolon keresztül értesült és hallott mindenről. Hozzánk is másokon keresztül érkezett a jó hír. Hűséges lelkészek, nagyszülők, szülők, barátok, szomszédok, vagy ismeretlenek szolgálatán keresztül. Timóteus kettős utasításnak kellett, hogy engedelmeskedjen: maga is erősödjön meg a kegyelemben és a hallottakat hűséges emberekre bízza rá.

Egyiket sem szabad elhanyagolnunk nekünk sem. Mindkét felszólításnak eleget kell tennünk! Ne feledjük: *„...a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.”* (Róm 8,19) Ne várjanak hiába! Szükség van a kegyelemben megerősödött, hű keresztyénekre!

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,19

„...hátha ad nekik Isten megtérést az igazság megismerésére, hogy felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akarátát teljesítsék.” (25b–26. v.)

Ellenszegülőkről mondja ezt Pál. Öt jellemzőt sorol fel, milyen magatartást tanúsítson az Úr szolgálja. Nem kell veszekedni, ezzel kezdi. Lehetne, mert nagyon értetlen némelyik, de nem kell! Hiszen Isten az, aki megadhatja neki a felismerést, a felocsúdást. Ez a „nem kell” hozzáállás felszabadító, nem rajtam van a teher, a felelősség, hanem az én Uramon. Majd folytatja az apostol: ...legyen barátságos mindenkivel! Mennyire hiányzik ez a fajta mentalitás a legtöbb keresztyénből: Senkihez nem szólok, nem mosolygok, terhemre vannak a többiek... Jézus követője ne viselkedjen így! Legyen Pál szerint a tanításban járatos! Nem kell teológiát végezni senkinek sem, hogy ismerje a Szentírást és elmondja az evangéliumot a körülötte élő embertársainak, akikkel csak találkozik. Isten kegyelméből és a Lélek által a legegyszerűbb ember is adhat a másoknak a felismert igazságból, lehet jártassá bárki. Türelmes legyen, ne adja fel, ha nem lát azonnali változást! Ezért szelíden nevel, nem csupán szavával, hanem törekszik az életén keresztül is jó hatással lenni környezetére. „*Hátha...*”

23. hét

*„Mert az Úr szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.”
(2Krón 16,9)*

Hollósi István vagyok, feleségemmel, Enikővel, és kislányunkkal Alma Kamillával Mérken élünk. A Mérki és Tiborszállási Gyülekezetek lelkipásztoraként szolgálók a településeken.

Már gyermekként megragadott az Úr, 8 éves voltam, amikor az édesapám meghalt, ami lekileg összetört. Isten azonban felemelt, és földi apa helyett mennyei Atyát kaptam. Hálából Istennek szenteltem az életemet és lelkipásztor lettem. A fenti ige nap, mint nap megerősít, és érzem, hogy Isten valóban megmutatja mindenekfelett való erejét az Őt félőknek. Jó abban a tudatban élni, hogy Istenre mindig számíthatunk. Az Ő kegyelméből családos ember lehetek és az Ő szolgája. Legyen áldott ezért a Neve!

Hollósi István lp.

„Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.” (5–6. v.)

Sokan vannak, akiknek nem adatott meg a földi értelemben vett szép, boldog család. Számosan élnek csonka családban, apa vagy anya nélkül, árván, megvetten, a jót nélkülözve. A földi élet nem arról szól, hogy mindig minden felhőtlen. Jézus maga mondta, hogy e világon sok nyomorúságunk lesz, de azt is hozzátette, hogy bízunk, mert ő legyőzte a világot. A mennyei Atya Jézus érdeméért a fiaivá, a gyermekeivé fogadott minket. Kell-e ennél nagyobb ajándék, nagyobb áldás? Ha Krisztus hívására igent mondunk, akkor Isten gyermekeivé lehetünk. És ez felülmúl minden földi jót. Lehet, hogy már nincs földi atyánk, vagy anyánk, de van mennyei Atyánk, aki soha meg nem szűnik létezni, Aki soha el nem hagy minket. Ne a földi körülményeinket nézzük, ne családi hátterünket, hanem arra tekintsünk, hogy Isten igent mondott ránk. Mindezért pedig minden okunk megvan az Úrban való öröme, arra, hogy Őt mindenkor dicsőítsük és magasztaljuk. Tudva azt, hogy sosem vagyunk egyedül, mert Krisztus Urunk a Szentlélek által mindenütt és mindenkor velünk van.

„Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!” (6. v.)

Milyen gyakran dicséred az Urat? Szoktál Neki hálát adni? Áldod Őt mindazért a jóért, amivel megajándékozott? Sajnos gyakran esünk abba a kísértésbe, hogy csak kesergünk Istennek. Számon kérjük Őt bizonyos dolgokért. Hibáztatjuk egy - egy próbatételért, vagy egy zárt ajtóért. Ha valami olyan történik, ami nem kedvünk szerint való, akkor azt felelmegetjük az Úrnak. A jót, az áldásokat pedig oly sokszor figyelmen kívül hagyjuk. Isten dicsőítése – bizony – sokszor elmarad, pedig számtalan dolog van az életünkben, ami okot kellene, hogy adjon erre.

Mindenért hálával tartozunk Neki. Már azért is áldanunk kellene, hogy egyáltalán új napot adott. Keresztén kötelességünk Isten dicsérete. Vizsgáljuk hát meg életünket, és lássuk meg, hogy mennyi mindenért áldhatjuk az Urat! Adjunk Neki hálát mindazért a jóért, amit velünk cselekedett! Dicsőítsük Őt, mert Jézus Krisztus által mi is fiai vagyunk, és országának örökösei.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 100,1–5

„De nem jutnak messzire, mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenki előtt, mint ahogy amazoké is az lett.” (9. v.)

Pál apostol az utolsó idők ámítóiról ír Timótesnak. Arról, hogy milyen gonosztevőkkel és gonoszságokkal lesz tele a világ. Gyakran sóhajtozunk e világ romlottsága miatt. Azon, hogy a bűn mennyire elhatalmasodott. Sokszor úgy tűnik, mintha a gonosz érvényesülne, hiszen az erősebb elnyomja a gyengét. A hatalmas kizsákmányolja a kiszolgáltatottakat, és azt érezzük, hogy nincs igazság. Azonban nem lesz ez így örökké. Minden gyarlóság, minden gonoszság egy napon le fog lepleződni. Mindenki számára eljön majd pillanat, amikor Isten elé kell, hogy álljon, és ott számot kell adnia minden cselekedetéről. Ott fény derül mindenre, ott már nem lesznek „kiskapuk”, és mit sem fog érni a földi hatalom, vagy protekció.

Amíg ez beteljesül, addig vigyázzunk, hogy mi magunk is kísértésbe ne essünk, és azt se engedjük a gonosznak, hogy e világ csalárdságaival elcsábítson, vagy eltántorítson bennünket! Ne e világ mulandóságaira tekintsünk, hanem a mi Kősziklánkra, Jézus Krisztusra!

Ajánlott igeszakasz: Jel 22,6–21

„*De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kitől tanultad*” (14. v.)

“*Maradj meg abban, amit tanultál*” – inti Timóteust az apostol. Sajnos sokan vannak, akik elhagyják a hitet, és ezzel eltávolodnak Krisztustól és az ő egyházától. A hívő embert érik próbák, melyek arra rendeltettek, hogy megpróbálják hitünket, és ezzel erősebbé, kiforrottabbá tegyék azt. Vannak, akik az ilyen próbák közepette megfutamodnak, és feladják Krisztusba vetett hitüket. Azonban ez a lehető legrosszabb, amit tehet valaki. Mert azzal, hogy megtagadja hitét, és hátat fordít Megváltójának, semmi sem lesz jobb. A problémák ugyanúgy megmaradnak, de az egyetlen kapaszkodót, a Jézus Krisztusba vetett hitet, a biztos támaszt és segítséget, Jézust eldobják maguktól. Nem szabad, hogy megfutamodjunk, hisz Jézus sem futamodott meg, és véghezvitte azt, amiért jött: a mi megváltásunkat.

Kedves Olvasó, ha most úgy érzed, hogy próbatételen mész keresztül, akkor jussanak eszedbe az Úr Jézus szavai: „*Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.*”

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,18–27

„...hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő...” (2a. v.)

Mikor beszéltél utoljára a Jézusba vetett hitedről? Ha találkozol rokonokkal, ismerősökkel, barátokkal, akkor el szoktad-e mondani nekik, hogy Jézus mennyire szeret téged, és ezt az egész világot?

Hogy mennyire fontos az evangéliumot hirdetni, azt jól illusztrálják a következő sorok: Ha majd ott leszel a mennyben és körül nézel, egyszer csak azt látod, hogy nincs ott a szomszédod. Nincs ott a barátod. Nincs ott az, aki közel állt hozzád. Akkor megkérded Istent, hogy hol vannak? Ő pedig visszakérdez: Hívtad őket? Adtál nekik meghívót, mondtad nekik, hogy jöjjenek Énhozzám?

Keresztyén kötelességünk, hogy hitünkről és Megváltónkról vallást tegyünk. Nem hallgathatunk, hanem szólnunk kell, elő kell állnunk az igével, és bizonyosságot kell tennünk a mi Urunkról. Lesz, aki örömmel fogadja és szívesen hallgatja bizonyoságtételünket. Lesz, aki közömbösen, esetleg elutasítóan reagál, de ez ne tántorítson el minket. Mi csak szójuk az igét bátran, tudva azt, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban!

Ajánlott igeszakasz: Lk 12,1–12

„De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt...” (17a. v.)

Bizony nagyon könnyen magunkra maradhatunk. Ismerőseink, barátaink, olykor még a saját házunk népe is kihátrálhat mögülünk. Az evilági kapcsolatok nagyon gyakran ingatagok. Ebben a világban sokszor csak addig kellünk a másik embernek, amíg haszna van belőlünk. Miután már nem vagyunk hasznára, hátat fordít nekünk. Sajnálatos tények ezek, de mindnyájan tudjuk, hogy jelen vannak e világban. Örvendetes azonban, hogy Isten sosem hagy el minket. Mi szoktuk Őt elhagyni, és hátat fordítani Neki, amikor bűneinknek élünk és nem Neki, de Ő nem hátrál ki mellőlünk. Neki nem csak akkor kellünk, amikor fent vagyunk, hanem Ő akkor is feltétel nélkül szeret minket, amikor épp mélyponton van az életünk. Csodálatos, ahogyan Jézus lehajolt hozzánk, és magához ölelt bennünket.

Áldjuk ezért az Urat, míg csak élünk! Őrá tekint-sünk szüntelen, mert Ő sosem hagy cserben minket! Csak bízzunk Benne, bízzuk Rá az életünket bátran, és higgyük el, hogy Ő nem fog nekünk csalódást okozni! Adjuk hát át az életünket a mi Megváltónknak, tudva azt, hogy az Ő szeretetétől nem szakíthat el senki és semmi!

Ajánlott igeszakasz: Jer 17,5–8; Róm 8,31–39

„A püspök ugyanis, mint Isten sáfára legyen feddhetetlen...”
(7a. v.)

Pál a gyülekezetek püspökeire, a gyülekezetek vezetőire nézve követeli meg a tisztességes életet. Azonban mindaz, amit az igeszakaszban a püspökökre vonatkozóan elvárásként leír, az vonatkozik minden Krisztushoz tartozó, hívő emberre. A hitetlen világ bizony nagyítóval figyel minket, hívőket. Lesik, hogy mikor vétkezünk, mikor botlunk meg, hogy ezáltal is káromolni tudják Megváltónk nevét. Bizony, ha mi vétekbe esünk, akkor azzal gyalázatot hozunk az Úr Jézusra, és megbotránkoztatunk másokat. Mert a világ fiai rögtön azt fogják mondani, hogy „Tessék, ezek se különbek”.

Ne engedjük a kísértőnek, ne hagyjuk, hogy az ösellenség bármivel is rászedjen minket, szégyent hozva dicsőséges Urunkra. Ne e világ legyen a mi mércénk, hanem a Szentírás. Élünk Isten igéjével, imádkozunk szüntelen, kérve Őt, hogy őrizzen meg minket a keskeny úton. A leghitelesebb bizonyágtétel az életünk. Élünk hát úgy, hogy az minden tekintetben Isten dicsőségére, az Ő tetszésére legyen, mert ezáltal mások számára is vonzóvá tudjuk tenni Krisztust és az Ő tanítását.

24. hét

„Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért.” (Ef 6,18)

Utoljára kisgyermekkoromban jártam abban a kicsiny imaházban, ahová a nagymamám hűségesen tartozott, akkor is, amikor ő volt a helyi gyülekezet egyetlen bejegyzett tagja. Halála után volt idő, amikor úgy tűnt, bezárják és eladják az épületet más célokra. De valahogy mégis újraéledt a bűvópatakként továbbra is élő közösség. Az imaházat felújították, és vasárnaponként többen igyekeznek az istentiszteletre, mint valaha. Szerettem volna megismerni a gyülekezetet, ezért egy nap ellátogattam oda. Miután bemutatkoztam, egy idős néni odajött hozzám, és elmondta, ismerte a nagymamámat. Barátságuk csaknem három évtizede megszakadt az ő halálával, de a néni azóta is töretlenül imádkozik egykori barátnője unokáiért, így értem is. Megdöbbenően álltam: micsoda örökséget hagyott rám a nagymamám, akiről halvány kisgyermekkori emlékeim vannak csupán. Neki köszönhetem, hogy valaki, akit nem ismertem, egész eddigi életemben imádkozott értem, akkor is, amikor ő már nem tehetett. Miközben én gyakran azokat a családi örökségeket soroltam magamban, amelyek inkább teherként nehezednek rám, fény derült az állhatatos közbenjárásra, amelynek az én hitem is gyümölcse. Most már tudom: aki Isten családjához tartozik, annak szép öröksége van, amely egy életen át hordozza őt.

Te milyen drágaköveire bukkantál már az örökségednek?

„Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.” (18. v.)

Ez a zsoltár arra emlékeztet, hogy szükségünk közepette is tisztelhetjük Istent, megtisztelhetjük a bizalmunkkal. Ha elviseljük az átmeneti rosszat, elismerjük, hogy nem azé és nem is a miénk az utolsó szó, hanem Istené.

A kiemelt igevers egy másik fordítás szerint így szól: *„Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki hűséggel hívja.”* A hűség a hit szóból ered. A Bibliában gyakran a hitszegő, a szövetséget és a kölcsönös bizalmat eláruló ellentéte az, aki hű. E szó mellett gyakran olvashatjuk az igaz és egyenes jelzőket is.

Isten nemzedékeken át uralkodik azok felett, akik hűségesen hisznek benne. Ez a kitartó hűség partneri kapcsolattal ér fel, akkor is, ha a szövetséges felek különböznek. Isten kitartóan hűséges, ahogy a vőlegény a maga menyasszonyához, házához, egyházához. Bár a tőle való elszakadás nemzedékről nemzedékre öröklődik, de nemzedékről nemzedékre ott van újra amellet az ember mellett, aki segítségül hívja Őt.

Ajánlott igeszakasz: Jel 2,8–11

„Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk e világban...” (11–12. v.)

E levélben a Kréta szigetén szolgálatot teljesítő Titusznak ad tanácsokat és bátorítást Pál apostol. Azért hagyta őt – „a közös hitben való igaz fiát” – a szigeten, hogy rendre nevelje az ott élő keresztyéneket. Nagyon nehéz dolga volt az ifúnak. A közmorálról az előző fejezet tudósít.

Mint vezetőnek valójában azt kell demonstrálnia, amire a kegyelem nevel: józanságot, igazságosságot és kegyességet, vagyis istenfélelmet. A hitetlenség és a világi kívánságok elnyomják ezeket.

Mindenki engedelmeskedik valakinek, az a kérdés, hogy kinek. Valóban úr-e az életünkben az Úr, aki önmagát adta értünk? Neki célja volt velünk: az, hogy szentségre, jóságra mentsen meg, és ilyenné tegyük ezt a világot is. Ezt tudnunk kell, és határozottan képviselnünk is – ettől lesz hiteles a jó hír. Igaz a mondás: a közvetítő maga az üzenet.

Ajánlott igeszakasz: Kol 1.

„De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elöl ott, ahol sürgős segítségre van szükség, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.” (14. v.)

„Az út a fontos, nem a cél” – halljuk gyakran. „Tényleg? Kérdezd meg, mit szól ehhez egy Budapest-Sárospatak vasútvonalon közlekedő utas!” – reagált egyszer frappánsan egy ismerősöm. Hozzá hasonlóan néha nekem is megüti a fülem, amikor valaki úgy fogalmaz: ez és ez a szolgálata. A kereszténységben a szolgálat egyfajta rangot kezdett jelenteni, de mikor válik valóban legnagyobbá az, aki mindenki szolgálja – ahogy Jézus mondja? Ez az igever s rávilágít arra, hogy nemcsak a jó szándék a fontos, hanem hogy azt tesszük, amire valóban szükség van. És ne azért, hogy belőlünk is legyen „valaki”, hanem hogy valóban segítségére legyünk embertársainknak, őket emeljük fel. Ezt úgy tudjuk megtenni, ha időben, sőt, néha sürgősen cselekszünk, félretéve minden előzetes tervünket, akár a kényelmet is. Ki képes erre? Aki előre elhatározta, hogy jó cselekedetekben fog járni. Aki Istentől függ elsősorban és nem a naptárától vagy az emberek jótetszésétől. Van, hogy nekünk kell úttörőnek lenni, másoknak is példát mutatva abban, hogy a cél is fontos, nemcsak az út.

„...imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk.” (6. v.)

Minden lépésünkkel, amelyet engedelmességben teszünk meg, testvéreinket segítjük Krisztus követésében. Onészimosz megtérése előtt olyan rabszolga volt, aki miatt Filemon – ez a vagyonos ember, aki felvette saját keresztjét – sokat sóhajtozott. Pál mindkettejük előtt járt Krisztus útján, így az Ő szeretetét is mélyebben ismerte. Ebbe a szeretetbe vonta magával Filemont. Hogy miért volt ennek jelentősége? Azért, hogy az az egykori haszontalan rabszolga is elindulhasson a hit útján. Változhasson, méghozzá annak köszönhetően, hogy urától büntetés helyett kegyelmet kap.

Könnyű azok felé a szentek felé szolgálni, akik már „érdemesek” a tiszteletre, vagy akiktől mi is várhatunk tiszteletet. És nehezebb azok felé, akiket épp csak megragadott Isten szeretete. Pál rávilágít, hogy most Filemonnál a lehetőség a növekedésre, és arra, hogy másvalaki is növekedjen általa. Hát, nem szép, ahogy voltaképpen a Krisztus-test növekszik?

Ki az, aki téged idegesít, akivel elégedetlen vagy? Mi az az egy lépés, amire ma hív téged Isten? Ha fájdalmas is, de segít a tudat: Krisztusért hordozzuk el egymást!

„Most azért, uram, királyom, rajtad van egész Izráel szeme, neked kell kihirdetned, hogy ki ül utánad a trónra, uram, királyom!” (20. v.)

E szavak Betsabé szavai, ő volt az édesanyja annak a Salamonnak, akiről Dávid megígérte, hogy a trónján követni fogja. Ennek ellenére egy másik feleségtől származó fia, Adónijjá már korábban is kacérkodott a trónöröklés gondolatával, *„apja azonban soha életében nem vetette a szemére, hogy miért tesz ilyet.”* (6. v.) Gondolhatjuk, milyen szorongást kelthetett ez Betsabéban, aki végignézte az idáig vezető folyamatot!

Adónijjá és szövetségesei talán azt hitték, Dávid már nem beszámítható, kicselezhető, de a test meggyengülésével nem gyengült meg szíve és értelme. Soha nem is a testi erő volt az, amiben bízott. Példájuk tanulságos: Aki nem jár igaz úton, azt szövetségesei sem mentik meg. Az ígéret beteljesüléséhez sokszor türelemre és bátorságra is szükség lehet.

Eljön az ideje annak, amikor felemelhetjük szavunkat a jóért – a kérdés az, hogy addig mi magunk az igazak útján maradunk-e, megadva a tiszteletet mindazoknak, akiket illet: Istennek és vezetőinknek.

„Szerezzen Istened Salamonnak még nagyobb hírnevet, mint a tiéd, és tegye az ő trónját még a te trónodnál is nagyobbá!” (47b. v.)

Dávid olyan király volt, akinek jóakarói nemcsak mertek ilyen áldáskívánást mondani, de aki még egyet is értett velük: ő is szeretne volna, ha utóda nála is többre viszi. Aki így tesz, az részesült Krisztus szeretetéből. De mi tarthatta Dávidot engedelmességben és alázatban? Vélhetően az, hogy nem felejtette el, honnan emelte ki Isten, és mi mindenben vitte keresztül. És talán az is, hogy ő sosem a saját trónját, hanem Isten országát építette.

Ami pedig Dávid ellenségeit megfutamította, az nem csupán pozíciója, hanem Isten fennhatósága alá tartozása volt. Az új király, Salamon valóban továbbvitte apja örökségét: első rendelkezése az volt, hogy visszaadta az Úr sátrában oltalmat kereső testvére emberi méltóságát, esélyt adott neki a változásra. Ezt csak olyan vezető tudja megtenni, aki nem érez kényszerítést arra, hogy erőszakkal erősítse meg trónját, hanem Istent tartja legfőbb vezetőnek, akinek ő is engedelmességgel tartozik.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 92.

„Légy erős, légy férfi! Tartsd meg, amit elrendelt Istened, az ÚR! ...Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel, és mindenütt, amerre fordulsz.” (2b–3. v.)

Sok családban szenvedés forrása, amikor az utódok elvarratlan szálakat örökölnék meg. De Dávid nem hagyja tanácstalanságban a fiát. Elsősorban nem értékes tárgyakat bíz Salamonra, hanem embereket. A trónra törők elleni ítéletében egyszerre mutatkozik meg igazságossága és szeretete. Ahol ez a királyi ház uralkodott, ott folyatólágos volt Isten országa, és minden nemzedéknek megadatott, hogy megismerje az Urat.

Az Istennek való engedelmesség az erő és a helytállás forrása ma is. Ez ad valódi méltóságot, ez a tartás maga, hiszen csak az tud felegyenesedni igazán, aki Istenben egyenesedik fel. Csakúgy, mint Salamonnak, nekünk is Ő ad bölcsességet, igazságosságot és erőt a világosság győzelméhez. Ő a forrása a szeretetnek is, ami helyreállít, és messzebbre mutat, mint e világon bármi. Istennek az a célja, hogy Krisztus uralkodjon, nekünk pedig helyünk legyen mellette, és hatásunk a világra.

Te milyen örökséget kaptál? Biztos vagy benne, kiaknáztad mindazt, amit Isten Igéje mond, és aszerint éltél? Ha csak egyetlen dolgot megragadsz belőle ma, már ez a nap is más fényben tűnik fel előtted!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 62.

25. hét

"Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jószágokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászón, ami a földön csúszik-mászik." (1Móz 1,26)

Mostanában egyre erősebben érzem, ha pedig nem érzem, akkor egyre erősebben keresem magamban az Isten képmását. A teremtetett ember, mint Isten képmása egy olyan lehetőség önmagunk és a másik ember megfigyelésére, a vele való helyes bánásmódra, vagy akár a helyes önismeret fejlesztésére, amire egyre nagyobb szükség van ezen a világon. Belenézek a tükörbe, és képmás vagyok, rád nézek és képmás vagy. Ez azt jelenti, hogy valahol, minden torzulásom ellenére van belőlem és belőled is egy sokkal jobb verzió, amit meg lehet keresni és meg is kell találni. Engem mostanság ez vigasztal...

Csomós József lp.

"Nem megyek be addig házamba, nem fekszem le fekvőhelyemre, szememet nem hagyom aludni, szempilláimat nyugodni, míg nem találok helyet az ÚRnak, lakóhelyet Jákób erős Istenének!" (3–5. v.)

Ha nagyon őszintén sorra veszed az összes dolgot, amit csinálnod kell, beleértve a fontosat és a kevésbé fontosat, a tanulást, a munkát, vagy csak a magánéleti dolgokat – és akkor a szórakozásról még nem is beszélek – nagyon hamar rájössz, hogy nem végezhetsz el egyszerre mindent. Mert ugye, aki mindent csinál, az semmit sem csinál. Szóval tetszik, nem tetszik, fel kell állíts egy fontossági sorrendet. Ami a sor elejére kerül az a nagyon fontos és kell rá időt, energiát áldozni, ami meg a sor végén van, az a „nembajhanemférbele” kategória. Mondhatnám azt is, hogy mutasd csak meg a listádat, és én megmondom, ki vagy valójában. Szóval mielőtt azt mondod magadnak, hogy nekem fontos valami, akkor futás a kicsi listádhoz és nézd meg mi az első, vagy éppen az utolsó. Tudom, most arra gondolsz, hogy mindig Isten az első, de ki kell ábrándítsalak! Ő nem része a listánknak. Mi vagyunk az Ő részei, listástul, mindenestül.

Ameddig ez helyre nem kerül, addig nincs is értelme listát csinálni...

"Adj azért a te szolgádnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között. Ki tudná különben kormányozni a te nagy népedet?!" (9. v.)

Az egész sztori azzal indult, hogy az ember, akit Isten beleteremtett a harmonikus kapcsolatok világába, egyszer csak úgy döntött, – ahelyett, hogy csizmát csinált volna a kígyóból – hogy kilép ezekből a kapcsolatokból és autonóm lény lesz. Nem az számít, Isten hogyan látja őt, mit tervez neki, hanem, hogy az ember mit gondol magáról – mindezt a jó és rossz tudásának birtokában. Ettünk a fáról, tudjuk mi a jó és mi a rossz, és nagyon hamar kiderül, hogy mégsem tudjuk használni ezt a tudást. Ez a tudás a kapcsolatokban gyökerezett, amikor Isten és ember beszélgettek, a kertben sétálgattak, amikor a férfi ránézett a nőre, amikor az ember gyönyörködött a természetben... Aztán vége lett a kapcsolatoknak és maradt a tudás, ami nem segített abban, hogy Káin ne csapja agyon Ábelt.

Természetesen most sem késő, hiszen a jó cselekvésének kulcsa még mindig a kapcsolatokban van. Pontosan úgy, ahogyan Salamon azt kéri Istentől: „Adj engedelmes szívet, hogy különbséget tudjak tenni a jó és a rossz között!”

"Ekkor azt mondta az élő gyermek anyja a királynak, mivel megesett a szíve a fián: Kérlek, uram, adjátok neki inkább az élő gyermeket, csak meg ne öljétek! A másik azonban ezt mondta: Ne legyen se az enyém, se a tiéd, vágjátok ketté!" (26. v.)

Mindenkinek megvannak a maga szerepei, amikben benne kell, hogy legyünk. Lehetsz diák vagy tanár, nő vagy férfi, szülő vagy gyerek, meg ki tudja még, mi minden... Ezek a szerepek lényeges részei az életünknek, de nagyon fontos tisztáznunk, hogy hol van az igazi személyiségünk ezekben a szerepekben. Mert a személyiségünk és a szerepünk nem minden esetben fedi egymást. Ha az a kérdés, hogy „...kinek látszol és minek játszol...” akkor azért érdemes gondolkodni a válaszon. Mert amikor valamit játszol, amikor valami csak szerep, akkor eljőhet – és tapasztalatom szerint el is jön – azaz életpillanat, amikor ki fog derülni, hogy valójában mi vagy.

Salamon zseniálisan érez rá erre több ezer évvel a klasszikus pszichológusok előtt, hogy a szerep mögül elő lehet hozni a személyt is. Mert amikor felemelik a kardot, hogy az élő csecsemőt kettévágják, akkor ott nagyon hamar kiderül, hogy ki az, aki csak a szerepe szerint anya, eljátssza, belehazudja, s ki az, aki lénye legmélyéből az.

"Nagyobb volt Salamon bölcsessége az összes Keleten lakó ember bölcsességénél és az egyiptomiak minden bölcsességénél." (10. v.)

Valamelyik nap álltam egy meg nem nevezett város egyik útkereszteződésénél, arra várva, hogy egyszer csak majd a piros zöldre váltson. Pár perc múlva beosont mellém egy meg nem nevezett márkájú irdatlan nagy terepjáró, amiben ült egy korombeli férfi, és látszott rajta, hogy versenyezni akar. Zöldre váltott a lámpa, ő pedig diadalittasan rátaposott a gázra, gondolva, hogy le fog tudni győzni a rögtönzött gyorsulási versenyben. Le is tudott, mert be sem szálltam, hagytam hadd menjen, biztosan szüksége volt rá. Nemcsak férfiaknál jellemző ez a gyerekes „kinek van nagyobb” játék. Rengeteg verziója fut, attól függően, hogy anyukák, feleségek, férjek, főnökök és még ki tudja kik és mik játszanak. Jobb telefon, szebb barátnő, márkásabb farmer...

Nekünk hívó embereknek az a mentségünk, hogy be se kell szálljunk ebbe a felesleges versengésbe, mert a legfontosabb dologból miénk a legnagyobb. Isten a legnagyobb! Így minden kategória győztes, ami tőle jön.

"Most azért parancsolt meg, hogy vágjanak ki cédrusfákat a Libánonon! Az én szolgálaim együtt lesznek a te szolgáláiddal, és annyi bért adok szolgálidnak, amennyit csak kívánsz. Jól tudod, hogy miköztünk senki sem ért úgy a favágáshoz, mint a zsidóniak." (20. v.)

Aki még nem látta, az most azonnal menjen a jútúbra és keressen rá a „mucsi a vizes”, amúgy a Buhera mátrix film örökbecsű epizódjára és nézze meg. Kétszer! Az alig tíz perces jelenet önálló remekműként is értelmezhető – nemcsak Mucsi Zoltán zsenialitása, – hanem az alapdilemma ilyenformán tökéletesen kor- és valóságghű ábrázolása miatt. Mert a szakember az szakember, kérem szépen: pontos, figyelmes, minden helyzetet megold! És ez nálunk Magyarországon még komolyabban értendő, mint bárhol máshol. Hiszen mi, közel tízmillióan „mindenhez értünk”, szakemberek országa vagyunk: javítunk, szerelünk, toldozgatunk, foldozgatunk. Azt hiszem, ebben is, nekünk keresztyéneknek kell példát mutatnunk, engedve, hogy igazi szakemberek végezdhessék azokat a feladatokat, amikhez ők kellenek.

Az isteni bölcsességgel bíró Salamon megkéri egy másik birodalom királyát, akinek az emberei jobban értenek a favágáshoz, mint a zsidók, hogy segítsenek neki. Tehát ha van, aki jobban ért hozzá, akkor kérj tőle segítséget!

"Ezt mondom a templomról, amelyet most építesz: Ha az én rendelkezéseim szerint élsz, törvényeimet teljesíted, ha megtartod minden parancsolatomat, és azok szerint élsz, akkor én is megtartom ígéretemet, amelyet apádnak, Dávidnak tettem: Izráel fiai között lakom, és nem hagyom el népemet, Izráelt." (12–13. v.)

A mi kis emberi logikánk szerint az úgy van, ha valakinek szívességet teszek, hogy aztán majd ő is tesz nekem egy szívességet. Ez megint ilyen „médinhungari” specialitás, mi vagyunk az apró kis szívességek országa. Erre épült fel elég sok állami és nem állami struktúra, amivel alapvetően nincs is gond. Mert a hála az egyetemes érzés. Miért ne adhatnék valakinek valamit, ha hálás vagyok, pláne, ha ez nem pénz, hanem egy kis apróság, egy kis szívesség. Gond csak akkor van, vagy lesz ebből, ha azt hisszük, hogy ilyenformán Istent is le tudjuk kenyerezni. Gondoljunk csak a kis fogadkozássainkra: „Uram, ha ezt és ezt teszed, akkor én meg ezt és ezt fogom tenni.”

Mindenki esett már hasonló hibába, azt gondolva, hogy Isten a kedvünkért, a két szép szemünkért, vagy mert ígéretünk neki, majd megtesz valamit. Csak szólok: Nem lehet Őt lefizetni sem kicsi, sem nagy dolgokkal, még azzal sem, ha egy csodálatos templomot építünk neki. Isten fordítva működik: Ő cselekszik, és nekünk a hála rész marad csupán.

"Nem volt a ládában más, csak a két kőtábla, amelyeket Mózes tett bele a Hórebbe, amikor az ÚR szövetséget kötött Izráel fiaival, miután kijöttek Egyiptomból." (9. v.)

Azt gondolom, Isten népe az Egyház mindig ott és akkor hibázik, amikor elfelejti, hogy mi is kell legyen életének, így hétköznapijainak és kiemelt ünnepeinek is a középpontjában. Biztosan lehetek őszinte, de nekem tele van a hócipóm azzal, hogy mindenki hivatkozik keresztyénségre, meg reformátusságra. Táblákat meg szobrokat avattunk a reformáció évében, a jelenkorban meg a kis hazugságainkat próbáljuk elfedni a keresztyénséget emlegetve. Nem az a keresztyén, aki bemegy a templomba, nem az, aki a kis vallásos szokásokat hébe-hóba vagy rendszeresen megtartja. Az a keresztyén, akinek élete középpontjában az Isten Igéje van. Az Isten Igéjének a szeretete motiválja, viszi előre, élteti. Ezt az Igét akarja olvasni, hallani, megtartani, ennek alapján akar élni. Ennek az Igének az ószövetségi előképei – Isten népének szabadulása Egyiptomból, a kőtáblák – emlékeztetnek minket Isten megmentésünk érdekében tett cselekedeteire.

Isten testté lett igéje – a Fiú maga és az ő szava – vezesse lépteinket, áldja meg ünnepeinket, tegye élhetővé hétköznapijainkat!

26. hét

„Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermekek és csecsemők szája által is építed hatalmadat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót.”
(Zsolt 8,2–3)

Az egyik hittan-csoportba bekerült egy kisfiú. Feltételezéseim szerint, a családja nem igazán mondható vallásosnak, valamiért mégis beíratták hozzánk. Amikor legelső alkalommal értük mentem az osztályba, a tanító néni szólt neki és a társának, hogy jöjjenek velem hittanra, mire ő csodálkozva ezt kérdezte: „Mi az a hittan?” „Ajaj – gondoltam magamban – ez igencsak érdekes lesz...” Azóta eltelt két hónap, és anélkül, hogy én bármit is mondtam volna, a kisfiú egy idő után elkezdett magától imádkozni: „Istenem, nagyon sejtetek és azt akarom, hogy ne legyen olyan, hogy te nem vagy. Azt sejtelném, hogy amiko’ a mennybe kerülök, lássalak téged és beszélgessek veled. (Itt hármát cuppant a levegőbe, mintha a láthatatlan Istennek pusztit adna, majd lezárja az imáját.) Ámen.” Ámulok Isten nagyságán, mert szerintem ez az egyik legszebb ima, amit valaha átéltem.

Berke Eszter lp.

„Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” (10. v.)

Érdekes zsoltárt olvashatunk ma. Egyes fordításokban így kezdődik: *„A gonosz hamissága felől így gondolkozom szívemben: nincs őelőtte istenfélelem”* (Revideált Károli Biblia, Veritas). Egy másik fordítás ugyanezt a verset így adja vissza: *„A bűnös ember szíve mélyén ott suttog a bűn. Nem számít neki az istenfélelem...”* (RUF,2014)

Az első néhány versben a bűnnel teli életet, a hazug, csalárd nyelvet, az ágyában gonosz terveket szövő embert látjuk. Majd hirtelen váltás következik, amely Isten szeretetéről és hűségéről tesz bizonyosságot. Hogy van ez? – kérdezheti valaki. Biztosan nem ragasztottak össze kettő, eredetileg különálló zsoltárt? Azt hiszem, az a baj, hogy sokszor szeretnénk a dolgokat vegytisztán látni és kezelni, de amíg e földön élünk, ez nem adatik meg. A megváltás reménysége viszont igen! Amikor a legsötétebbnek tűnik a körülöttünk (vagy éppenséggel a bennünk) levő világ, Isten szeretete, mint az élet és a világosság forrása akkor is megmarad. Ez bátorítson minket az elkövetkező héten is!

Ajánlott igeszakasz: Jn 17,15–17

„De vajon elképzelhető-e, hogy Isten a földön lakjék? Íme, az ég és az egeknek egei sem tudnak befogadni téged, mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem. Mégis tekints szolgád imádságára és könyörgésére, ó, URam, én Istenem, és halld meg a dicséretet és az imádságot, amellyel a te szolgád könyörög előtted e mai napon.”
(27–28. v.)

Egy nagyon fontos kérdéssel indítunk: Hol lakik Isten? Elképzelhető-e, hogy Isten az önmaga által teremtetett földön lakjon? Képes ez a világ (benne mi, emberek) az Ő befogadására? A befogadás nem egy eszme, hanem az élet előfeltétele. A fogantatástól kezdve minden pillanatunkat meghatározza a befogadás, a hely-találás, otthon-keresés vagy ezeknek az ellentéte: a kirekesztés, visszautasítás, hontalanság. Salamon kérdésében a válasz is ott van: Isten befogadhatatlan a világ számára. És az is maradna, ill. maradt volna, ha nem üresítette volna meg önmagát, ha nem vette volna fel a mi emberi létünket, ha nem szorítja bele magát teremtményi létünk porrétegébe. Erről az örömhírről beszél később János evangéliuma: Isten befogadhatóvá tette önmagát számunkra. (Jn 1,12) Salamon az imádságok meghallgatását (befogadását) kéri: *„Mégis tekints szolgád imádságára...”* Nem érdemből, hanem kegyelemből – nem mert mi befogadtunk Téged, hanem mert Te befogadsz minket, ezért kérünk, hallgasd meg imáinkat.

„Sőt még az idegen is, aki nem a te néped, Izráel közül való, ha eljön messze földről a te nevedért... hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, amiért könyörög neked, hogy az egész földön minden nép megismerje nevedet, és úgy féljen téged, ahogy néped, Izráel; és tudják meg, hogy a te nevedről nevezik ezt a házat, amelyet építettem.” (41.43. v.)

A befogadás után az odafordulásról is szól Salamon. Az idegen, a nem kiválasztott, ha Hozzá fordul, Istenünk, mit kezdesz vele? Mi lesz azokkal, akik nem a választott nép fiai és lányai, de akik mégis Téged választanak? Mi lesz a „Ráhábokkal”, a „Ruthokkal”? Bár Salamon csak a múltat ismerheti, de kérése a jövőbe tekint. Így könyörög a „Sába királynőkért”, a „Naámánokért”, a szerezsen főkomornyikokért, a megtérő börtönőrökért... Nem az a kérdés, hogy az idegenek útra kelnek-e, hanem hogy Isten mit válaszol nekik? Mert bizonyjal eljönnek majd, leborulnak és imádkoznak!

Mi indítja őket útnak? Hallanak Isten nagy nevééről, kezének hatalmas tetteiről és vágyakozni fognak az élő Úr jelenlétébe megérkezni. Ez a Salamon által építtetett templom később romokban fog heverni, de az igazi hús-vér templom mindörökre megmarad, mert Ő a meghalt és feltámadott Jézus Krisztus. Hozzá jönnek el a népek, leborulnak előtte és hódolnak Nevének. Salamon imájának eme mondatai is beteljesednek. Áldott az Úr!

„Áldott legyen az ÚR...” (56a. v.)

Salamon templomszentelési imája után a nép felé fordul és áldást mond. Honnan származik az **áldás** és miben érhető tetten?

1.) Az áldás forrása maga az áldott Úr! Amikor Ábrahámnak és utódainak áldást ígért Isten, akkor saját magával, saját jellemvonásával ajándékozta meg őket.

2.) Megígért és megadott nyugalom: a Vele való kapcsolatunk egyik legáhítottabb ajándéka a megnyugvás. Megszűnni a munkától, az aggodalomtól, a magunk farigcsálta tervektől: ez nem pusztá elhatározás, meditáció vagy bármilyen tréning kérdése. Isten gyermekei nem a semmiben keresik a megnyugvásukat, hanem abban a Mindenben, Aki mellett a senkik valakivé, a megtörtek, sebzettek gyógyultakká, örvendezőkké válnak.

3.) Hűség és szavahihetőség – egyetlen szó sem veszett el.

4.) Velünk van – legyen velünk Isten!

5.) Hajlítsa magához szívünket – elismerjük, hogy magunktól még erre sem lennénk képesek, de kérjük Urunkat, végezze el bennünk Lelke által!

6.) Pártfogás – az Úr pártolja Izráel ügyét, és ezt látva, a népek is felismerik, hogy Ő az egyetlen Isten.

7.) Örök szövetség – szívünk teljesen az övé legyen!

„Azt mondta neki az ÚR: Meghallgattam imádságodat és könyörgésedet, amellyel könyörögtél előttem. Megszenteltem ezt a templomot, amelyet építettél, és örökre abba helyezem nevemet. Ott lesz a szemem és a szívem is mindenkor.” (3. v.)

Nagy örömmel kezdtük el olvasni a mai szakaszt. Az ÚR másodszor is megjelent Salamonnak. Milyen jó lehetett neki – gondoljuk, főleg amikor ezt mondja: „*Meghallgattam imádságodat*”! Hányszor vártuk, hogy Isten **IGENT** mondjon imáinkra? Itt azonban valami sokkal mélyebbről van szó: egy szövetség pontos meghatározásáról.

1.) „*Ha előtttem jársz...*” – a szövetség megtartása.

Szeretném azt mondani, hogy ez Isten hívó népéről, az Ő gyermekeiről szól, de ez csúsztatás lenne a részemről. Csak egy valakire igaz ez teljes mértékben: a Fiúra, az Egyetlenre, akinek trónja örökkévaló. Ha azt hiszed, te tartod meg a vallásod, a hited, a szövetséget, akkor nagy tévedésben élsz...

2.) „*Ha azonban konokul elfordultok tőlem...*”

Salamon, a fiai és mi mindnyájan a történetnek ezt az oldalát képviseljük, egészen addig, míg tékozlókként vissza nem térünk az Atya házába.

Áldott az Isten, aki az ítéletet és a kegyelmet egyszerre mutatja fel nekünk, a szövetséget megtartani nem tudóknak, hogy az elsőtől megszabadulva a másodikat nyerjük el Megtartónkban!

„Sába királynője pedig hallotta Salamon hírért és az ÚR nevét, ezért eljött, hogy nehéz kérdésekkel próbára tegye... Istened, az ÚR legyen áldott, hogy kedvét lelte benned, és Izráel trónjára ültetett. Mivel szereti az ÚR Izráelt örökké, azért tett királlyá téged, hogy jogot és igazságot szolgál-tass.” (1.9. v.)

Salamon imádsága máris valósággá válik, mert egy idegen ország királynője jön látogatóba. Hatalmas pompa fogadja Sába királynőjét: díszebéd, protokoll és minden, ami egy ilyen diplomáciai találkozó alkalmával lenni szokott. A vendég azonban nem csupán Salamon udvarát, bölcsességét, gazdagságát ismeri meg – jóllehet ez mind szép és lenyűgöző – hanem URát is. Kérdésekkel érkezik és Istent dicsőítve távozik. Mindaz, amit lát, csak ráerősít a hírre: Salamont rendkívül megáldotta Istene.

Miközben ezt a történetet olvasom, eszembe jutnak azok az emberek, akik valaha eljöttek hozzánk vendég-ségbe. Mit láthattak, mit tapasztalhattak és milyennek ismerhették meg – akár rajtunk keresztül is – az élő Urat? Bárcsak így térnének tőlünk haza: Áldásuk nem róluk szól, hitük nem önmaguk fényességét mutatja, hanem Megváltójukét.

Uram, bocsásd meg, hogy sokszor dicsekvésünkkel eltakartunk Téged, ahelyett hogy félre álltunk volna, és teret adtunk volna szeretetteljes jelenlétednek. Könyörülj rajtunk. Ámen.

„Az egész föld arra vágyott, hogy lássa Salamont, és hallja bölcsességét, amelyet Isten a szívébe adott.” (24. v.)

A választott nép történelmének talán legfényesebb napjairól olvashattunk ma. A király gazdagsága, dicsősége és bölcsessége minden addigit felülmúlt. Olyan bőség volt a kincstárban, hogy az ezüstöt már nem is tartották számon. Épült és szépült ebben a korban a templom, a paloták, a város. Ez a gazdagság azonban túlmutat Salamonon és korán, mert az arra utal, hogy eljön az az idő, amikor Isten városának dicsősége ragyogni fog, amikor népek jönnek az Úr templomához, mert vonzza őket Isten dicsősége. Salamon vagyona azonban múlandó – de a mennyei kincs, amiről Jézus a Hegyi Beszédben tanított, az megmarad örökre.

Ma, amikor imádságodban megpihensz kissé, kedves testvérem, vedd számba: mennyi mindenért hálás lehetsz az Úrnak, és ha nem is élsz olyan palotában, mint Salamon király, Isten mindennel bőségesen megajándékozott az Ő Fiában, Jézus Krisztusban! Ezzel kezdődik a mennyei kincsek számbavétele.

27. hét

június 28.

vasárnap

Zsolt 106,1–23

„Emlékezzél rám, URam, népedhez való jószágod szerint. Látogass meg minket szabadításoddal!” (4. v.)

„Amikor a legkevésbé vártuk, akkor érkezett meg” – mondhatnák a bibliai szereplők, akiket Isten meglátogatott. Ábrahám sátorához három férfi érkezett, akiket az ősanya mélységes tisztelettel és a szeretettel látott vendégül. A beszélgetést az ígéretek megerősítése és beteljesedése idejének pontos meghatározása koronázta meg: „Egy év múlva feleséged, Sára a fiát tartja majd az ölében.” Lót nem kevesebbet köszönhetett vendégeinek, mint a Sodoma pusztulásától való megmenekülést. Mózes és Áron elmondta a „Vagyok” üzenetét, aminek ez lett a következménye: *„...a nép hitt, és megértette, hogy meglátogatta az ÚR Izráel fiait, és megtekintette nyomorúságukat...”* (2Móz 4,31) De ott van Salamon, akiről az elmúlt héten olvastunk, akit Isten éjjel álmában látogatott meg, vagy a próféták, akikhez szólt Isten. A sort egészen napjainkig folytathatnánk.

Míg az ember oldaláról a hiány, a várákozás és a vágyakozás van, addig Isten oldalán a szeretet, a szabadítás és az új élet ajándéka. Várjuk Őt ma is!

„Salamon király pedig sok idegen asszonyt megszeretett. A fáraó leányán kívül a móábiak, ammóniak, edómiak, szidóniak és hettiták lányait. Olyan népek közül, akik felől azt mondta az ÚR Izráel fiainak: Ne lépjeteك házasságra velük, és ők se lépjenek házasságra veletek, mert bizonyára az ő isteneik felé hajlítják a szíveteket. Ezekhez ragaszkodott Salamon szerelemmel... És feleségei elfordították a szívét.”
(1–3. v.)

Kevés olyan dolog van, amihez annyira ragaszkodunk, mint az egyéni döntés teljes, már-már semmiben sem korlátozott szabadsága. „Mindenki azt tesz, amit akar, azt mond és gondol, ami neki jólesik, és úgy határozza meg önmagát, ahogyan azt ő akarja... Ez magánügy, ebbe senkinek sincs beleszólása! Még... sem!” A legnagyobb tragédia, hogy ezt lassan még mi is elhisszük. Aztán csak azt vesszük észre, hogy kapcsolataink rövid időn belül darabjaira hullnak, identitásunk romokban hever és hitünk teljes szkepticizmussá alakult. Pedig igen-is volt és vannak ma is olyan határok, amiket Isten nem azért állított föl, hogy megrövidítse a szabadságunkat – pont fordítva: Ő teszi azt lehetővé! Salamon élete „léket kapott”, az idegen asszonyokhoz való ragaszkodása elfordította szívét Istentől. A mai napon engedd, hogy Isten megvizsgálja a szívedet, a társadhoz, a másik emberhez való ragaszkodásodat, és ha a Lélek pirosan villogó lámpával figyelmeztet, akkor semmiképp se menj azon az úton tovább!

„...nem az én útjaimon járt (Salamon), nem azt cselekedte, ami az én szememnek tetszik... Ha minden parancsomnak engedsz (Jeroboám), ha az én útjaimon jársz, és azt cselekszed, ami nekem tetszik, ha megtartod rendelkezéseimet és parancsaimat, ahogy Dávid, az én szolgám tette, akkor veled leszek, és állandó házat építek neked, ahogy Dávidnak is építettem, és neked adom Izráelt. (33b.38. v.)

A tetszés több, mint egy hétköznapi vélemény. A tetszésnek komoly kultikus vonzata van: Salamonnak túlságosan megtetszettek az idegen asszonyok és a velük való (érdek)kapcsolat gyümölcsei, hiszen majdnem minden szomszédjával sógorságba került. Ez komoly politikai elkötelezettséget és védelmet is jelentett. Az asszonyoknak tetszettek a saját bálványaik, és eszük ágában sem volt lemondani róluk. Salamonnak nem volt elég az Istennek tetsző élet, avagy: nem ez a tetszés volt az elsődleges. Így már mindegy, hogy hányadik helyre került Isten, mert már nem az első volt számára. Ekkor azonban Isten is megszólalt: „Nekem sem tetszik ez így!”

Az új király-jelölt egy özvegyasszony fia lesz, Jeroboám, akinek Isten hatalmas lehetőséget kínál: a jó tetszését. Jeroboám, tanul vajon a király hibájából? Isten hűséges marad Dávidért, de Salamon vétkének meglesz a következménye. Ebben a rossz helyzetben valaki kegyelmet kap. De tud majd vele élni? Hamarosán kiderül...

Bevezetés Márk evangéliumához

Valószínűleg Márk volt az első, aki összefogó írásban fektette le Jézus működését és tanítását. Több biblia-kutató-tudós az evangélium keletkezését a Kr. u. 70. évekre teszi. Abból indultak ki, hogy Márknak megvolt a lehetősége különböző áthagyományozott, gyűjteményekhez hozzájutni, melyek az akkori keresztyén gyülekezetekben közkézen voltak. Az 1Pt 5,13-ban Péter benső társaként említi őt, így információi közvetlen forrásból is származhattak. Jézus életútja, ahogy Márk ábrázolja, megkeresztelésével kezdődik és az emberek között végzett munkája, majd kereszthalála és Isten hatalmával történt feltámadás leírásával fejeződik be. Márk művének feliratául: „Jó hír Jézusról, Isten Fiáról” címet adta. Ez előre mutatta a szándékát, melyet leírásában végig követ. Amit Jézusról elmond, az valóban nagyon jó hír. Ezzel is akarja olvasóit elhívni Jézushoz történő csatlakozásra. Márk írását görög nyelven szerezte. Az antik világban ez a nyelv annyira elterjedt volt, mint a mai időkben az angol. Görögül a „jó hír” evangélium. Ez a szó Márk nyomán lett különleges jelentőségű, mint a Jézusra vonatkozó és róla szóló leírások kifejezése. Hogy Márk ki volt, nem derül ki leírásából. Magát ő teljesen háttérbe állítja, mert amiről tudósít az: Jézus Krisztus. Ez a fontos.

A 2. századtól kezdve evangéliuma előtt egyértelműen az ő neve áll, erről a Biblia egyéb helyein is értesülhetünk: Márk második neve János volt, Az ApCsel (13,5)

és Pálnak Filemonhoz írt levélben (24. v.), mint Pál munkatársa szerepel.

Pál első levele a Korintusbeliekhez

Pál második missziói útja során 49. őszén érkezett meg Athénból Korintusba, ahol ő ezután másfél évig tartózkodott. Ez idő alatt alapított gyülekezetet, amely akkor szépen fejlődött. Korintus kikötőváros az akkori kelet-nyugati kereskedelemnek fontos csomópontja volt. Lakossága igen kevert és azon belül még nagy társadalmi egyenlőtlenségek is jellemezték. A város hirhedt volt erkölcsi zabolátlanságáról.

Pál első levelét hozzájuk az 55. év kezdetén Efézusból írhatta. Ebből derül ki, hogy bár a gyülekezet tovább növekedett, hitéletük nagy veszélybe került. Egymással rivalizáló csoportok alakultak (4-6. rész), ártalmas erkölcsi gondolkodások keletkeztek (5-6. rész) és nagy bizonytalanság lett úrrá a nőtlenség-házasság megítélésében, valamint a környező pogány népességhez történő viszonyulásban, viselkedésben (7-10. rész).

Az istentiszteletekben is a korhoz méltatlan állapotok jelentek meg (11-14. rész). A levél beszámol, hogy ez főleg az úrvacsorával való élésüket érinti, mert míg egyesek dőzsöltek, más gyülekezeti tagok éheztek (11,17–22). Ugyanakkor némelyek tagadták a halottak feltámadását is (15. rész). Pál szerint az oka mindennek: megkapott új hitük súlyos félremagyarázása. A Korintusiak már benne érezték magukat a mennyi világban, és

úgy magyarázták az olykor közöttük előforduló nem ismert nyelveken való beszédeket, mint a Szentlélek különleges hatását, azaz szerintük a nyelveken való szólás (14,2) ennek a bizonyítéka. Gőgösek, beképzettek lettek, megvetéssel tekintettek Pálra és munkatársaira (4,6–13). „Minden szabad nékem” lett jelszavuk (6,12) és eszerint éltek is. Pál levelében ezeket a Korintusban előforduló visszaéléseket ragadja meg. Ráirányítja a gyülekezet figyelmét Krisztus keresztségére, hogy ez az önközpontú gondolkodás és magatartás a kereszttel abszolút ellentétes (1,18–25; 3,18–23).

Ő maga minta akar lenni az embertársak közötti szolgálatban, olyan példaszerű életvitelben, amelyet a Jézus-követés határoz meg (9,19–23; 10,33–11,1). A tagok az istentiszteletek során pedig mindig arra igyekezzenek, hogy amit valaki tesz, az a gyülekezetet építse (14,26). Pál a keresztyén gyülekezet számára az emberi test felépítésének képét használja. A keresztyén gyülekezet tulajdonképpen a Krisztus teste, ahol a test minden tagja rá van utalva a másokra (12,12–27). A Szentlélek adja a különböző ajándékokat, amivel a megajándékozott ember az egész gyülekezetnek szolgálhat (12,4-11). A legnagyobb ajánék azonban a szeretet (13.fej.).

Bevezetés Péter első leveléhez

Péter apostol első levele a Kisázsiában élő keresztyén gyülekezetekhez szól. Bátorítja őket a körülvevő ellenséges környezetben hitükhöz való ragaszkodásra. Jelenleg az államhatalom oldaláról nincs fenyegetés, de a

pogány környezetű polgárnépesség igen ellenséges. Ők, mint keresztyének szakítottak korábbi életvitelükkel és elfordultak régi isteneiktől és (4,3–4). Ez az, ami a velük együttélő lakosságban bizalmatlanságot és gyanúsítgatásokat keltett. Később aztán a hatóságok részéről is túlkapásokra (4,12) és hamis vádaskodásokra került sor (4,14–16). A levél emlékezteti az ellenséges környezetben élő hívőket, hogy a végső megmentés Istennél a mennyben várja őket. Reménykedésük biztos alapja Jézusnak a halálból való feltámasztása (1,1-9). E remény alapján élhetik bátran életüket a pogány környezetben, semmi okot nem szolgáltatva gonosz beszédekre, így magatartásuk lesz az, ami rácáfol a rágalmazásokra (2,12.15). De, ha mindezek ellenére szenvedniük kell az igazságért, ebben a reménységükben meg kell állniuk (3,14–17). Így követhetik Krisztust, aki nekik ebben is például szolgált (2,21–25; 3,18). Legyenek biztosak a ráhagyatkozásban, így a szenvedések rövid idejűek lesznek (1,6; 5,10). Mert aki e világban Krisztus szenvedéseiben részt vállal, mérhetetlen örömmel örvendezik majd, amikor az Úrnak dicsősége mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz. (1,8; 4,13).

Úgy tartják, hogy a levél Rómából íródott, mivel Babilon (5,13) akkoriban Rómának volt a fedőneve. Az ősegyházi hagyományok szerint Pétert Néró császár uralkodása idején (Kr.u.64 – 67) fogták el és halt mártírhálált. Nyilvánvaló az is, hogy e levélnek megírásában (5,12) Pál apostol korábbi munkatársa Silvánus is közreműködött.

Bevezetés a Timotheushoz és Titushoz írt levélhez

Mindkét levél „Pásztorlevelek” néven ismeretes. Ez a megnevezés, a latin „pastores”, magyarul nyájpásztort jelent. Ez alatt azokat a gyülekezet-vezetőket kell értenünk, akikhez ezek a levelek szólnak. Mindkettejük esetében a Pál apostol legszűkebb munkatársainak szóló útmutatásokról van szó. A levél hangvételében és tartalmában is erősen eltér a szokásos páli levelektől. Közös bennük a tévtanítás elleni küzdelem, amely egyre nagyobb teret nyer, ez az ú.n. Gnosis (ismeret). Tanításuk abból indul ki, hogy az embernek a lelke jó és isteni eredetű, a teste azonban gonosz és rossz.

Az „ismeret” melyet a Gnosis terjeszt, az embert meg akarja szabadítani a test gonosz világából és utat akar mutatni a léleknek az isteni világ felé.

A Pásztorlevelek fellépnek a Gnosis egyik tanítása, az ótestamentumi nemzetségtáblázatokból vett, kitalált legendák és spekulációk ellen, melyeknek nagy szerepet tulajdonítottak (1Tim 1,4). Ez az „ismeret” – szerintük – a léleknek a test világából való kijutását könnyíti meg, a szellemi világ felé. Mindezekhez aszketikus előírásokat, mint pl. különféle ételek fogyasztásának tilalmát és a házasság elutasítását kötik (1Tim 4,3). A Pásztorlevelek által megfogalmazott gyülekezet-közösségi rend azt szolgálja, hogy, a gyülekezetek tagjai ezeknek a tévtanításoknak jobban ellene tudjanak állni.

Ez a hivatali rend fontos jelentőséggel bírt, mely a

megbízott személyeket nagy felelősséggel ruházta fel. Ilyen személyek: a gyülekeletevezető (1Tim 3,1–7), a gyülekezeti szolgálatokkal megbízottak (3,8–13) és a vénék (5,17–20).

A levél a gyülekezeti tagok számára is tartalmaz részletekbe menő utasításokat: pl. özvegyeknek szóló tanácsadás (5,3–16), illetéktelen pereskedés idegenek előtt (6,1–2), tanács gazdagoknak (6,17–19), öregeknek, fiataloknak és az asszonyoknak is (2,8–15). A levél fő mondanivalója a tévtanítások elleni harc, küzdelem a helyes tiszta tanításért, a hit megvallásáért. Ennek a gyülekezetvezetők elkötelezettjei kellett, hogy legyenek.

Míg az első Timóteushoz és a Titushoz írt levél főleg a gyülekezet vezetésével foglalkozik, addig a második Timóteus levél igen személyes hangvételű. Pál úgy említi Timóteust, mint hű tanítványát, a személyes példaadását követőt, aki nem hátrált meg a szenvedésektől sem (3,10–17). Pál a tévtanítók ellen rendíthetetlen fellépést követel meg (1,1–5).

A levél Rómában, az apostol fogsága idején született (1,16–17), a hangja olyan, mint apostoli végrendelkezés (2Tim 2,2). Ezért is nyert a Pásztorlevelek között kitüntetett helyet.

Bevezetés a Filemonhoz írt levélhez

A Filemonhoz írt levél az egyetlen, melyet Pál apostol egy magánszemélyhez intézett. A levél címzettje Filemon, Pál igehirdetése nyomán lett kereszttyénnyé (19. v.).

Tulajdonosa volt egy Onesimus nevű rabszolgának, aki megszökött tőle és valószínűleg meg is lopta gazdáját (18. v.). Menekülése ideje alatt találkozott Pál apostollal, aki ez időben háziőrizetben volt (9. v.).

A Pál apostollal történt találkozás nyomán Onésimus keresztyén lett és támogatta az apostolt missziós munkásságában (10–13. v.). Pál visszaküldi Onesimust gazdájához ennek a levélnek kíséretével. Kérleli őt, hogy Onésimust ne büntesse meg, hanem vállalja fel, mint Krisztusban hívő testvért. Ez után állhat majd újra, mint segítőtárs az apostol rendelkezésére (16–20. v.).

Pál levelében nem lép fel harározottan a rabszolgaság rendszere ellen. Meg van győződve róla, hogy az akkori világrend hamarosan véget ér. Nincs semmi alapja a fennálló rend megváltoztatásának. A levél rámutat egyben arra, hogy emberek egymáshoz fűződő viszonya a keresztyén gyülekezetekben bensőleg változik meg. Ezen a módon tudna a világ is – erőszak mentesen – az alapoktól kezdve megváltozni.

Bevezetés a Királyok első könyvéhez

Királyok első könyve (1Kir) tulajdonképpen egy félig kész könyv. Tartalmát áttekinthetően csak a (2Kir.) könyvével együtt lehet megérteni. Istennek Izráellel és Júdának Dávid király halála utáni (Kr.e. 965) történelméről van szó, egészen Jeruzsálemnek Nebukadneccar által történt lerombolásáig (Kr.e.587, lásd 2Kir 25.). De messze nem mindent, ami, történelemi szempontból érdekes, vagy hírértékű, vett fel a könyv szerzője, - kinek neve

ismereretlen - leírásába. Ami őt leginkább érdekelte, az az a mód, ahogyan Isten az ő népével viselkedett: Így beszél a prófétákról, kik szembeszálltak királyaikkal és történetüket Isten nézőpontjából (pl. Ákháb és Illés) értelmezi.

A próféták elutasításában mutatkozik meg Izráel és Júda Isten előtti bűnössége. A Királyok könyve beszél ítélet-hirdetésről és arról, ahogyan az isteni ígéretek beteljesedtek. Minden, királyról szóló összegező megítélés, csak egyetlen mértéket ismer: a hűséget Jahvehez, Izráel Istenéhez. A hűség ismételten megmutatkozik a jeruzsálemi templomban bemutatott áldozatokhoz kapcsolódóan. Ennek összesítő leírásában lesz megérthető és világos, hogy Isten nem türtőzteti tovább magát az ítélet végrehajtásában. A királyokról szóló könyvben az olvasók meggyőződhetnek arról, hogy Izráel és Júda Istennel, az ő Urával szemben annyira engedetlen volt, hogy végül a templomot és az országot is elvette tőlük.

Mindezek ellenére Istennek nem ez volt az utolsó szava népéhez. A 2Kir 25. utal az utolsó, a babiloni fogságba hurcolt, Dávid házából származó királynak megkegyelmezésére. Minden bűnük ellenére reménykedhetnek Isten kegyelmességében. Ennek a kegyelemnek az ábrázolása jelenik meg nyomatékosan más ótestamentumi könyvekben is (Ézs 40. és kk.).

A KÖNYV FELÉPÍTÉSE, ÁTTEKINTÉS

Az 1Kir Salamon uralkodását (Kr.e. 965–925.) és a templomépítést írja le. Az 1Kir 12. részétől Izráel és Júda már két különálló országrész (Kr.e. 925-722); A történet

elbeszélése tart egészen a 2Kir 12. részig.

Ezekből megismerjük a Roboám és Jeroboám között fennálló konfliktust. A 17. rész az Illésről szóló eseményekkel záródik. Ezek az elbeszélések és a könyből olvasható beszámolók, joggal mai helyzeteinkről is beszélhetnének. Ilyen volt Illésnek állapota a Kármel hegyi istenítélet után. (Itt tulajdonképpen egy Burnout-szindrómáról* olvashatunk.) Ezeknél azonban sokkal jobban kell odafigyelnünk azokra az ótestamentumi párhuzamokra, amik az Újszövetség evangéliumát, Jézus Krisztust igazolják, megértését elmélyítik.

* kiégés, összeomlás

*Dr. Christoph Rösel,
a Német Bibliaszövetség főtitkára,
Stuttgart*

A könyv elkészítésében közreműködtek:

Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvashatók a vasárnapkal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Szerzőkkel és lektorokkal való koordinációban, lektorálásban, a bibliai könyvek ismertetőinek összeállításában, a javítások számítógépes kezelésében, a nyomdai szerkesztésben („tördelésben”), a címlista összeállításában közreműködtek még:

Czirbusz Endre

Miklóssy József

Miklóssy Józsefné

Nagy Zsolt Zoltán

Tokodiné Baji Tímea

és még sokon mások, akik a postázásban,
a terjesztésben, szállításban vesznek részt.

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a könyvvel kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség címére (1094 Budapest, Angyal u. 30.) vagy a fenysugarak@ce-union.hu e-mail címre küldött levélben. (E most megjelent könyvecske is változott olvasóink észrevételét figyelembe véve.)

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
1094 Budapest, Angyal u. 30. Tel: 06-20-3816062

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Irodalmi Alalpítványnál
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

DRESZKK Bibliás Könyvesboltban
Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Kft. Papír és Könyvesboltban
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyiregyháza, Színház u. 12.

A Fénysugarak olvasható a világhálón:

Parókia - a református portál:
www.parokia.hu

Bethánia CE Szövetség hivatalos weboldala:
www.ce-union.hu